இயற்கை பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

International Journal of Nature

(Peer-reviewed research in natural sciences)

தொகுதி-1 (பகுதி-2) *மார்ச் /March 2025*
Volume-1 (Issue-2)

Published by
Mahizh Publication
86,Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804.
Tamil Nadu, India

ISSN
eISSN

International Journal of Nature Editorial Office

Office of the Editor – in – Chief

Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804, Tamil Nadu, India.
E-Mail: editor@mahizh.in
Mobile:+91-9976078016
Website: https://mahizh.in/

Publisher

Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North), Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804, Tamil Nadu, India.
E-Mail: editor@mahizh.in
Mobile:+91-9976078016

The publisher of International Journal of Nature (***இயற்கை பன்னாட்டு ஆய்விதழ்***) will not be responsible for the statement made by the authors in any articles published in the journal. Under no circumstances will the publisher of this publication be a liable for the loss or damage cost by your reliance on the advice, opinion or information obtained either explicitly or implied through the contents of this publication.

© Mahizh Publication . All rights reserved. No part of this journal may be reproduced in any forms or by any means without publisher's prior permission.

இயற்கை பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
International Journal of Nature

Editorial Board

Editor in Chief

Dr. M. Manikandan
Editor in Chief,
International Journal of Nature,
Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North),
Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804,
Tamil Nadu,India.
editor@mahizh.in
+91-9976078016

Managing Editor

Dr.A.Suganya
Managing Editor,
International Journal of Nature,
Mahizh Publication,
86,Thennangudi(North),
Peravurani(Taluk),
Thanjavur(Dist)-614804,
Tamil Nadu,India.
editor@mahizh.in

Associate Editors

Dr . M. Sutha
Professor, Department of Tamil,
AlagappaUniversity
Karaikudi-630003,
Tamil Nadu, India.
sutham@alagappauniversity.ac.in

Dr. U.Surendran
Principal Scientist, Division of
Remote Sensing Application,
ICAR-NBSS&LUP, Nagpur-440 033.
Maharashtra, India.
u.surendran@icar.gov.in

Dr.S.Marimuthu
Professor,
National Pulses
ResearchCentre, Vamban,
Pudukkottai- 622 303,
Tamil Ndu, India.
marimuthus@tnau.ac.in

Dr. S. Chidambaram
Associate Professor,
Department of Tamil,
The Gandhigram Rural Institute
(Deemed to be University),
Dindigul-624 302, Tamil Nadu, India.
s.chidhambaram@ruraluniv.ac.in

Dr. B. Sathiyamoorthy
Assistant Professor and Head i/c,
Department of Tamilology,
Madurai Kamaraj University,
Madurai-625 021, Tamil Nadu, India.
amilkanikani.tamil@mkuniversity.org

Dr. L R. Prem Kumar
Lecturer-cum-Junior Research
Officer,
Central Institute of Indian
Languages,
Mysore–570006, Karanataka,
India.
premkumar.lr@gov.in

Dr.Maa.Thamizhpparithi
Assistant Professor,Department of
Journalism and Mass Communication,
Periyar University,
Salem-636 011, Tamil Nadu, India.
tparithi@periyaruniversity.ac.in

Dr. B R.Veeramani
Professor, Department of Languages,
Periyar Maniammai Institute of Science & Technology (PMIST),
Thanjavur-613403,Tamil Nadu,India.
veeramani@pmu.edu

Dr. R. Parimala devi
Assocate Professor (Agricultural Microbiology),
Agricultural Engineering College and Research Institute,TNAU,
Coimbatore-641 003.Tamil Nadu,India.
parimaladevi@tnau.ac.in

Dr. R. Sasikumar
Assistant Professor, Department of Physical Chemistry,
University of Madras,
Chennai-600 025, Tamil Nadu, India.
sasikumar@unom.ac.in

Dr.R. Ramnath
Professor,
Department of Education,
Alagappa University
Karaikudi-630003,
Tamil Nadu, India.
ramnathr@alagappauniversity.ac.in

Dr. C. Vanitha
Associate Professor,
Department of Seed Science and Technology,
Tamil Nadu Agricultural University,
Coimbatore-641 003,
Tamil Nadu, India.
vanitha.c@tnau.ac.in

Dr. K. Ganesamurthy
Assistant Professor, Department of Corporate Secretaryship School of Management,
Alagappa University,
Karaikudi – 630 004,
Tamil Nadu, India.
ganesamurthyk@alagappauniversity.ac.in

Dr. S. Neelakandan
Associate Professor,
Department of Chemistry,
Sri Sai Ram Engineering College,
Tambaram,
Chennai-600044,Tamil Nadu,India.
neelakandan.chem@sairamit.edu.in

Dr.S.Len inkumar
Assistant Professor,
Department of Languages,
Periyar Maniammai Institute of Science & Technology (PMIST),
Thanjavur - 613403,
Tamil Nadu, India.
leninkumar@pmu.edu

Dr.R.Samraja
Assistant Professor, Department of Political Science,
Periyar Maniammai Institute of Science & Technology (PMIST),
Thanjavur-613403,
Tamil Nadu, India.
samraja@pmu.edu

International Associate Editors

Dr. Mohana dass A/L Ramasamy
Associate Professor, Department of Indian Studies,
Universiti Malaya,
Kuala Lumpur-50603, Malaysia.
rmohana_dass@um.edu.my

Dr. Sasikumar Ponnalagu
Nanyang Technological University,
50 Nanyang Avenue, Singapore-639798.
ponnalagu_sasikumar@moe.edu.sg

Dr. Md Sohel Rana
Assistant Professor,
Jazan University,
Jizan-45142, Kingdom of Saudi Arabia.
mrana@jazanu.edu.sa

	Contents	Pages
1.	Elements of inner expression reflecting Tamil Culture *Sinthu M*	1-16
2.	History of Sangam period Tamil Culture *Rajan John A*	17-31
3.	Life in the Sangam Period *Anuratha B*	32-44
4.	Status of Women from Sangam period to present *Muthulakshmi M*	45-62
5.	Materials and their use in Sangam Literature *Leninkumar S, Anusuya(@) Priya S*	63-77
6.	The lives of the Tamils (Nanmanikkadikai) *Ranjani R*	78-91

Greetings

Congratulations to the scholars who have submitted their works for publication in the International Journal of Nature

-Editorial Board

தமிழர் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் அகத்திணைக் கூறுகள்

ELEMENTS OF INNER EXPRESSION REFLECTING TAMIL CULTURE

முனைவர் மூ.சிந்து
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
டாக்டர் என்.ஜி.பி கலை அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
கோயம்புத்தூர்- 641048.
மின்னஞ்சல்: sindujasms@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்பாடு என்பது ஒழுக்கமாகும். நாகரிகம் என்பது வாழ்க்கை முறையாகும்.பண்பாடு அகக்கூறுகளையும் நாகரீகம் புறக்கூறுகளையும் எடுத்துரைப்பதாகும். இவ்விரண்டும் ஒன்றிணைந்து தமிழர் பண்பாட்டில் காணப்படுவது போற்றுதற்குரியதாகும். தமிழர்களின் பண்பாட்டு கூறுகள் காதல், வீரம், நட்பு, விருந்தோம்பல், ஈகை, கொடை, கற்பு, உலக ஒருமைப்பாடு ஆகியவை இலக்கியங்கள் காலத்தின் கண்ணாடியாகத் திகழ்வதைப் பாவாணர் எடுத்துரைக்கிறார். தமிழர் வாழ்வை அகம், புறம் என இலக்கணம் வகுத்து வாழ்ந்த நிலைப்பாட்டினையும், மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறை, அரசு, அமைச்சுர், ஆட்சிமுறை, போர், வீரம், காதல் போன்றவற்றை எடுத்தியம்புகிறது. அவற்றில் அகம் தமிழரின் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடாக அமைந்தமையை எடுத்தியம்புகிறது.

சிறப்புச் சொற்கள்

தமிழ், தமிழர், பண்பாடு, தமிழர் பண்பாடு, அகத்திணை கூறுகள்

Absestarct

Culture is discipline. Civilization is a way of life. Culture describes the inner elements, while civilization describes the outer elements. The merging of both is commendable in Tamil culture. The cultural aspects of Tamils, such as love, bravery, friendship, hospitality, generosity, teaching, and global unity, are highlighted by the poet as reflections of time. The way Tamils live is categorized into inner and outer, emphasizing the civilization, culture, customs, way of life, governance, administration,

political system, war, bravery, and love. Among these, the inner is presented as an expression of Tamil culture.

Keywords

Tamil, Tamil culture, Tamil culture, Internal elements

பண்பாடு

மனித இனம் வாழ வாழ்வியல் நெறிகளைக் கற்றுக் கொடுத்த தமிழரின் பண்பாட்டு சுவடுகள் உயர்ந்த சிந்தனைகளையும், உயர்வான எண்ணங்களையும் சமூகத்தில் விதைத்துச் சென்றிருக்கிறது. பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் வெவ்வேறாக பகுத்தாலும் புறம் அனைத்தும் அகத்தின் வெளிப்பாடாகி நிற்கின்ற நிலையினை. "முந்தை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்"[1] என்ற வரிகள் அகப்பண்பாட்டையும் புறப்பண்பாட்டையும் ஒன்றாகக் கருதியமை அறியலாகிறது.

நாட்டின் மன்னனும் மக்களும் தன் குலத்தைக் காக்கும் பண்பாட்டை கட்டிக் காத்து பார் போற்ற வாழ்ந்த இனம் தமிழினம் என்ப வரலாற்றுப் பதிவுகளின் வாயிலாக அறியலாகிறது. இலக்கியங்கள் தொடங்கி இன்றைய காலகட்டம் வரைக்கும் தமிழரின் பண்பாட்டுப் பதிவுகள் தன்னைக் காட்சிப்படுத்தி நிலைநிற்கிறது. நாகரீகம் என்ற பெயரில் தலை முறை கடந்து விட்டாலும் தமிழரின் பண்பாட்டு எச்சங்கள் வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் இன்றும் பின் தொடர்ந்து வருவது பெருமைக்குரியதாக அமைகின்றது.

அகத்திணை

அக ஒழுக்கத்தைப் பற்றி விவரிக்கக்கூடியது அகத்திணை தமிழ் இலக்கியங்களில் உயரிய இடத்தைக் கொணடு விளங்குகிறது. அகம் என்பதற்கு உள்ளம், உறவு, மறைவு என்ற பொருள்படும் தமிழிலக்கியங்களில் காணப்படும் காதல் வாழ்வு, உலக மக்கட்கெல்லாம் உரிய காதல் நெறியாகும்.

தலைவனும் தலைவியும் ஒத்த அன்பினால் மலரும் காதல் வாழ்க்கையே அகவாழ்க்கை ஆகும். இந்த அகவாழ்க்கையினையே

அகத்திணை என்கிறோம். அகம் - தலைவனும் தலைவியும் ஒருமித்த மன உணர்வால் காதல் கொள்ளுதல், திணை – ஒழுக்கம் என்று பொருள்படும்.

அகத்திணை பாகுப்பாடு

மனிதரின் அகவாழ்வை ஏழாக வகைப்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

'கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப' [2]

என்னும் நூற்பாவில் கைக்கிளை, பெருந்திணை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஏழும் அகத்திணையின் பாகுபாடுகள் ஆகும்.

அன்பின் ஐந்திணை

சங்க இலக்கியத்தில் காதலை அன்பின் ஐந்திணை என்றனர். தலைவனும் தலைவியும் உள்ளம் ஒன்றிய அன்பு வாழ்க்கையாகும். இது களவு, கற்பு என இரண்டாக அமைகின்றது. பழந்தமிழரின் வாழ்வில் திருமணத்திற்கு முந்தைய 'காதல் வாழ்வை', களவொழுக்கம் என்றும், திருமணத்திற்கு பிறகு 'அவர்களின் இல்லற வாழ்வு', கற்பொழுக்கமாகவும் போற்றப்பட்டதை அகப்பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

"மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு" [3]

என்ற குறட்பா வாயிலாக காதல் வழிவந்த மனை மாட்சியின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார் வள்ளுவர்.

அகத்திணையானது கைக்கிளை, பெருந்திணை உட்பட ஏழு வகைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் ஒழுக்க நிலைகளில் ஐந்து திணைகள் மட்டுமே.

'அவற்றுள்
நடுவண் ஐந்திணை, நடுவணது ஒழிய
படுதிரை வையம் பாத்தியபண்பே' [4]

என்னும் நூற்பாவை ஆராய்கையில் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஒழிய ஐந்தும் அன்பின் ஐந்திணை என்ற சிறப்பினை பெற்றுள்ளதை அறியலாம். காரணம் கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காதலையும் பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காதலையும் குறிக்கும். கைக்கிளை, பெருந்திணை

இவை தவிர்த்த மற்ற ஐந்தையும் ஒழுக்கத்தின் நிலகளனாக ஏற்றமையைக் காணமுடிகிறது..

தலைவனும் தலைவியும் மேற்கொள்ளும் காதலே அகத்திணையாகும். அவர்களின் வாழ்வில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் ஒவ்வொரு திணையோடு தொடர்புடையதாக அமையும். தலைவனும் தலைவியும் குறிஞ்சியில் காதல் கொண்டு புணர்வதையும், மருதத்தில் ஊடல் கொண்டிருப்பதையும், பொருளீட்டவோ அல்லது வினைமேற் சென்ற தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் தலைவி இரங்கல் கொள்வதை நெய்தலிலும் காணமுடிகிறது.இது அந்தந்த திணையின் ஒழுக்கமாக கருதப்படுகிறது.

> "**எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது**
> **தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற் றாகும்**" [5]

அகத்திணைப் பாடல்கள் காமம் - காதல், ஆண் – பெண், அஃறிணை - உயர்திணை என்ற பிரிவினையின்றி அனைத்து உயிர்க்கெல்லாம் பொதுவாக அமைந்தமை என்பதைத் தொல்காப்பியர் வழி அறிய முடிகிறது.

இயற்பெயர் சுட்டாமை

அகத்திணையில் வரும் தலைமகனாகக் குறிக்கப்படுவனை அவர்களின் பெயர்கள் சுட்டுவதில்லை. உதாரணம், நாடன், ஊரன், சேர்ப்பன் என்றப் பொதுப்பெயரால் சுட்டுவதே வழக்காகும். தனி நபரின் இயற்பெயரைச் சுட்டுவது அகத்திணையின் மரபல்ல. அவ்வாறாகச் சுட்டப்பட்டால் அது புறமாக மாறிவிடும். அதுமட்டுமின்றி அந்நிகழ்வில் பெயரைக் குறிப்பிட்டால் சமுதாயத்தில் சிக்கல்கள் தோன்றக்கூடும். அகப்பொருள் இலக்கியம் குடும்ப இலக்கியமாகக் கருதியதால் அவை பிறர் அறியாவண்ணம் அமைந்தமையை காணமுடிகிறது.

வெளிப்பாட்டு உத்திகள்

கவிஞன் தன் கருத்தினைப் புலப்படுத்த கையாளும் உத்திகள் "இலக்கிய உத்திகள்" எனப்படும். தொல்காப்பியர் அகப் பொருளுக்குரிய உத்திகளாகக் குறிப்பு பொருண்மையில் அமைந்த உள்ளுறை, இறைச்சி என இரண்டினைச் சுட்டுகின்றார்.

திணை அமைப்பு முறை

தொல்காப்பியம், கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம்,நெய்தல், பாலை,பெருந்திணை என ஏழு திணைகளைக் குறிக்கப்படுகிறன. அகப்பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்னும் மூன்று பொருண்மைகளை உடையன. முதற்பொருள் நிலம், பொழுது என்ற இரு பிரிவுகளை உடையது. கருப்பொருளில் தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழின் பகுதி போன்றவை அடங்கும். உரிப்பொருள் ஒழுக்கம் பற்றியதாகும்.

தொல்காப்பியம் அகத்திணை ஏழு, புறத்திணை ஏழு என்ற கோட்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளன. எனவே அகத்தோடு புறத்தை இணைத்துக் காட்டுகின்றது.

“**அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்**
புறத்திணை இலக்கணம் திறம்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே”6

என அகத்திணையோடு பொருந்தி வருவதாகப் புறத்திணைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது

திணை அறி நிலை

முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றும் இணைந்ததை திணை என்போம். ஆனாலும் எல்லாப் பாடல்களிலும் முப்பொருளும் இணைந்து வராது. சில பாடல்களில் முதல், கரு,உரி ஆகிய மூன்றும், சில பாடல்களில் முதலும் உரியும், சில பாடல்களில் கருவும் உரியும், சில பாடல்களில் உரிப்பொருள் மட்டும் அமைந்து வரும். உரிப் பொருளின்றிப் பாடல் அமைவதே அகப்பொருள் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

கைக்கிளை

கைக்கொள்ளக்கூடிய ஒழுக்கம் கைகொள் ஆகும். அதாவது கடைப்பிடிக்கக்கூடிய வரைமுறையாகும். அளவில்லாத இன்பத்தை உடைய அன்பின் ஐந்திணைகள் பின்பற்றக்கூடிய ஒழுக்கமாகும். ஐந்திணை ஒழுக்கத்தைத் தொல்காப்பியர் "அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை" என்று

குறிப்பிடுகிறார்.[7] எனவே கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் அன்பொடு புணராதவை எனத் தெளிவாகிறது. தொல்காப்பியர் தம்முடைய நூற்பாவின் வழி,

"காமம் சாலா இளமை யோள்வயின்
ஏமம் சாலா இடும்பை எய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தான்
தன்னொடும் அவெளாடும் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல்
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே"[8]

களவு

களவொழுக்கமானது ஒத்த அன்புடைய தலைவி தலைவனிடையே நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிவு முதலிய ஒழுக்கங்களை அறவழியில் நின்று விளக்குகிறது. "களவாவது பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல், இன்னதின்றி, ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர், தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலைவழாமல் நிற்றலால் இஃது அறமெனப்படும்'' என்பதால் களவொழுக்கமானது அறத்தின்கண்படும் ஒழுக்கமே என்று இளம்பூரணர் எடுத்துரைக்கிறார்.

களவிற்குரிய கைகோள்களாக,
"காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்..."

என்னும் நால்வகையினையும், களவிற்குரியோராக தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பார்ப்பன், பாங்கன் ஆகியோரைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

கற்பு

கற்பென்பது மண நிகழ்வாகும். மண நிகழ்விற்குப் பிறகு தலைவன், தலைவி இடையே நிகழும் ஒழுக்கங்களை எடுத்துரைப்பதாகும். "கற்பு என்பது கற்றலையும் கற்பித்தலையும் குறிக்கும். எனவே கற்பு என்பது கிழவனும் கிழத்தியும் தாம் கற்றவாறும் பிறர் தமக்குக் கற்பித்தவாறும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஆகும். தாம் கற்றவாறு ஒழுகலாவது நூலைக் கற்றவாறும் பிறர் வாழ்க்கை கண்டு கற்றவாறும் ஒழுகல். பிறர் கற்பித்தவாறு ஒழுகலாவது கிழவன் கற்பித்தவாறு கிழத்தி ஒழுகலும்

இருவரும் தந்தையர் தன்னையர் சான்றோர் முதலியோர் கற்பித்தவாறு ஒழுகலும்'' என்று கற்பு குறித்து ஆ.சிவலிங்கனார் எடுத்துரைக்கிறார்.

கற்பிற்குரிய கைகோள்களாக,
''மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்...''

என்பனவற்றை எடுத்துரைக்கிறது . தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பார்ப்பன், பாங்கன் , பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்னும் பன்னிருவரும் கற்பில் கூற்றிற்குரியோர் எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

இயற்கைப்புணர்ச்சி

எதிர்பாராத சூழ்நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கும் நிகழ்வு இயற்கைப்புணர்ச்சி தெய்வப்புணர்ச்சி என்று கூறப்படுகிறது. இவர்களது சந்திப்பு என்பது நல்ஊழிலன் ஏவலால் நடைபெறும் நிகழ்வாகும்.

இயற்கைப்புணர்ச்சி தெய்வத்தின் எய்துழி
முயற்சி யின்றி முடிவ தாகும்.[9]

இந்நிகழ்வு குறுந்தொகைப் பாடல்களில் அதிகமாக இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணர
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியை
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே [10]

களவு என்பது கற்பாக முடிய வேண்டும் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

இடந்தலைப்பாடு

தலைவன் தலைவி இருவரும் சந்தித்த இடத்திலே மீண்டும் சந்திப்பது இடந்தலைப்பாடு என்று பொருள். இருவரும் முதல் முறை சந்தித்த அதே இடத்தில் மீண்டும் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் இரண்டாம் நாளும் காணப்போவதை குறிப்பிடுவதாக அமையும்.

தெய்வந் தெளிதல் கூடல் விடுத்தலென்

றிவ்வோர் மூவகைத் திடந்தலைப் பாடே [11]

தெய்வந்தெளிதலும் கூடலும், விடுத்தலும் என மூன்றுவகையினை உடையது இடந்தலைப்பாடாகும்.

இரவுக்குறி

இரவுக்குறி என்பது இரவில் தலைவனும் தலைவியும் களவில் சந்தித்து கூடி மகிழும் இடமே இரவுக்குறி எனப்படும். அதாவது களவு நீடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்த இரவுக்குறியானது நிகழும்.

வேண்டல் மறுத்தல் உடன்படல் கூட்டல்
கூடல்பா ராட்டல் பாங்கிற் கூட்டல்
உயங்கல் நீங்கலென் றொன்பது வகைத்தே
இயம்பிப் போந்த இரவுக் குறியே [12]

இரவுக் குறியானது ஒன்பது வகைமைகளைக் கொண்டாதாகும்.

அறந்தொடு நிற்றல்

களவு ஒழுக்கத்தைக் கற்பு அறமாக ஆக்கும் அருஞ்செயல் 'அறத்தொடு நிற்றல் வழி நிகழும் அக ஒழுக்கத்தின் இன்றியமையாததாகும். அதற்குத் தோழி முதலான மாந்தர்கள் துணை நிற்பர். தலைவன் தலைவி திருமணத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு அவர்களின் களவுக் காதலைப் பெற்றோர்க்கு வெளிப்படுத்துவது 'அறத்தொடு நிற்றல்' ஆகும்.

தலைவி - தோழிக்கும், தோழி-செவிலிக்கும்,செவிலி - நற்றாய்க்கும், நற்றாய்-தந்தைக்கும் தமையன்மாரிடமும் உண்மை உணர்த்தி அறத்தொடு நிற்பர். இந்நிலையில் அறத்தொடு நிற்றல் அமையும்.

அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!
மனவுக்கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே -அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே [13]

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் தோழி அறத்தொடு நின்றமையை எடுத்துரைக்கிறது.

மனம் ஒருமித்தல்

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் யார் என்று அறியாத நிலையில் தம் மனம் ஒருமித்து காதலால் ஒன்றிணைந்தமையை

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே [14]

என்ற குறிந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

உடன்போக்கு

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்கள் சுதந்திரமாகவும், தன் தலைவனைத் தானே தெரிவு செய்யும் மனப்பான்மையும் பெற்றிருந்தனர். தன் தலைவனோடு திணைப்புனம், காடு, வயல், கடற்கரை மணல், சுனை போன்ற இடங்களில் காதலை வளர்த்துக்கொண்டார்கள்.

"**நிலத்தினும் பெரியதே, வானினும் உயர்ந்தன்று**
நீரினும் ஆர் அளவின்றே" [15]

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவனோடு தலைவி கொண்ட காதலானது நட்பு, மொழி, மனம், மெய் என்பதைக் கடந்து நிற்பது ஆகும். நிலம், வான், நீர் என மூன்றினையும் விட உயர்ந்தது என்றும் கூறுகிறார்.

ஊரில் ஏற்பட்ட அலரால் தலைவியுடைய காதல் பெற்றோர்க்கு தெரிய வருகிறது. பெற்றோரும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் நேரத்தில், தலைவி தன் தலைவனோடு உடன்போக்கு செல்வதற்கும் தலைவி மனம் ஒத்திருந்தமையை சங்க இலக்கிப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

திருமணம் தோன்றுதல்

களவிலிருந்து இல்லறம் மேற்கொள்ள விழையும் தலைவனும் தலைவியும் ஊரார் பழி சொல்லவண்ணமும் தன் வாழ்வினை பலரின் முன்னிலையில் இருவரும் இணையும் நிகழ்வாக நடைபெற்ற நிகழ்வாகும்.

'பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப' [16]

என்னும் நூற்பாவில் திருமணம் குறித்து தொல்காப்பியர் கூறியதை காணலாம். இதிலிருந்து மனிதர்கள் மேற்கொள்ளும் களவு வாழ்க்கையானது அதன் ஒழுக்கநெறி தவறாமல் கற்பு நிலையை அடையும் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனையே நம் சங்க இலக்கியங்களும் அகப்பொருள் நூல்களும் கூறுகின்றன.

நல்லறமே இல்லறம்

தன்னை திருமணப் பந்தத்திலே ஈடுபடுத்தி வாழ்க்கையை முழுமையாக்க ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனக்கு கணவன் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என கனவு காண்பாள். அக்கால மகளிரும் தனக்கு வாய்க்கும் கணவன் வீரம் உடையவனாகவும், அஞ்சா நெஞ்சம் உடையவனாகவும் இருக்க வேண்டுமென விரும்பினர். காளையை அடக்கும் வீரர்கள், வட்டக்கல் தூக்கும் வீரர்களுக்கே தங்கள் மனதினைப் பறிக்கொடுத்தனர். வீரம் இல்லாத ஆண்களைப் பெண்கள் மணம் கொள்ள விரும்பவில்லை.

“கொல் ஏற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்
புலலாளே, ஆயமகள்” [17]

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் தலைவி மறுபிறப்பில் கூட அந்த வீரமற்றவனை திருமணம் செய்யமாட்டேன் என்ற கூற்றின் வழி வீரமிக்க ஆடவரை மணக்க விரும்பியதை அறியமுடிகிறது.

திருமணம் முறை

தலைவியின் திருமணத்தின் போது, பந்தலிட்டு, புதுமணல் பரப்பி, மனை விளக்கு ஏற்றி மாலைகளை தொங்க விட்டனர் என்றும், புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த மகளிர்கள் நெல்லும் மலரும் கலந்ததை அம் மணமக்கள் மேல் தூவி வாழ்த்துவதை

உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை

பெருஞ் சோற்று அமலை நிற்ப, நிரை கால்
தண் பெரும் பந்தர்த் தரு மணல் ஞெமிரி
மனை விளக்குறுத்து, மாலை தொடரி,
கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறுகாலை
………………………………………………[18]

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கிறது.

மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க் கனி வெண் சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி,
புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆக, தெள ஒளி
அம் கண் இரு விசும்பு விளங்க, திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள் தீர் கூட்டத்து,
……………………………………………[19]

என்ற அகப்பாடல் நல்லநேரம் பார்த்தல், சகுனம் பார்த்தல், திருமணத்தின் போது உணவு பரிமாறுதல், முரசு கொட்டுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் சங்க காலத்தில் இருந்ததாக எடுத்துரைக்கின்றது. ஆனால் திருமணத்தில் தாலிகட்டும் வழக்கம் இருந்ததாக எடுத்துரைக்கவில்லை.

இல்லறமாண்பு

ஒரு தலைவி திருமணமாகித் தலைவனுடன் தன் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்கிறாள். புகுந்த வீட்டிற்குச் சென்ற ஓரிரு மாதம் கழித்து முதன் முதலில் தன் பிறந்த வீட்டிற்கு வரும் தலைவியிடம் நலம் விசாரிக்கிறார்கள் உறவினர்கள் என்பதனை,

“**மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே**”[20]

என்னும் பாடல் வரியில், குளத்திலே கலங்கிய தண்ணீரை வெப்பம் மிகுதியால் அந்த பக்கம் சென்ற மானானது உண்டது. அந்த எச்சில் தண்ணீர் கூட எனக்கு இனிய தேனோடு கலந்த பசுவின் பாலை விட இனிமையானது என்கிறாள் தலைவி. தன் புகுந்த வீடும், நாடும், ஏழ்மை வறட்சி உடையது என்பதை அறிந்திருந்தும், உறவினர்களிடம் தன் கணவனின் நலன்

கெடாதவாறு தலைவி கூறுகிறாள். அதன் வாயிலாக தலைவியின் இல்லற மாண்பு புலப்படுகிறது.

பிரிவு

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதலே பிரிவாகும். பிரிவு களவு கற்பு இருவகை வாழ்க்கையிலும் நிகழ்க்கூடியதாகும். அவ்வகையில் அகப்பொருளில் தனி இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே [21]

களவில் நிகழும் பிரிவுகள்

மிகுந்த அன்பு கொண்டு பழகி வாழும் களவு வாழ்வின் போது நிகழும் பிரிவுகள் இருவகைப்படும்.

1. ஒருவழித் தணத்தல்
2. வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதல்

ஒருவழித் தணத்தல்

களவு வாழ்வில் இருந்து திருமணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு தோழி தலைவனிடம் அறிவுறுத்த அதற்கு உடன்பட்ட தலைவன் தன் ஊருக்கு ஒருவழி (முறை) போய் வருகிறேன்; பிறகு மணமுடிப்பேன் என்று கூறிச் செல்வது ஒருவழித் தணத்தல் எனப்படும்.

இது, ஓர் ஊரின்கண்ணும் ஒரு நாட்டிற்க்குள்ளும் நிகழும் பிரிவாகும். ஆகவே, இதற்குக் கால வரையறை இல்லை.

வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிதல்

(வரைவு = திருமணம்) திருமணம் புரிந்து கொள்ள முடிவு செய்த தலைவன் அதற்கு வேண்டும் பொருள் ஈட்டுதல் காரணமாகப் பிரிதல் ஆகும். இது காடு இடையிட்டும், நாடு இடையிட்டும் செல்வதாக அமையும். இப்பிரிவுக்குரிய காலம் இரண்டு மாதமாகும்.

தலைவன் பல காரணங்களுக்காக தலைவியை விட்டு பிரிதல் நடைபெறுகின்றன. அத்தகைய பிரிவினை வகைகள்:-

பரத்தையிற் பிரிவு

தலைவியை மணந்து இல்லறம் மேற்கொள்ளும் கற்பியல் வாழ்க்கையின் போது தலைவன் பிற மகளிரைப் உறவுக் கொள்வதற்கு பிரிதல் உண்டு. பரத்தை காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு அருகில் இருக்கும் மனையிடத்துப் பிரிதலாகும். தலைவன் அருகில் இருக்கும் குடியிருப்பிற்குச் செல்லுதல்,நகருக்கு வெளியே இருக்கும் புறநகருக்குப் பிரிதலும் வளம்மிக்க தலைவனுக்குரிய பிரிவுகளாகும்.

ஓதற்ப்பிரிவு

கல்வி கற்கும் பொருட்டு அந்தணரோ, அரசரரோ, வணிகரோ மூன்றாண்டு காலம் பிரிவர். கல்வி அல்லாத வில்,வாள், வேல் ஆகிய பயிற்சியும் யானை,குதிரை, தேர் செலுத்தும் பயிற்சியும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நால்வர்க்கும் உரியது. இதுவும் மூன்றாண்டு காலம் நிகழும். ஓதற்பிரிவின் போது இடையில் திரும்பி வருவதில்லை. அங்கு தலைவியை நினைத்து மனவருந்தி புலம்புவதும் இல்லை.

காவற்பிரிவு

காவல் புரிவதற்காக மேற்கொள்ளும் பிரிவாகும். இது இருவகைப்படும்

அறப்புறம் காவல்

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நால்வருக்கும் காலவரையின்றி பொருந்தும். கோயில் முதலான அறநிலையங்களைப் பாதுகாக்கப் பொருட்டு தலைவன் எதிர்கொள்ளும் பிரிவாகும்.

நாடு காவல்

ஒரு நாட்டைக் காக்கும் பொருட்டுப் பிரிதலே காவற்பிரிவாகும். நாடுகாவல் பிரிவானது அரசனுக்கும் அரசனால் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற வணிகரும், வேளாளர் ஆகியோருக்கும் உரியதாகும்.

தூதிற் பிரிவு

தூதிற் பிரிவு அந்தனர் அரசர் ஆகிய இருவருக்கும் உரியதாகும். பகைகொண்ட பிறநாட்டு அரசனனிடம் சென்று பேசி அவனது பகையை மாற்றும் பணியை ஆற்றும் செயலே தூதுப் பிரிவாகும். மேலும் அரசனால் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற வணிகர், வேளாளருக்கு உரியதாகும். இதன் காலவரையறை ஓராண்டாகும்.

துணைவயிற் பிரிவு

அந்தணரல்லாத அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய மூவருக்கும் உரியது. அரசனுக்கு உதவும் பொருட்டுப் பிரியும் துணைவயிற் பிரிவு ஓராண்டு காலமாகும்.

பொருள்வயிற் பிரிவு

தலைவன் பொருளீட்டுவதற்காக ஓராண்டு காலம் தலைவியை விட்டு பிரிவர். அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நால்வருக்கும் பொருந்தும்.

கற்பில் தலைவன் பரத்தை, கல்வி, தூது, காவல் எனும் நான்கு நிலைகளில் பிரிவான். இவ்வகை பிரிவுகளில் தலைவன் தலைவியிடம் சொல்லிப் பிரிதலும் சொல்லாமல் பிரிதலும் உண்டு. இருப்பினும் குறிப்பால் உணர்த்தியாவது பிரிய வேண்டும்.

முடிவுரை

- தமிழர் பண்பாட்டில் அகம் புறம் இரண்டும் முக்கிய பங்காற்றியமையை அறியமுடிகிறது.
- பண்பாடு தமிழரின் அடையாளமாகத் திகழ்ந்தமையை அறியலாகிறது.
- புறம் அனைத்தும் அகத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்ததன் வாயிலாக அகம் முக்கிய இடம் பெற்றமையைக் காணமுடிகிறது.
- தலைவன் தலைவயின் ஒருமித்த அன்பு வாழ்க்கை பண்பாட்டின் நிலைக்களனாக இருந்துள்ளது.
- தலைவியின் காதல் வாழ்வு களவு, கற்பு என்ற நிலைப்பாட்டில் அமையப்பெற்றுள்ளது.
- களவு காலத்தில் தலைவி களவிற்குரிய நெறிகளைப் பின்பற்றியமையைக் காணமுடிகிறது.
- கற்பு காலத்தில் தலைவி இல்லறத்தின் சிறப்பினைக் காக்கும் நோக்கில் வாழ்வியலை எதிர்கொண்ட நிலைகளை சங்கப் பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது.

- தமிழரின் பண்பாட்டினைப் போற்றும் நிலையில் அகமானது அடித்தளமாக அமைந்தமையை உணரமுடிகிறது.
- அகத்திணையில் தலைவன் தலைவியின் பெயர் சுட்டவில்லை
- உள்ளுறை, இறைச்சி அகத்திணை உத்திகளாகும்.
- கைக்கிளை பெருந்திணை இரண்டும் அன்பொடு புணரா அமைப்பாகும்.
- அறத்தில் நிகழும் ஒழுக்கநிலைப்பாடு களவாகும்.
- களவில் இருந்த தலைவன் தலைவியின் அடுத்தநிலை கற்பாகும். கற்பு இல்லறவாழ்வின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதாகும்.
- அகத்திணையில் அறத்தொடு நிற்றல் நிலை என்பது சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது.
- கற்பில் தலைவியின் இல்லற மாண்பின் வாயிலாக தலைவி தலைவனோடு வாழும் இல்லறச் சிறப்பு புலப்படுகிறது.
- பிரிவு என்பது பல்வேறு நிலைப்பாட்டில் நிகழ்தமையையும், பிரிவின் போது தலைவி தலைவனோடு செல்லும் வழக்கம் இல்லை.
- அகம் மனித வாழ்வில் பிரிக்க முடியாத கூறாக இருந்தமையும் ஒவ்வொரு நிலத்திலும் அகம் இன்றியமையாத ஒன்றாக விளங்கியமையும் அகத்தின் வாயிலாக வாழ்வியல் நிலைப்பாட்டினை அறியவும் முடிகிறது.
- தமிழர் பண்பாட்டில் அகம் புறம் இரண்டும் இருந்தமையையும் புறத்தைக் காட்டிலும் அகம் அதிகமாக இருப்பதையும் அறியமுடிகிறது.
- காலங்கள் கடந்தும் தமிழர்கள் வாழ்வில் பண்பாட்டை அடையாளப்படுத்தும் கருவியாக அகம் விளங்கிறது என்பது பெருமைக்குரியதாகும்.
- அகத்திணையின் ஒவ்வொரு கூறுகளும் தமிழரின் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் நிலைகளனாக விளங்குவது சிறப்பிற்குரிய ஒன்றாகும்.

சான்றாதாரங்கள்

1. நற்றிணை **335** பாடல்
2. தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் நூற்பா **-1**
3. திருக்குறள் **60** குறள்
4. தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் நூற்பா **-2.**

5. தொல்காப்பியம் நூற்பா -1168
6. தொல்காப்பியம்நூற்பா - 1002
7. தொல்காப்பியம் களவியல் நூற்பா - 1
8. தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் நூற்பா -53
9. நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம் நூற்பா – 33
10. தொல்காப்பியம் 142 நூற்பா
11. நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம் 134 நூற்பா
12. நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம் 157 நூற்பா
13. குறுந்தொகை பாடல் எண் - 23
14. குறுந்தொகை பாடல் எண் – 5
15. குறுந்தொகை பாடல் எண் – 3
16. தொல். கற்பியல் நூ4.
17. கலித்தொகை பாடல் எண் - 103
18. அகநானூறு 86 பாடல்
19. அகநானூறு 136 பாடல்
20. ஐங்குறுநூறு 203 பாடல்
21. தொல் அகத்திணையியல் நூ27

சங்க காலத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு
HISTORY OF SANGAM PERIOD TAMIL CULTURE

பேரா.அ. இராஜன் ஜான்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
ஜெ.பீ.கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
தென்காசி-627852
மின்னஞ்சல்:

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ்மக்கள் நீண்ட வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்டவர்கள். பண்பாடு, இசை, கல்வி, கலைகள் என அனைத்திலும் சிறந்து விளங்கியவர்கள். தன்னைப் பிறரோடு ஒப்புமைப்படுத்தி வாழாமல் இருந்தவர்கள்.தன்னுடைய வாழவைத் தனக்கென வாழாமல் பிறருக்காக வாழ்ந்தவர்கள்.பெண்களை மதித்து வாழ்ந்தவர்கள். நம்மிடமிருந்தே பிறநாட்டவர்கள் அனைவருக்கும் பண்பாடு,கலாச்சாரம் போன்றவை கடத்தப்பட்டன என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.வெற்றியைப் பெற்றுக் கொண்டு தோல்வியில் இருந்து கற்றுக் கொண்டு வாழ்ந்த தன்மை கொண்டவர்கள்.அனைவரையும் பாதுகாத்து வாழ்ந்த வீர மரபு கொண்டவர்கள். பண்பட்டால் மட்டுமே பண்பாடு அடையமுடியும் என்ற கருத்தை உருவாக்கும் அளவிற்கு உயர்ந்து சிறந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட தமிழர்களின் வரலாறு போர் அறம் தொடங்கி காதல் அறம் வரை மிகவும் நேர்த்தியான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்தப் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் சிறப்பை எடுத்துக் கூறுவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

வரலாறு, சங்க கால வரலாறு, பண்பாடு, வரலாற்றுப் பண்பாடு, தமிழ்ப் பண்பாடு,

Abstract

The Tamil people have a long historical background. They have excelled in culture, music, education, and the arts. They lived without comparing themselves to others. They lived not just for themselves, but for others. They respected and honored women. It would not be an exaggeration to say that culture and traditions from our land have been carried to all other countries. They are individuals who have learned from failure while achieving success. They possess a warrior tradition that emphasizes

protection for all. They have risen to such heights that they have created the idea that one can only attain culture through refinement. The history of such Tamils is marked by very refined cultural aspects, ranging from the virtue of courage in war to the virtue of love. Highlighting the uniqueness of these cultural aspects is the purpose of this article.

Keywords

History, Sangam History, Culture, Historical Culture, Tamil Culture,

முன்னுரை

எப்படியோ வாழ்வது வாழ்க்கை அல்ல. இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்பதே வாழ்க்கை.இந்த வாழ்க்கை நம்முடைய நடவடிக்கையிலிருந்து தோன்றுகின்றது. முகம் தெரிந்தவர்களை உணவிட்டு வரவேற்பதில் இல்லை அறம்.முன்பின் தெரியாதவர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு அன்னமிட்டு ஆசிபெறுவதே தமிழரின் அறப்பண்பாடு.வாழ்வியலைத் தமிழர்கள் பண்பாடு கொண்டு கட்டமைத்தனர். இந்தப் பண்பாடு தமிழனின் சின்னமாக இன்றுவரை இருந்துவருகின்றது.திருத்தப்பட்ட நிலத்தில் இருந்து உணவுக்கானவை விளைவது போலவே திருத்தப்பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து நல்ல பண்பாட்டுக் கூறுகள் பிறக்கின்றன.

சங்கம்

தமிழருக்கு இருந்த அனைத்துப் பண்பாடுகளும் சங்கம் வைத்து அவர்கள் வளர்த்த மொழியில் இருந்து உருவானது.தமிழ் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருவாகி வளர்ந்துவந்த மொழியாகும். பல்வேறு புலவர்கள் தமிழை வளர்த்து எடுத்தனர்.கடவுள்கள் கூட தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தலைவர்களாக இருந்தனர். முதல்சங்கம்,இடைச்சங்கம்,கடைச்சங்கம் என்று மூன்று சங்கங்கள் இருந்துள்ளன.

"முதல் சங்கம் 89 மன்னர்களால் 4440 ஆண்டுகள் நடைபெற்றன.இந்தச் சங்கத்தில் 549 புலவர்கள் இருந்தனர். இரண்டாம் சங்கம் 59 பாண்டியர்கள் ஆட்சியில் 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றன.இந்தச் சங்கம் கபாடபுரத்தில் இருந்ததாக அறியப்படுகின்றது. மூன்றாம் சங்கம் 49 பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் 1850 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது.தற்பொழுது உள்ள மதுரையில் இது இருந்தது."[1]

சங்க காலம்

சங்க காலம் என்பதில் ஆய்வாளர்களிடையே பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் சங்க காலத்தை வரையறுத்துள்ளனர்.

"சங்க நூல்கள் தோன்றி வளர்ந்த காலமே சங்ககாலம் என்று தீட்சிதர் ஒருவர் கூறுகிறார். கிமு ஆறாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி கிபி ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை ஆயிரம் ஆண்டுகள் சங்க காலம் என்று சீனிவாசா ஐயங்கார் கூறுகின்றார் இவருடைய கருத்துக்களை பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அத்திகும்பா கல்வெட்டுகள் அசோகர் கல்வெட்டுகள் வேள்விக்குடி மற்றும் திருக்கோவிலூர் கல்வெட்டுகள் நாணயங்கள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில் கிடைத்த பொருட்கள் போன்றவை சங்கம் இருந்த காலத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள தோராயமாக உதவுகின்றன."[2]

பண்பாடு

பண்பாடு என்பது தமிழர்களின் மானம் வீரம் காதல் போன்ற இவற்றோடு இணைந்து ஒன்றாகும் மானத்தையும் வீரத்தையும் காதலையும் போற்றிய தமிழர்கள் பண்பாட்டையும் போற்றி வாழ்ந்தனர் மானம் இழந்த பின் வாழ்வதில் பயனில்லை என்ற பண்பாட்டு கோட்பாட்டை வைத்தவர்கள் தமிழர்கள் அக இலக்கியமான காதலிலும் கூட நல்ல ஒரு பண்பாட்டு சிந்தனைகளை கொண்டதாக தமிழ் இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன போர் அறம் என்று புற இலக்கியங்கள் மனிதனுடைய பண்பாட்டுக் கூறுகளை அதிகமாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

"மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம் எனவே மனிதன் பேசும் மொழி அவருடைய ஆடை உணவு வாழும் முறை செய்யும் பணி ஆகியவை பண்பாட்டின் வாயில்களாக பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளன உணவு என்பது மனிதனின் அடிப்படை தேவைகளில் முக்கியமானதாகும் ஆனால் எதை உண்பது எந்த நேரத்தில் உண்பது என்பவற்றைப் பண்பாடே கற்றுக் கொடுக்கிறது பிற நாட்டவர்கள் உயர்ந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து மேஜை மீது உணவை வைத்து உண்பர் ஆனால் தமிழர்கள் தரையில் காலை மடக்கி அமர்ந்து இலை போட்டு உண்ணும் பண்பாட்டு மரபைக் கொண்டிருந்தனர்."[3] மேலும், புகழ், வீரம், மானம், விருந்தோம்பல், கொடை, ஆடை பழக்கவழக்கங்கள்,நம்பிக்கைகள், நன்றியுணர்வு

பாகுபாடுபார்க்காமை, வாணிகம் பொதுநலம் பேணுதல்,கற்பு, களவு, அலர்தூற்றுதல், அறத்தொடு நிற்றல் உடன்போக்கு திருமண வாழ்க்கை, மனிதநேயம், உயிரிரக்கம், நல்லிணக்கம் இவ்வாறு பண்பாடு தமிழரின் பரந்துபட்ட வாழ்வியலை ஒட்டுமொத்தமாக விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

புகழ்

புகழுக்குத் தமிழர்கள் அதிகமான முக்கியத்துவம் தந்தனர்.புகழைப் பெறுவதை மிகவும் விரும்பினர்.ஆனால் அதனைப் பெறுவதில் நேர்மையும் ஒழுக்கமும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். புகழ் பெற வேண்டுமெனில் அதற்காக உயிரையும் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டவர்களாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

“புகழ்எனின் உயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்”[4]

என்ற இந்தவரிகளின் வாயிலாகத் தமிழர்களின் பண்பாட்டை அறியமுடிகின்றது. மானத்தை இழந்து புகழைச் சம்பாதிக்க அவர்கள் நினைக்கவில்லை.சிறந்த ஒழுக்கம் கொண்டவர்களாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த காரணத்தால் தான் அவர்களின் புகழ் எங்கும் பரவியது.

மன்னர்களின் செயலுக்காகவே அவர்கள் மக்களால் புகழப்பட்டார்கள்.வெறும் போர்,ராணுவம் போன்றவற்றுக்கு அஞ்சி மன்னர்கள் மக்களால் புகழப்படவில்லை." முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பாண்டியநாட்டு அரசுரிமையை ஏற்றுக்கொண்டு ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகின பாண்டியநாடு முழுவதும் அவன் சுற்றிப் பாராத சிறிய ஊர்களும் இல்லை பெரிய ஊர்ககளும் இல்லை நகரங்கள் அவனது தர்மதனத்தாலும் அரசாங்க ஆதரவாலும் அறநிலை, கலா நிலையம், நூல் நிலையம் முதலியவற்றைப் பெற்றன. கிராமங்களிலும் அறிவுடையார் அனேகர் வாழ்ந்தனர். அவர்களுடைய பேச்சு எழுத்து என இரண்டு வழிகளால் அங்குள்ளோர் அனைவரும் தெய்வ நம்பிக்கை, ராஜ பக்தி, தேச பக்தி, எதிர்கால வாழ்வியல் நாட்டம், முதலிய சிறந்த குணங்கள் உடையவராய் விளங்கினர். வாயில்லா பிராணிகள் தெய்வங்களைப் போல வாழ்ந்து வந்தன. அவற்றிற்கு ஏற்படும் சிறிய பிணிகளை நீக்க அரசாங்கம் உதவி செய்தது. மிருக வைத்தியர்கள் நாடெங்கும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். நீர் நிலைகளுக்கு எங்கிருந்து நீர் சேர்த்துப் பயிர்களுக்கு உதவ செய்யலாமோ அதற்கு ஏற்ற முயற்சிகள் எல்லாம் அரசன் அனுமதி பெற்ற அரசு அதிகாரிகள்

செய்யலானார்கள்"[5] இப்படிப்பட்ட சிறந்த பண்பாடுகளைத் தன்னுடைய அரசாட்சியில் கொண்டிருந்ததால் மக்களால் நேசிக்கப்பட்டார்கள். பாண்டியர்கள் மட்டுமல்ல, மூவேந்தர்களும் மக்களால் புகழப்பட்டார்கள்.

விருந்தோம்பல்.

தமிழர்கள் விருந்தோம்பல் என்ற ஒரு சிறந்த வாழ்வியல் முறை இருந்தனர் முன்பின் தெரியாத முகம் அறியாத மனிதர்கள் வரும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு உணவிட்டு அவர்களுடைய உடல் களைப்பையும் மனதின் களைப்பையும் மாற்றி அனுப்பி வைத்தனர்.

"விருந்தோம்பல் அன்புடைமையின் விளைவு; பயனும் அஃதே. சுற்றம் அறிந்தவர், நண்பர் இவர்களுக்கு மட்டும் விருந்து வைத்தல் விருந்தோம்பல் ஆகுமோ? ஆகாது. ஆகாது! ஏதோ ஒரு பலனைக் கருதி பெரிய அளவில் ஆடம்பரமான விருந்தளித்தல், விருந்தோம்பலின் ஒரு கூறு தானே? இல்லை, இல்லை!விருந்து என்றால் புதுமை என்று பொருள். விருந்தினர் என்பவர் நாம் முன்பின் அறியாத புதியவர். இப்புதியவரை பேனல் அல்லது சோறிடுவது விருந்தோம்பல் என்று பொது வாக வழங்கப்படுகிறது. இதன் உட்பொருள் என்ன? அன்பால் தியாகஞ் செய்தல் என்பது.விருந்தோம்பல்-பரந்த அன்பின் விளைவு"[6]

இவ்வாறு தமிழர்கள் காதல் வீரம் இவற்றிற்கு அடுத்தபடியாக விருந்தோம்பல் என்ற உயர்ந்த குணத்தையும் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர்.

"கேளிர்போல கேள் கொளல் வேண்டி
வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி
கண்ணில் காண நண்ணுவழி இரீஇ
பருகு அன்ன அருகா நோக்கமொடு"[7]

பல வகையில் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்ட உணவைத் தட்டுகளில் வைத்து விருந்தினர் உண்ண கொடுக்க வேண்டும்.

கொடை

கொடை என்பது தமிழர்களின் பண்பாட்டு வரிசையில் முக்கிய இடம் பிடிக்கக்கூடிய ஒன்றாகும் தன்னை நம்பி வரும் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய தேவையை அறிந் து அந்தத் தேவைக்கு உரியவற்றை அவர்களிடம் ஒப்படைத்து மகிழ்ச்சியான மனநிலையில் அவர்களை அனுப்பி வைத்த மாண்பு கொடை என்ற பண்பாட்டால் உருவானதாகும்.

“கொடை என்பது ஒருவர் பெற்றுக்கொள்ள மற்றொருவர் கொடுப்பதாகும். அதிகமான செல்வம் வைத்திருப்பவர்கள் செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்பதை அறிந்து அனைவருக்கும் கொடுத்து வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு குடை கொடுப்பதில் அரசர்கள் முதலிடம் வகித்தனர். கொடை கொடுப்பதில் பல்வேறு நிலைகள் பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளன அரசன் தன்னுடைய பொருள், போரில் கிடைத்த பொருள் திறையாகக் கிடைத்த பொருள் போன்றவற்றைப் பிறருக்குக் கொடையாகக் கொடுத்துள்ளார். கொடைகள் ஒன்பது வகைகளில் நடைபெற்றன என்பது ஆய்வு குறிப்புகளில் இருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் கருத்துக்கள் ஆகும். உண்டிக்கொடை, பொற்கொடை ஊர்திக்கொடை, விலங்குக் கொடை சின்ன கொடை, பெயர்க் கொடை, மகற்கொடை, ஆட்சிக் கொடை என்று இவ்வாறு பல்வேறு வகையிலான கொடைகள் பழந்தமிழகத்தில் பழக்கத்தில் இருந்துள்ளன”[8].

வீரம்

தமிழர்கள் மானத்தையும் வீரத்தையும் காதலையும் போற்றி வந்தனர் இவர்கள் வீரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பொழுது அதிலும் ஒரு அறப்பண்பாடு கொண்டு வாழ்ந்தனர். போர்க்களத்தில் போர் செய்யும் பொழுது முறை தவறி போர் நெறிக்கு மாறாக அவர்கள் நடந்து கொண்டதில்லை பசு கூட்டங்கள் பெண்கள் குழந்தைகள் வயது முதிர்ந்தவர்கள் போன்றோருக்குப் போரின்போது எந்த விதமான பாதிப்பும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தனர் தன்னுடைய தகுதியை அறியாமல் தாமதம் செய்து தனக்குக் கிடைக்கும் அங்கீகாரத்தை ஏற்காமல் மானமே பெரிது என்று அதற்காகத் தன்னுடைய உயிரையும் இழக்கும் அளவு வடக்கு இருந்து உயிர் துறந்து வாழும் தன்மை உடையவர்களாக இருந்தனர்.

காதல்

காதல் என்பது ஆண்கள் பெண்கள் இருவருக்கும் பால் உணர்வு முதிர்வின் காரணமாக ஏற்படக்கூடிய உளவியல் அடிப்படையிலான ஒரு மாற்றமாகும். இந்த மாற்றம் அவர்களுடைய வாழ்வியலுக்கு அடிப்படையாகவும் உந்து சக்தியாகவும் இருக்கிறது. நம்முடைய காலத்தில் இது தற்பொழுது தவறான சிந்தனையாக மாறி வருகிறது ஆனால் சங்க காலத்தில் காதல் என்ற உணர்வுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது அந்த உணர்வு மதிக்கப்பட்டது காதலர்கள் தங்களுடைய

வாழ்க்கையை தாங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர் அதே நேரத்தில் பண்பாடு கலாச்சாரத்தை மீறிய செயல்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டதாக வரலாற்றுப் பதிவுகள் எதுவும் இல்லை.உள்ளார்ந்த அன்பு கொண்டு இருவரும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை இலக்கியங்களில் மிகவும் சிறப்பாக ப் பேசப்பட்டுள்ளது.

"இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும் நீயாகியர் என் கணவனே"[9]

என்று காதலின் உள்ளார்ந்த உளவியல் பண்பாட்டை இந்தப் பாடல் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.பிறவிகள் எத்தனை எடுத்தாலும் நேசித்த நபரை மட்டுமே கடைசிவரை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பண்பாட்டை இந்தக் காதல் நமக்கு விளக்குகிறது.

காதல் பண்பாட்டில் மிகவும் முக்கியமானது பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் ஆகும். பெண்ணின் மனதைப் புரிந்து கொண்டு அவளுக்குரிய உணர்வுகளை மதித்து வாழும் காதல் வாழ்வு தமிழர்களிடம் இருந்தது. தமிழர்களிடம் மட்டுமல்லாமல் அவர்களோடு இணைந்து வாழ்ந்த மிருகங்களுக்கும் இந்தப் பண்பு இருந்தது என்பதை இலக்கியங்கள் வாயிலாக நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

"துடியடி கயந்தலை கலக்கிய சிறுநீரை பிடியூட்டி பின் உண்ணும் களிறு"[10]

என்ற இந்தப் பாடல் கொஞ்சமாக இருக்கக்கூடிய தண்ணீரை முதலில் ஆண் யானை பெண் யானைக்குக் குடிக்க கொடுத்துவிட்டு அதன் பின் தான் உண்டது என்ற இந்தப் பாடலின் பொருளிலிருந்து மிருகங்கள் கூட தான் நேசிக்கும் பெண்ணிற்கு உணவிட்டு அதன்பின் தான் உண்ண வேண்டும் என்ற சிறந்த பண்பாட்டைக் கொண்டதாக விளங்கியதை அறியலாம்.

உடன்போக்கு

உடன்போக்கு என்பது தலைவி தலைவன் காதலை அவர்களுடைய பெற்றோர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாத பொழுது அவர்கள் இருவரும் வேறிடம் சென்று திருமணம் செய்துகொண்டு வாழமுடிவு செய்யும் ஒரு செயலாகும்.ஆனால்,இதில் தலைவனின் தனிமனித ஒழுக்கப்பண்பாடு வெளிப்படுவதை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

"உடன்போக்கில் தலைவன் தயக்கம் கொள்பவனாகவே அறியப்படுகின்றான்.உடன்போக்கைத் தவிர்த்தல், தள்ளிப்போடல்,வழியில் தலைவிக்கு வர இருக்கும் துன்பத்தை எடுத்துக் கூறுதல், வழியில் வரும் தொல்லைகள் பற்றி எடுத்துக் கூறுதல்.போன்ற கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களில் இருந்து தலைவனின் ஒழுக்கப்பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ள முடியும்.உடன்போக்குச் செல்லும் தலைவனின் உயர் பண்பாட்டைக் காட்டும் பாடலடிகளாகப் பின்வரும் பாடலடிகளைக் கூறலாம். அமர் வரின் அஞ்சேன் பெயர்க்குவேன் நுமர் வரின் மறைகுவேன்."[11]

இவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது தலைவன் உடன்போக்கு செல்வதில் விருப்பம் இல்லாத பண்பாடு கொண்டவனாக விளங்குகின்றான்.தலைவியும் உடன்போக்கில் சிறந்த பண்பாட்டு ஒழுக்கத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்றாள்.தலைவி தலைவனோடு சேர்ந்து வாழ விருப்பம் கொள்கிறாள்.தன்னுடைய குடும்பத்தில் உள்ள தாய் தந்தை எதிர்ப்பு என்ற காரணத்தால் தன்னுடைய மனதை மாற்றிக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.மாறாக தன்னுடைய முடிவில் தெளிவாக இருக்கின்றாள்.யார் தடுத்தாலும் தான் நேசித்தவரைக் கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மட்டுமே வாழ்கின்றாள்.தலைவன் கூறும் ஆறுதல் மொழிகள்,வழியில் ஏற்படும் சோதனைகள் பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை.தெளிவான மனநிலையில் தெளிந்த நீரோடை போலவே மனதை வைத்துக் கொள்கின்றாள்.

"களவு வாழ்க்கையில் மிகுந்த நெருக்கடிகளுக்கு உள்ளாகும் விதமாகத் தலைவி காட்டப்படுகின்றாள்.தலைவியின் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்,அலரால் ஊரில் கூறப்படும் தூற்றல்கள்,தாயின் கடிசொல் ,தந்தை இற்செறிப்பு,என மாறுபட்ட பலநிலைகளில் தலைவி பாத்திரத்தின் எண்ண ஓட்டத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் அறியமுடிகின்றது.தனிமனித ஒழுக்கம் சமூகத்தோடு பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டது. தனிமனித வாழ்க்கையில் மேற்கொள்ளப்படும் அறத்திற்கு எதிரான செயல் சமுதாயத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்று அஞ்சப்படுகின்றது.தான் உயிராக நினைக்கும் தலைவனை விட்டு விட்டு வேறொருவரை மணம் செய்வது என்பது அறத்திற்கு மாறிய செயல் என்று தலைவி எண்ணுகின்றாள்."[12] இவ்வாறு தலைவி மற்றும் தலைவனின் தனிமனித

பண்பாடு என்பது மிகவும் சிறந்த நிலையில் அக வாழ்வில் விளங்கியுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஆடை

ஆடை என்பதற்குப் பலபொருள்கள் இருக்கின்றன. "பாலேடு,சீலை,தயிர்,சித்திரை நட்சத்திரம்,"[13] என்று தமிழகராதி ஆடை என்ற சொல்லுக்கான பொருள்களை வரையறுக்கின்றது. ஆடைக்குச் சீலை என்ற உடை மட்டுமே பொருளாக இருந்திருக்கிறது. அடை என்ற சொல் ஆடை என்று மாறியிருக்கலாம்.காரணம் என்ன என்றால் அடைத்தல் என்பது மூடுதல்,மறைத்தல் என்ற பொருளில் வரும்.நம்முடைய உடலை மறைக்கப்பயன்படுவதால் இது ஆடை எனப்பட்டது. ஆடைகள் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொண்டதாக இருந்தது.மன்னர்கள் மிகவும் செழிப்பான பகட்டான ஆடை அணிந்தனர்.தன்னை நம்பி வரும் வறியவர்களுக்கு உணவு மட்டுமில்லாமல் ஆடைகளும் கொடுத்து அனுப்பினர்.

“ஆடை நெய்யும் தொழிலையும் உடை செய்யும் தொழிலையும் மக்கள் மேற்கொண்டு இருந்தனர். பருத்தியிலிருந்து நுண்ணிய நூல் நூற்கும் தொழிலையும் மகளிர் செய்தனர். அன்னாரைப் பருத்திப் பெண்டிர் என அழைத்தனர். பண்டைத் தமிழர் பலவகையான ஆடைகளை அணிந்தனர். பொன்னாடை, பட்டாடை, பூ வாடை, மேலாடை, படம், மேய்ப்பை, வட்டுடை, தாளிதம், ஈரம், கட்சி என பல வகையான ஆடைகளை அவர்கள் அணிந்தனர். சங்க காலத்திற்குப் பின்னர் தோன்றிய பெருங்கதையில் பெண்கள் சேலை அணிந்த முறையைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. பெண்கள் தங்கள் இடுப்பில் கட்டிய சேலையின் எஞ்சிய பகுதியை மேலே கழுத்தைச் சுற்றி அணிந்து கொண்டனர். இதனை உத்தரியம் என்று அழைத்தனர் என்று கூறுகிறது பெருங்கதை. புதிய ஆடைகளுக்கு உவர் மண் இட்டு அகில் புகையூட்டி மணம் ஏற்றியதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ஆடை வகைகளுக்கு நறுமணமூட்டப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டது என்ற செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் அறிவிக்கிறது. ஆடைகளைச் சுத்தம் செய்ய உவர் மண் பயன்படுத்தப்பட்டது. இத்தொழிலை மேற்கொண்டவர் புலையர், புலத்தியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சலவை செய்யப்பட்ட சுத்தமான ஆடைகள் கழுவுறு கலிங்கம் என அழைக்கப்பட்டன. ஆடைகளைப் பாதுகாப்பாகச் சங்ககாலத் தமிழர்கள் வைத்திருந்தனர்.அவற்றைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்குப்

பெட்டிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை, கலிங்க கடகம் எனவும் கலிங்க வட்டி எனவும் கூறப்பட்டன."[14] இவ்வாறு ஆடைகள் தமிழர் சமூகத்தில் மிகவும் முக்கியமான பண்பாட்டுக் கூறாக இருந்ததை நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பழக்க வழக்கங்கள்

பழக்கவழக்கம் என்பது நாம் அன்றாடம் நம்முடைய வாழ்வில் செய்து கொண்டிருக்கும் தொடர்ச்சியான செயல்பாடுகளாகும். பிறருக்கு உணவு கொடுத்துவிட்டு நாம் உண்ணுவது, வாசலில் அரிசி மாவுகொண்டு கோலம் போடுவது என்று தமிழர்களின் பண்பாடு அன்றாடப் பழக்கவழக்கத்திலும் இருந்தது எனலாம். சங்ககாலத்துத் தமிழர்கள் நிமித்தம் பார்த்தல், தொழில், உணவு போன்றவற்றில் குறிப்பிட்ட சில பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

"பனிக்காலத்தில் நீரைச் செமச்செப்பில் வைத்துப் பயன்படுத்திய பழக்கம் இருந்துள்ளது. அற்சிர வெய்ய வெப்பத்தண்ணீர் என்று குறுந்தொகை கூறுகின்றது. வாயிற்கதவை அடைக்கும்முன் விருந்தினர்கள் யாரேனும் இருக்கின்றார்களா என்று பார்த்து அதன் பின் கதவை அடைக்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை பலர்புகு வாயில் அடைப்ப என்று தொடங்கும் பாடலின் வழியாக அறியலாம். பிறரை உபசரிக்கும் பழக்கம் நம்முடைய தமிழர்களிடம் இருந்துள்ளது. வீட்டில் உபசரிக்க எதுவும் இல்லாத சூழலில் வீரன் ஒருவன் தன்னுடைய வாளைப் பணையம் வைத்து உபசரித்தான் என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. ஆய்மகள் பறவைகள் துயில் எழுகின்ற வைகறையில் துயில் எழும் பழக்கம் கொண்டவள். வழிபாட்டில் சந்திரன் இடம்பெற்றிருந்தது. திருமணம் ஆகாத பெண்கள் நிலவை வணங்குவதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். கருவுற்ற மகளிர் மண் உண்ணும் பழக்கம் கொண்டிருந்தனர். திருமணமாகாத பெண்கள் காலில் சிலம்பு அணிவதும் திருமணம் நடைபெறும் நாளில் சிலம்பு கழி நோன்பு என்ற ஒரு வழக்கம் இருந்ததையும் இலக்கியங்கள் விளக்குகின்றன. காக்கைகளுக்கு உணவு கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்தது. காக்கைகள் முன்னோர்களாகக் கருதப்பட்டன. இதனை விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே என்று குறுந்தொகை கூறுகின்றது. புறமுதுகு காட்டிப் போரில் இறக்கவில்லை என்பதைக் காட்ட வீரர்கள் வடக்கிருந்து உயிர்துறத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இறந்தவர்களைத் தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்யும்

பழக்கம் இருந்துள்ளது.வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுக்கும் பழக்கமும் தமிழர்களிடையே இருந்தது"[15]

நம்பிக்கைகள்

மனிதர்களின் வாழ்வு நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.நம்பிக்கையால் மட்டுமே நம்முடைய வாழ்க்கை அடுத்த கட்டம் நோக்கிப் பயணம் செய்கின்றது."எல்லோருக்குள்ளும் இருக்கிறது நம்பிக்கை.சிலர் அதைக் கண்டுகொள்வது இல்லை.சிலர் அதை வளர்க்கத் தவறி விடுகின்றார்கள்."[16] என்ற இந்தவரிகளின் வாயிலாக மனிதனுக்கும் நம்பிக்கைக்குமான பிணையத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்.நம்பிக்கை என்பது சங்க காலத்தில் திருமணம் பிறப்பு இறப்பு வருகையை எதிர்பார்த்தல் போர் தொடங்குவது என அனைத்து நிலைகளிலும் இருந்த ஒன்றாகும் இது தமிழர்களின் பண்பாட்டை நிலைப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது நல்ல நேரம் பார்த்து எந்த ஒரு காரியத்தையும் தொடங்க வேண்டும் என்பது பழங்கால மக்களின் நம்பிக்கைகளில் குறிப்பிடத் தகுந்ததாக இருந்தது.

"குடையும் வாளும் நாள் கோள் அன்றி"[17]

என்ற வரிகள் வாயிலாகத் தொல்காப்பிய புறத்திணை இயல் கோள்களைப் பார்த்தும் நாள்களைப் பார்த்தும் போருக்காக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட பழங்கால நம்பிக்கை முறையை எடுத்துக் கூறுகிறது.

"உறுமெனக் கொள்குனர் அல்லர்
நறுநுதலரிவை பாசிழை விலையே" [18]

பெண்களுக்குத் திருமணத்தின் பொழுது பரிசமளித்தல் என்ற ஒரு நிகழ்வு நடைபெற நடைபெறுவது வழக்கமாகும். அப்படிப்பட்ட அந்த நிகழ்வு சங்ககாலத் தமிழர்களிடையே இருந்து வந்துள்ளது. நல்ல நாள் பார்த்து பரிசம் போட்டு மணப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்யும் முறை தமிழகத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. என்பதை இந்தப் பாடல் வரிகள் வாயிலாக நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.எந்த ஒரு இடத்திற்குச் செல்லும்போது அல்லது நல்ல நிகழ்வுகள் தொடங்கும் முன்னும் நல்ல சொற்களைக் கேட்டு அதன் பின் அந்த நிகழ்வைத் தொடங்க வேண்டும் என்பது முன்னோரின் நம்பிக்கையில் ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது.

"முனைகவர்ந்து கொண்ட திறையர்
வினை முடித்து வருதல் தலைவர்."[19]

என்ற இந்தப் பாடல் வரிகள் வாயிலாக நிறைய கவர்வதற்காகக் காத்திருந்த வெட்சி வீரர்கள் யாரோ ஒரு ஆயர் குலப் பெண் யாரோ ஒரு பெண்ணிடம் பசுக் கூட்டங்களை இங்கே கூட்டி வாருங்கள் என்று கூறுகிறாள் இதனையே தனக்கு கிடைக்கும் நற் சொல்லாக எண்ணி அந்த வீரர்கள் மகிழ்கின்றனர்.

நன்றி உணர்வு

நாம் வாழும் வாழ்விற்கு உதவி செய்பவர்கள் அநேகர் உள்ளனர் ஒரு மனிதன் தனியாக எந்தவித வெற்றியும் சாதனையையும் பெற்று விட முடியாது அந்த வெற்றிக்கும் சாதனைக்கும் தொடர்பானவர்கள் அவனுக்கு நிச்சயம் ஏதேனும் ஒரு உதவியை செய்திருப்பார்கள் எனவே நாம் நம்மோடு வாழும் அனைவருக்கும் நன்றி கூறி வாழ வேண்டும். வள்ளுவர் செய்நன்றி அறிதல் என்று தனியாக ஒரு அதிகாரமே படைத்து பத்து குரல்களில் நன்றிக்கு உரிய முக்கியத்துவத்தை விளக்கியுள்ளார்.

"தினைத் துணை நன்றி செய்யினும் பனைத் துணையாகக்
கொள்வர் பயன் தெரிவார்"[20]

உரிய நேரத்தில் செய்த உதவியை எண்ணி அதனை மதித்து அந்த உதவி செய்தவருக்கு நன்றி கூறி வாழும் வாழ்வு மிகவும் சிறந்தது.தமிழர்கள் நன்றி உணர்வு கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர்.இதனைப் பின்வரும் கருத்து நமக்குத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

"வடக்கே இருந்த வடுகர் எனும் சாதியார் வேட்டையாடும் தொழிலை பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளனர். அதன் பொருட்டு நாய் களையும் உடன் கொண்டு வருவர். சங்க இலக்கியமானது இவர்களை வம்பவடுகர் என்று குறுந்தொகை (குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது) பாடலில் உரைக்கிறது. இதேபோல் பிரிதொரு சங்க இலக்கியத்தில் கதநாய் வடுகர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.வேட்டையின் போது குறிப்பாக பன்றி, முயல் போன்ற சிறிய விலங்குகளை பிடிக்க நாய்களை பயன்படுத்தி உள்ளதாக நற்றிணை நூல் குறிப்பிடுகிறது. கி.பி.624 -ம் ஆண்டு திருவண்ணாமலை மாவட்டம், எடுத்தனூர் எனும் ஊரில் ஆனிரை மீட்கும் போதோ, கவரும் போதோ நடந்த சண்டையில் இறந்த வீரனுக்கும்,

அவனுடன் காவலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நாய்க்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது”[21]. என்ற இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது தமிழர்களின் நன்றி உணர்வு என்ற பண்பாட்டுச் சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

உயிர்கள் மீதான அன்பு

தமிழர்கள் அனைத்து உயிரினங்களையும் அன்பு செய்து வாழ்ந்தனர்.உயிர்களின் மீதான அன்பே அவர்களின் பண்பாட்டில் மிகவும் முக்கியயமான அங்கங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது எனலாம்.காட்டில் வாழ்ந்த விலங்குகளைப் பழக்கி அதனைத் தன்னுடைய வீட்டிற்கு உதவியாக வைத்துக் கொண்டனர்.உயிர்களைத் தம்முடைய குடும்பத்தில் ஒருவராகவே நினைத்து வாழ்ந்தனர்."காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி "என்று பாரதி பாடக் காரணம் தமிழர்கள் உயிர்களை அன்பு செய்து வாழ்ந்ததே ஆகும்.உயிர்களுக்கு மரியாதை செய்ய தனியாக ஒரு பண்டிகையை உருவாக்கினர் தமிழர்.அந்தப் பண்டிகை பொங்கல் பண்டிகை ஆகும்.தன்னுடைய பெரும்பான்மையான உணவு கொடுக்கும் தொழிலான விவசாயம் செய்ய உதவியாக இருக்கும் அனைத்து உயிர்களையும் பாராட்டவும் அவற்றிற்கு நன்றி சொல்லவும் பொங்கல் உருவானது.

"உணவின் உற்பத்திக்கு உறுதுணை செய்த சூரியனுக்கு நன்றி சொல்ல விரும்பினான். அதைப் போல உழவுக்கு உதவி செய்த மாடுகளுக்குத் தன் நன்றியைப் படையிலிட்டான். இந்த நன்றியுணர்ச்சி என்று தோன்றியதோ அன்றிலிருந்து பொங்கல் கொண்டாட்டம் தொடங்கிவிட்டது. பொங்கலின் இன்னொரு பரிணாம வளர்ச்சியாக இருப்பது ‘ஏறு தழுவுதல்’ என்று இலக்கியங்கள் பேசும் ‘ஜல்லிக்கட்டு’. இது காளைகளைப் பற்றியதல்ல, நம் கலாச்சாரத்தைப் பற்றியது. மஞ்சுவிரட்டு, வெளி விரட்டு என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் இப்போட்டியில் பங்கேற்கும் மாடுகள் பிரத்யேகப் பயிற்சி பெற்றவை. அவற்றை வண்டி இழுக்கவோ, வேறு வேலைகளுக்கோ ஏன் விவசாயத்திற்கோகூட பயன்படுத்த மாட்டார்கள். கட்டபொம்மன் காலத்தில் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் ஜெக்கம்மா கோயிலில் யாராலும் அடக்க முடியாத பொம்மியம்மாளின் ‘மருது’ என்ற காளையை அடக்கியது கட்டபொம்மனின் தம்பி ஊமைத்துரை என்பதை வரலாற்றில் நாம் படித்து இருக்கிறோம். இத்தனை ஆண்டுகளாக வீரர்களுக்கு அடிபட்டது என்று நாம் கேள்விபட்டிருப்போம். ஆனால் மாட்டிற்கு அடிபட்டதாக வரலாறு இல்லை. மாட்டிற்கு அடிபட்டால் அன்றைய

போட்டியையே நிறுத்திவிடுவர்.ஏறு தழுவுதல் என்ற நிகழ்வு ஒரு வீர விளையாட்டு மட்டுமல்ல; நம் கால்நடைகளின் ஆரோக்கியமும் சிறந்த முறையில் இருக்க நம் பண்டைத் தமிழர்களின் இயற்கையோடு இணைந்த ஒரு நிகழ்வு."[22] என்று முனைவர்.மஞ்சுளா அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து தமிழர்களுடைய உயிர்களின் மீதான அன்பையும் நன்றியுணர்வையும் நம்மால் அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

முடிவுரை

ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வாழ்வியலை அமைத்து,அதில் பண்பாடு என்ற தூண்களின் துணையால் தமிழர்கள் வலுவான வாழ்வியல் கட்டடம் கட்டியுள்ளனர்.வாழ்வியல் என்பது தனக்குமட்டுமானதாக இல்லாமல் அனைவருக்குமானதாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தமிழர்கள் நன்கு தெரிந்து கொண்டுள்ளனர்.இன்று கலாச்சார சீர்கேடுகள் அதிகம் உள்ளன.தமிழர்களின் வாழ்வியலை விளக்கும் நூல்களின் வாயிலாக நாம் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் அறிந்து நம்மை நாமே சரிசெய்து கொள்ளலாம். நம்மை நாமே பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள சங்ககால மக்களின் பண்பாட்டு நெறிமுறைகள் உதவுகின்றன.

சான்றாதாரங்கள்

1. முச்சங்கம்.,கந்தையா பிள்ளை.,முத்தமிழ் நிலையம் முத்தப்பன் தெரு சென்னை.,முதல்பதிப்பு 1000.,ப 5
2. History of tamil nadu.,அழகப்பா பல்கலைக்கழக வெளியீடு., பக் 4
3. பண்பாட்டு வரலாறு., முனைவர் கு. வே. சுப்பிரமணியன்., ப 4
4. புறநானூறு செய்யுளும் செய்திகளும்.,ரா.சீனிவாசன்.,அணியகம் பதிப்பகம் சென்னை.,முதல் பதிப்பு நவம்பர் 2000.,ப 206
5. பாண்டிய மன்னர்.,நா.கனகராஜ்.,முதல் பதிப்பு 1930.,ப 12
6. புறநானூறு செய்யுளும் செய்திகளும்.,ரா.சீனிவாசன்.,அணியகம் பதிப்பகம் சென்னை.,முதல் பதிப்பு நவம்பர் 2000.,ப 206
7. பாண்டிய மன்னர்.,நா.கனகராஜ்.,முதல் பதிப்பு 1930.,ப 12
8. கொடையும் ஈகையும் பரிசிலும்., மு.சசி ரேகா. க ஆ. கௌரவ விரிவுரையாளர் அரசு மகளிர் கல்லூரி
9. குறுந்தொகைக் கோவை.,புலவர்.கோவிந்தன்.,நாதன் பதிப்பகம் சென்னை 05.,முதல் பதிப்பு செப் 1959.,ப 198
10. கலித்தொகை.,புலியூர்க் கேசிகன் (உ.ஆ).,சாரதா பதிப்பகம் சென்னை.,முதல் பதிப்பு 1989.,ப 1-36.,

11. உடன்போக்கு.,கட்டுரை.,அமுத.இளவழகன் (க.ஆ).,தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகம்.,ப 01
12. அறத்தொடு நிற்றல்.,கட்டுரை.,கணபதி கண்ணன் (க.ஆ).,ப 4
13. தமிழ் இலக்கிய அகராதி.,வித்துவான் பாலுகண்ணப்ப முயதளியார் (தொ.ஆ).,சென்ட்ரல் புக் டிப்போ சென்னை 5.,முதல் பதிப்பு 1957.,ப 30
14. பழந்தமிழரின் பழக்கவழக்கங்கள்., முனைவர்.அ.கந்தசாமி., உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தரமணி சென்னை.,முதல் பதிப்பு 2013.,பக் 20 - 27
15. பழந்தமிழரின் பழக்கவழக்கங்கள்., முனைவர்.அ.கந்தசாமி., உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தரமணி சென்னை.,முதல் பதிப்பு 2013.,பக் 20 – 27
16. நம்பிக்கை தொடும் சிகரங்கள்.,தேவநாதன்.,தனலட்சுமி பதிப்பகம் மாசிலாமணி தெரு சென்னை.,ப 18
17. தமிழ் அங்காடி.,சுந்தர சண்முகனார்.,முதல்பதிப்பு ஜூன் 2022.,புதுவைப்பைந்தமிழ்ப் பதிப்பகம்.,புதுச்சேரி.,ப 66
18. அகநானூறு.,புலியூர்க்கேசிகன்(உ.ஆ).,முதல்பதிப்பு 2015.,சாரதா பதிப்பகம் சென்னை 7.,ப 174
19. பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி., புலவர் கோவிந்தன்., தமிழ் தாய் பதிப்பகம் ராமானுஜர் தெரு சென்னை.,முதல் பதிப்பு 2003., ப 57
20. திருக்குறள் புதிய உரை.,நவ்ராஜ் செல்லையா.,முதல் பதிப்பு 2015.,ப 148
21. இந்துத் தமிழ்த் திசை.,நன்றி மறவாத ஜீவனுக்கு நடுகல் வைத்த தமிழர்கள்., 6.8.23.,
22. பண்பாட்டுவேர்.,முனைவர்.மஞ்சுளா.,(க.ஆ).,நக்கீரன் இணைய இதழ்.,பதிப்பித்த ஆண்டு 13.1.22

MAHIZH PATHIPAGAM

சங்ககால வாழ்வியல்

LIFE IN THE SANGAM PERIOD

முனைவர் பா. அனுராதா
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம்,
(நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்).
வல்லம், தஞ்சாவூர்-613403.
மின்னஞ்சல்:anurathasiva80@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வாழ்வினைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் உன்னதப் பணியை இலக்கியங்கள் மேற்கொண்டு வருகின்றன. இலக்கியத்தைக் காலத்தின் கண்ணாடி என்று அழைக்கலாம். இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையும் தமிழர்களின் ஒப்பற்ற வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. கடைச் சங்க காலத்தில் உருவான தொகை நூல்களில் குறுந்தொகை அகவற்பாவால் அமைந்த ஓர் அகப்பொருள் பனுவலாகும். நல்ல குறுந்தொகை எனப் பாராட்டப்படும் இந்நூலில் அன்பின் ஐந்திணை, முப்பொருள், இயற்கை, தமிழர் வாழ்வு போன்ற அனைத்து நிலைகளும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மேலும் பண்டையக் காலத் தமிழர்களின் அக ஒழுகலாறுகளையும், புற ஒழுகலாறுகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் திறம்பட எடுத்தியம்பி உள்ளது. முற்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வியலை செம்மையாக இயக்கி வந்தனர். அவ்வகையில் தமிழர்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை குறுந்தொகை எந்நிலையில் எடுத்து இயம்பி வந்துள்ளது என்பதை இனம்காணும் வகையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச் சொற்கள்

இயற்கை, வாழ்க்கை, தமிழ், சங்க காலம், வாழ்க்கை முறை

Abstract

The noble art of capturing human life is pursued by literature. Literature can be referred to as the mirror of time. In this regard, Sangam literature beautifully reflects the unparalleled lifestyle of Tamils. Among the anthology works created during the late Sangam period, the Kurunthogai is a significant internal piece shaped by Agaval. This

esteemed collection, known as the Good Kurunthogai, records all aspects such as the five qualities of love, the three subjects, nature, and the lifestyle of Tamils. Furthermore, it incisively illustrates the inner and outer lifestyles of ancient Tamils, as well as their customs and traditions. Tamils who lived in ancient times managed their lifestyles gracefully. In this way, this article is crafted to observe how the Kurunthogai expressed the elements of Tamil life.

Keywords

Nature, Life, Tamil, sangam period, Life style

தமிழர் வாழ்வியல் அமைப்பு

சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமாய், அதனோடு இணைந்து முரண்பட்டும் மோதியும் இசைந்தும், ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்வியல் சூழலில் வாழ்கின்றவன் மனிதன். வாழ்க்கை நடைமுறைகளின் காரணமாக அமையும் உணர்வு நிலையின் ஒரு வெளிப்பாடாக இலக்கியத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான். அவ்விலக்கியமானது அதன் தோற்றம் அதன் பொருள் அதன் பண்பாடு அதன் பயன்பாடு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மனித குல வாழ்வியல் செய்திகள் தொடர்புடையதாக விளங்குகின்றது. அந்நிலையில் ஓர் இலக்கியமானது வாழ்வியற் செய்திகளான குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தில் உணவு, தொழில் நம்பிக்கைகள், வீட்டின் அமைப்புமுறை முதலியவற்றைக் கூறுவது மாந்தவியல் போக்கு (தா.வே. வீராச்சாமி, தமிழ் நாவல் முன்னோட்டம், ப.50) என்பதால் அறியலாம். குறுந்தொகையில் வாழ்வியல் செய்திகளை பற்றி ஆராயலாம்.

சங்கக்கால தலைவனின் களவு வாழ்க்கை

தலைவனின் வேறுபாடு கண்டு வினவிய பாங்கனுக்கு தலைவன் உரைப்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. உயரமான மலைகளிலிருந்து விழும் அழகிய வெள்ளை நீரின் ஆரவாரம் குகைகளுக்குள் எதிரொலிக்கும் சாய்வில் பல மலர்கள் உள்ளன. அவளுடைய அப்பா அந்தச் சரிவுகளி;ல் உள்ள ஒரு குக்கிராத்தின் தலைவர். கருணைப் போன்ற அவரது பரந்த தோள்பட்டை இளம் மகளின் நீர் என் நெருப்பை அணைத்துவிட்டது.

மால்வரை இழிதரும் தூவெள் ளருவி
கன்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரற்
சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்

நீரோ ரன்ன சாயல்
தீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தன்றே *(குறு 95)*

பாங்கனிடம் மலைச் சரிவில் பல வண்ண மலர்கள் உள்ளன. அந்த மலைகளில் இருந்து விழும் அழகிய வெள்ளை நீர் குகைகளுக்குள் சத்தமாக ஒலிக்கிறது. அந்த மலைச் சரிவைச் சேர்ந்த ஒரு மலையகத் தலைவரின் மகளைக் காதலிக்கிறேன். அவளுடைய மலைகளில் ஓடும் தண்ணீரைப் போல அவள் அழகாகவும் மென்மையாகவும் இருக்கிறாள். நான் அவளைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு நான் முழு வீரியத்துடன் இருந்தேன். அவளது மென்மை என் வீரியத்தைக் குறைத்தது. நான் இப்பொழுது அவளுடன் அன்பாக இருக்கிறேன் சோம்பலாக உணர்கிறேன் என பாங்கனிடம் கூறுகிறார். இப்பாடலில் கபிலர் தலைவன் பாங்குடன் கூறும் விதத்தினை எடுத்துரைத்துள்ளார். இக்கருத்தையே வள்ளுவ பெருந்தகை கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்

ஒண்ணுதற் கோஒ வுடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாரு முட்குமென் பீடு *(குறள் 1088)*

என்ற குறட்பாவில் போர்க்களத்தில் என்னுடன் போரிட பகைவரும் அஞ்சும் அளவிற்கு வலிமை உடையவன். ஆனால் இவளுடைய ஒளி பொருந்திய நெற்றிக்கு தோற்றுவிட்டதே என்று வலிமை உடையவன் எடுத்துரைப்பதாக குறட்பா வழி அறிய முடிகிறது.

மகளிர் அழகு

நீர் போன்ற சாயலும் (நீரோ ரன்ன சாயல்) மயில் போன்ற இயலும்(மயிலியற் சாயல்) நறுமை தன்மை மென்னையாகிய இயல்பு வாய்ந்த மேனியும் இயற்கை மணமும் மாமைக் கவினும் உடையவர்களாக மகளிர் விளங்கினர்.

பூப்போன்ற கண்களும் மூங்கில் போன்ற திரண்ட தோள்களும், பிறைபோன்ற மதியை மயக்கும் நெற்றியும் உடையவராய் மகளிர் திகழ்கின்றனர். "மூங்கில் போலத் திரண்ட தோள்கள் ஐந்து வகையாகப் பிரித்துப் பின்னிய நறுமணங் கமழும் கூந்தல் மானையும் வெல்லும் மருட்சி நிறைந்த பார்வை மயிலின் சாயல் எல்லாம் உடையவளே! சிலம்பின் உள்ளிடு பரல்கள் ஒலி முழங்க அணிந்துள்ள அணிகள் ஒளிவிட

கொடியென மின்னலென அணிங்கென நீ தளர்ந்தசைந்து வருவாய்! தெரிந்து கொள்ளவே முடியாத நுண்மையான நின் இடையினிடத்தே என் கண்கள் களவாகப் பார்த்தன. செல்வம் நிறைந்த உயர்ந்தோங்கு சிறப்புடைய நின் தந்தையின் பழைய பெருநகரிலே இளமை வேகத்தால் வெளியே பந்தை எறிந்துவிட்டுப் பந்தின் பின்னால் ஓடி வந்தவளே! என்று தலைமகன் ஒருவன் தலைமகளைக் கண்டு பேசுவதாக அமைந்துள்ள கலித்தொனைப் பாறைபகுதி மகளிர் உடல் வனப்பினைத் தௌ;ளிதின் புலப்படுத்தும்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய வாழ்க்கை

ஒவ்வொரு ஆணிற்கும் திருமணத்திற்கு முன் வீரமே சிறந்த பண்பாக இருந்தமையை சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றால் அறியமுடிகிறது.

ஒளிறுவாள அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே (புறம்314)

என்ற பொன்முடியார் என்னும் பெண்பாற் புலவர் பாட்டு போர்க்களத்தில் வீரத்தை விளங்கக் காட்டி களிறு எறிந்துவெற்றியுடன் திரும்புதல் ஆண்மகனின் சிறந்த பண்பாகும் என்பதனைத் தெரிவிக்கின்றது.

சங்ககாலத்தில் மட்டுமல்லாமல் காப்பிய காலங்களிலும் வீரம் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. காப்பியத்தில் கோவலன் திருமணத்திற்கு முன்பு பல்வேறு நற்பண்புகளை செய்துள்ளார். மதம்பிடித்த யானையை அடக்குதல்,வயதானப் பாட்டியை காப்பாற்றுதல் என பல்வேறு செயல்களை வீரத்துடன் செய்தவர் என்பது மிகையாகாது.

சங்ககால பெண்களின் விளையாட்டுகள்

சங்ககால மகளிர் தங்களின் உடல் அமைப்பிற்கு ஏற்ப விளையாட்களைச் சங்ககால மகளிர் தேர்ந்தெடுத்து விளையாடினர். பூக்கொய்தல் புனல் விளையாடல் ஊசல் ஆடுதல் பந்தாடுதல் மணலில் வீடுகட்டி விளையாடுதல் முதலியவற்றை மகளிர் தம் இளம் பருவ விளையாட்டாக விளையாடி மகிழ்வர்.

மலைவாழ்ப் பகுதியில் உள்ள பெண்கள் தினைப்புனங்களில் தினைக்கதிர்களை திண்ண வரும் கிளி குருவி போன்றவற்றை விரட்டுதல் நீராடல் போன்ற விளையாட்டினை மேற்கொண்டனர். மேலும்

மாலைகட்டி விளையாடுதல் போன்ற செயல்களை செய்தனர் என்பதனை கபிலர் குறுந்தொகையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

சுனைப்பூக் குற்றுத் தொடலை தைஇப்
புனக்கிளி படியும் பூங்கட் பேதை
தானறிந் கனளோ இலளோ பானாட்
பள்ளி யானையி னுயிர்த்தென்
உள்ளம் பின்னுந் தன்னுழை யதுவே (**குறுந்.**142)

என்ற பாடலில் கபிலர் கவலையில் தேங்காமல் மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளலும் எழுச்சியும் நிரம்பய வாழ்வினராய் சிறுசிறு விளையாடல்களில் ஈடுபட்டனர் என்பது சங்க இலக்கியங்களின் பல பாடல்களால் நன்கு புலனாகின்றது. இவ்வாறு விளையாட்டில் ஈடுபடும் மகளிர் தன்னை மகிழ்யுடன் வைத்துக் கொள்கின்றனர்.

மகாகவி பாரதியார் ஓடி விளையாடு பாப்பா என்ற பாடலில் பெண்கள் சோர்வின்றி செயல்பாட வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தியுள்ளார். இச்செய்தியினை சங்க இலக்கியத்தில் நற்றிணையில் தலைவியின் நிலை பின்வருமாறு

விளையா டாயமொடு ஓரை யாடாது
இளையோர் இல்லிடத் திற்செறிந் திருத்தல்
அறனும் அன்றே ஆக்கமுந் தேய்ம்மெனக்
குறுநுரை சுமந்து நறுமலர் உந்திப்
பொங்கிவரு புதுநீர் நெஞ்சுண ஆடுகம் (**நற்றிணை** 68)

எனவே வீட்டில் தங்கி அறத்தினைத் தேய்க்காமல் வீட்டின் புறத்தே போந்து நுங்கும் நுரையுமாகப் பால்போல் கொப்புளித்துவரும் புதுப்புனலில் நெஞ்சு மகிழ நீந்தித் திளைத்து மகிழ்ந்தாடுவோம் என்று தோழி தலைவியை அழைப்பதனைக் காணலாhம்.

பெண் கல்வி

சங்ககால மகளிர் இயல்,இசை, கூத்து என்னும் தமிழின் முத்துறையிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். ஆடவர்க்குரிய கல்வி

வேறு மகளிர்க்கு வேண்டிய கல்வி வேறு. போர், தூது, காவல், பொருளீட்டல் முதலிய துறைகளில் ஈடுபட்டதனால் அதற்குரிய துறைக்கல்வியினை ஆண்மக்கள் கற்றனர். மகளிர் தம் குடும்பப் பாங்கிற்குத் துணை செய்யும் கல்வியினைப் பயின்றனர். கல்வியில் வல்ல மகனையே தாயும் விரும்பினாள். மகளிர் கற்ற கல்வி அவர்தம் உடலுறுப்புக்களுக்குப் பயிற்சி தருவதாகவும் திருமணத்திற்குப் பிறகு இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குத் துணை செய்யும் கருவியாகவும் அமைந்தது. குடும்பக் கல்வியினைத் தாயிடமும், செவிலித் தாயிடமும், தோழியிடமும் கற்றாள். பெண்களின் திறனை சிறைக்குடி ஆந்தையார்பின்வரும் பாடல் வழி கூறுகிறார்.

தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகின்
ஆண்டும் வருபுவள் போலும் *(குறுந்.222)*

இப்பாடலில் தலைவன் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தான். அவளோடு பழக வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். அவளை எப்படி அணுகுவது? யாரைத் தூதாக அனுப்புவது? என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது தலைவி அவளுடைய தோழி ஒருத்தியுடன் நீராடிக் கொண்டிருப்பதைத் தலைவன் பார்க்கிறான். தோழி எதைச் செய்தாலும் தலைவியும் அதையே செய்கிறாள். அதைப் பார்த்த தலைவன் தலைவியும் அந்தத் தோழியும் மிகவும் நெருங்கிய நட்புடையவர்களாக இருப்பதை உணர்கிறான். இந்தத் தோழிதான் தலைவியிடம் தூதாக அனுப்புவதற்குத் தகுந்தவள். அவள் சொன்னால் நம் வேண்டுகோளுக்குத் தலைவி இணங்குவாள் என்று தலைவன் எண்ணுகிறான். இப்பாடலின் மூலமாக பெண்கள் தூதில் சிறந்த சிலையில் இருந்தனர் என்பதனை அறியும் வகையில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இவ்வாறு நட்பும், அறிவுரையும் அவ்வப்போது தோழியிடமும், செவிலித்தாயிடமும் பெற்ற தலைமகள் இளம் வயதிலேயே இயல், இசை, கூத்து என்னும் தமிழின் மூன்று துறைகளிலும் திறம்பெற்று விளங்கினாள். இளமையிலேயே நிறைகல்வியுற்ற மகளிரை “முதுக் குறைவி” என அழைத்தனர். இதனை சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள்

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி சிறுமுதுக் குறைவி என அழைக்கப்படுகின்றாள்.

நல்ல குடிப்பிறப்பொழுக்கம்

ஒரு சமயம் பரத்தையின் பிரிந்துவந்த தலைமகனுக்குத் தூதாகப் பாணன் ஒருவன் தலைவியை வாயில் வேண்டி நின்றபோது தலைவி அவரிடத்து நமக்குச் சினம் இல்லை அவர் நம்மால் உபசரித்து வழிபடுவதற்கு உரியவரே அல்லாமல் பேசி மகிழ்வதற்குரியவர் அல்லர் என்று தன் குடிபிறந்த ஒழுக்க நலந்தோன்ற உரைத்தாள்.

நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினு முரையல் அவா. நமக்கு
அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ
புலவியஃ தெவனோ அன்பிலங் கடையே ***(குறுந்.*** *79)*

பிறிதொரு தலைவி, பரத்தையர்பாற் சென்ற விட்ட தூதுவர், தலைவன் வீடு திரும்புவதற்கு அவளுடைய உடன்பாட்டை வேண்டியபொழுது, அதனை மாறாது வழங்கினாள். தலைவி தலைவனுக்கு வாயில் நேர்ந்தாள் என்பதனைக் கேள்வியுற்ற தோழி, தலைவன் கொடுமை தன்னைத் துன்புறுத்தவும் அதனைப் பாராட்டாமல் உடம்படுதற்குரிய இக்குடியிற் பிறத்தல் கொடிது என்று கூறித் தலைவியின் உயர்ந்த குடிப்பிறப்பொழுக்கத்தினைப் பாராட்டினாள். இதனை போன்றே ஐங்குநூற்றில்புலவர் தலைவி ஒருத்தி தன் தலைவனின் இல்லம் மிகவும் வறுமைச் சூமலில் இருந்தாலும் தாய் வீட்டில் உயர்ந்த பண்போடு எடுத்துரைக்கும் விதம் அருமையாக படைத்துள்ளார்.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவாநாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ
மானுண் டெஞ்சிய கலுழி நீரே ***(ஐங்குறு.*** *203)*

ஐங்குநுறூற்றில் தலைவி தன் தாய் வீட்டுத் தோட்டத்திலுள்ள தேன் கலந்த பாலைக் காட்டிலும் தலைவன் நாட்டிலுள்ள தழையுடைய கிணற்றின் அடியிலுள்ள மான் முதலிய விலங்குகள் உண்டு எஞ்சி மிகுந்த கலங்கல் நீரே இனிமையுடையது என்று துணிகின்றாள்.

பெண் மடலேறாமை:

எத்துணைத் துன்பம் வந்த போதிலும் பெண் மடலேறுவது என்னும் வழக்கம் கிடையாது என்று தெளிவுறுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியனார். இந்நிலை பெண்ணின் மனவடக்கத்தினை விளக்குவதாகும்.

ஆண்கள் மடலேறுவேன் என்று கூறும் பாடல்கள் சில, சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. ஆனால் மகளிர் மடலேறுவேன் என்று சொன்னதாகவோ, அன்றி மடலேறி இறந்து பட்டதாகவோ ஒரு பாடல்தானும் இடம் பெறாமை கருதற்பாலது.

முந்நீர் வழக்கம்

தலைவன் தலைவியை அழைத்துக் கொண்டு, கடலிற் கலமேறிப் பொருளீட்டச் செல்லுகின்ற வழக்கம் கிடையாது என்கிறார் தொல்காப்பியர். இவ்வழக்கமும் தலைவி அயல் நாட்டில் துன்பப்படக் கூடாது என்று தலைவன் நினைத்த அருள் நெஞ்சத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாகும்.

மகளிர் கூத்தும் விளையாட்டும்:

மகளிர் துணங்கை நாளும் வந்தன என்று கூறி மகளிர் தம்முன் தழுவி ஆடுகின்ற துணங்கைக் கூத்தை நிகழ்த்துவது பண்டைய வழக்கமாகும். அது பொழுது அவர்கள் விரும்பும் ஆடவர் அவர்க்கு முதற் கை கொடுத்தல் மரபு. திருமணத்திற்கு முன் தோழியரோடும், திருமணத்திற்குப்பின் தம் தலைவியரோடும் புனலாடச் செல்வது என்பது வழக்கமாகும். சுதந்திரமாக மகளிர் இளம் வயதில் நீராடச் சென்ற நிகழ்ச்சி அவாதம் சுதந்திர நிலையினை விளக்கும் என்பர். நல்ல கணவனைப் பெற வேண்டித் தைத் திங்களில் காலையெழுந்து நீராடி நோன்பு நோற்பது மகளிர் வழக்கமாகும்.

மகளிர் தம் கணவரோடும் குழந்தையோடும் கைகோத்துக் கொண்டு திருப்பரங்குன்றம் சென்று முருகப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார்கள் என்பது மதுரைக்காஞ்சியில் நாம் காணும் குறிப்பு. சங்ககால மகளிர் பொது இடங்களில் தாராளமாகப் பழகிய நிலையினை உணர்த்தும். இதுபோன்றே திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்குக் கணவனும் மனைவியும்,

பெற்றோரும் குழந்தைகளும் உறவினரும் ஒன்றுகூடித் திருமாலை வழிபடச் செல்லும் செயலும் பரிபாடலில் கூறப்படுகின்றன.

உடை குறித்த ஒழுங்கு

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளில் உணவுக்கு அடுத்தாற்போல் இடம் பெறுவது உடையாகும். உடை மனிதனுக்கு மானத்தைக் காக்கும் கவசம் போன்றது. குறுந்தொகையில் தழையினால் ஆன உடையை உடுத்தினர் என்பதனை,

கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சி *(குறுந்* *80)*

கூந்தலைப் போன்ற நெறிப்பினையுடைய ஆம்பலி;ன் முழுமையான செறிந்த இலைகளைத் தழையாடையாக உடுத்தியதனை அறிய முடிகிறது.

அயவெள் ளாம்பல் அம்பகை நெறித்தழை
தித்திக் குறங்கின் ஊழ்மாறு அலைப்ப *(குறுந்* *293)*

என்ற பாடலின் மூலம் பரத்தை ஆம்பலினால் ஆன ஆடையை அணிந்தமையை அறிய முடிகிறது. தொழில் சார்ந்த வாழ்வு ஆண்களுக்கு இன்றிமையதாகும்.

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே *(குறுந்.* *195)*

என்பதை அறிய முடிகிறது. உழவுத் தொழிலை

அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்தி
பரு இலைக் குளவியொடு பகுமரல் கட்கும்
காந்தள் அம் சிலம்பில் சிறுகுடி *(குறுந் 100)*

என்ற பாடலில் மலைவாழ் மக்கள் அருவிசார்ந்த அவற்றி;ல் களை நீக்குவதையும் அறிய முடிகிறது

பண்ட மாற்றும் பண்பாடு

சங்க காலத்தில் ஒரு பொருளுக்கு நிகராக மற்றொரு பொருள் பண்ட மாற்றம் செய்யப்படும் என்பது திணை அடிப்படையில் அமையும. ஒரு திணையில் சென்று பண்டமாற்றம் செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. அதன் அடிப்படையில் குறுந்தொகையிலும்,

உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய
உப்புவிளை கழனிச் சென்றனள் (குறுந் *269)*

உப்பை விற்று வெண்ணெல்லை வாங்கி வரும் பொருட்டு உப்பு விளையும் களத்திற்குச் சென்றாள், என்ற கூற்றிலிருந்து உப்பிற்கு நிகராக வெண்ணெல் பண்டமாற்றம் செய்யப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

பரத்தமை ஒழுக்கம

சங்க காலத்தில் பரத்தமை ஒழுகுதல் சமுதாயத்தாரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. பரத்தமை ஒழுகுதல் இழிவு எனச் சமுதாயம் கருதவில்லை தலைவி மட்டுமே பரத்தமை ஒழுகுதல் இழிவு எனக் கருதினாள். இருப்பினும் பரத்தமையிடம் சென்று வந்த தலைவனை ஏற்றுக் கொண்டு இல்லறம் நடத் தினாள். தலைவன் தன் தேரினை அலங்கரித்துச் சென்று இரவு முழுவதும் பரத்தையரை ஒழுகினான். விடிந்தபின் பரத்தமை ஒழுகிய அடையாளங்களுடன் தன் இல்லத்திற்கு பிரிந்து வரும் பொழுது தலைவி தலைவரின் செயல் மறந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல் உலகியல்பாகும்.

"காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வால்இழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
மல்லல்ஊரன் எல்லினன் பெரிது என
மறுவரும் சிறுவன் தாயே
தெறுவது அம்ப இத்திணைப் பிறத்தல்லே (குறுந் *45)*

என்ற பாடலில் பரத்தமையும் ஒழுக்கமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது அறிய முடிகின்றது.

இல்லறச் சிறப்பும் இனிமையும்:

இல்லறம் என்றது சமூக கட்டமைப்பாகும். காதலர்கள் இருவரும் கணவன் மனைவி ஆகும்பொழுது குடும்பம் எனும்கட்டமைப்பிற்குள் வருகின்றனர். இல்லறவாழ்வு சிறக்க இனிமை பெற கணவன் மனைவி இருவரும் விட்டுக் கொடுத்தல் புரிந்துணர்தல போன்ற உன்னத

பண்பினை மேற் கொள்பவராக இருத்தல் வேண்டும். கற்பொழுக்கத்தில் தள்ளப்பட்ட கணவன் மனைவியின் மாண்பினை பின்வரும் பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

''முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறுகலிங்கம் கழாஅது உடீஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத ;
தான்னுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிது தெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகனே
(குறுந் 167)

மேற்காணும் பாடலில் மனைவி சமைத்த உணவு சுவையாக இருப்பதாக கணவன் பாராட்டி மகிழ்கின்றான். இல்லறம் சிறக்க வாழ்வியல் ஒழுங்கமைவோடு பயணிக்க கணவன் மனைவி ஒரு கோட்டில் பயணித்தால் நலம் விளையும் என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

விருந்தோம்புதல் நட்புறவுக்கு வழி

தமிழர்களின் தலைச் சிறந்த பண்பாக விருந்தோம்பலைக் கொள்ளலாம். தம்மைநாடி வரும் விருந்தினரின் மனம் மகிழும்படி உணவளித்து மகிழ்வது தமிழர்களின் உயர்ந்த குணமாகும். விருந்Nதூம்பல் வாழ்வியல் அறங்களில் ஒன்றாகப் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. குறுந்தொகைப் பாடலில் புதிய விருந்தினர் வருகையை காக்கை உணர்த்துவதாகவும் அவ்விருந்தினரை எதிர்பார்த்து வரவேற்கும் குணம் கொண்டவர்களாக தமிழர்கள் விளங்கியதைக் காண முடிகிறது.

திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி
முழுவதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகாலத்து ஏந்தினும் சிறிது என் தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்வற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே *(குறுந் 210)*

என்ற பாடல் வழியே அறிய முடிகிறது. விருந்தோம்பல் தமிழர்கள் விரும்பி ஏற்றதை காண முடிகின்றது. இவ்வாறாக குறுந்தொகையில்

மனித வாழ்வியல் அறங்கள் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது தனிமனித வாழ்வு, குடும்ப வாழ்வு, சமுதாய வாழ்வு என அனைத்துக்கூறுகளையும் எடுத்தியம்பியுள்ளது. தமிழர்களின் வாழ்வு சிறக்கவும் செழிக்கவும் நல்லதொரு வாழ்வியல் அறங் களை குறுந்தொகை எடுத்தியம்பியுள்ளதை மறுக்க இயலாது.

பெண் நிலை தாழ்ச்சியுறல்

சங்ககால இறுதியில் கடமையையே உயிராக எண்ணிய கணவனும், கணவனையே உயிராக எண்ணிய மனைவியும் ஒரு சிறிது அந்நிலையினின்று நெகிழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் காணப்பெறும் சில குறிப்புகள் இவ்வாறு நம்மை நினைக்கத் தூண்டுகின்றன.

இன்னா நாற்பதில் பெரிய மென்மை வாய்ந்த மூங்கிலை ஒத்த தோள்களையும் தளிரை ஒத்த மென்மையினையுமுடைய மகளிரை நஞ்சென்று நினைத்தல் இனிது என்ற கருத்து இடம் பெற்றுள்ளது.

கற்புடைய மனைவியைக் கோலாற் புடைத்தலைப் பற்றிய செய்தி கூறப்படுகின்றது.இக்காலத்தே மகளிற் பண்பும் சரிவு கண்டுவிட்டது என ஓரளவு அறிய முடிகின்றது. காரணம் கணவனை எதிர்த்து நிற்கும் மனைவி பிறரொடு வழக்குத் தொடுத்து மன்றம் ஏறும் பெண் திரிகடுகப் பாடல்களில் இடம் பெறுவதோடு மனைவிக்குப் பயந்து வாழும் எருது போன்ற ஆணும் இடம் பெறக் காணலாம்.

வாழ்வியல் நெறிகள்

“அரிதரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது” என்பார் அறிவில் சிறந்த ஔவைப் பிராட்டியார். பெறுதற்கற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற மக்கள் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்குச் சில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும். எப்படியாவது வாழலாம் என்பதை விடுத்து இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று மனத்தில் உறுதி மேற்கொண்டு செயலில் அதனை நடத்திக் காட்டுதல் வேண்டும். “குறிக்கோள் இல்லாது கெட்டேன்” என்பார் திருநாவுக்கரசர். எண்பத்தோராண்டுகள் உயரிய குறிக்கோளுடன் தொண்டு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த அப்பர் பெருமானே தம் வாழ்க்கை குறித்து இவ்வாறு சொல்லிக் கொள்வாரேயானால் நாமெல்லாம் எவ்வாறு வாழ்க்கையை

வகுத்தமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதனை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

வாழ்வியல் நெறி எதுவெனச் சிந்திக்கும் பொழுது ஈட்டும் செல்வத்தைப் பிறர்க்குப் பகிர்ந்து வாழும் பெற்றியினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது புலனாகிறது
பழந்தமிழர்களுள் ஆண்கள் கடமையே – கொண்ட தொழிலே உயிராகக் கொண்டிருந்தனர். ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய பெண்கள் தத்தம் கணவரையே உயிராகக் கொண்டிருந்தனர்.

முடிவுரை

வாழ்வியல் நெறிகள் சில நம் முன்னோர் கண்ட வாழ்க்கைத் தெளிவனை உணர்த்தி நிற்க முடிகிறது. குறுந் சங்ககால மக்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் தன்னிகரில்லாத வகையில் வாழ்ந்துள்ளனர். குறிப்பாக காதல் வாழ்வில் புரிதலுடனும் விட்டுக் கொடுத்துப் போகும் மனப்பக்குவத்துடனும் இருந்ததனை உணர முடிகிறது. மேலும் விருந்தோம்பல் போன்ற வாழ்வியல் நெறிகளை வாழ்வியலோடு வகுத்து வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. வாழ்வியல் நெறிகள் என்ற நூலில் பாலசுப்ரமணியன் அவர்கள் வாழ்வியல் நெறிகள் சார்ந்த பல்வேறு கருத்துகளை அறிய முடிகிறது.

துணைநின்ற நூல்

1. குறுந்தொகை - உ.வே.சாமிநாதையர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம ஐந்தாம் பதிப்பு -2000 சென்னை.
2. திருக்குறள்-பரிமேலழகர் உரை சாரதா பதிப்பகம் சென்னை- 2002
3. புறநானூறு -உ.வே.சாமிநாதையர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம சென்னை-2014
4. நற்றிணை - இராமசுப்பிரமணியம், வ.த(உ.ஆ) திருமகள் நிலையம் சென்னை-2009
5. ஐங்குநுறூறு - சோமசுந்தரனார்,பொ.வே கழக வெளியீடு சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சென்னை- 2009.

சங்க காலம் முதல் தற்காலம் வரை பெண்களின் நிலை

STATUS OF WOMEN FROM SANGAM PERIOD TO PRESENT

முனைவர் மு. முத்துலெட்சுமி,
உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
பாரதி கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி,
கைக்குறிச்சி, புதுக்கோட்டை.
மின்னஞ்சல்: lakshmiprabu87@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ்நாட்டின் சங்க கால இலக்கியத்தின் பார்வையில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமமாக இருந்ததில்லை, அது எப்போதும் ஆண்களின் பார்வையில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறது. கட்டுக்கதைகளை உடைத்து தமிழ் சங்க கால இலக்கியத்தில் நிரந்தர முத்திரை பதித்த பெண் கவிஞர்கள் மிகக் குறைவு. ஆரம்பம் முதல் இடைக்காலம் வரை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை முழு வரலாற்றிலும் பல்வேறு மற்றும் வேறுபட்ட இலக்கியப் படைப்புகள். பெண்களின் உணர்வு மற்றும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு வழியாக இது பெண்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டு பாராட்டப்பட்டது. சங்க காலம் முதல் 21 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான பெண்களின் வரலாற்றுச் சிந்தனைகள் மற்றும் தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண்களின் பங்கு ஆகியவற்றைக் கட்டுரை பேசுகிறது.வீரமும் காதலும் சங்க காலப் பண்பாட்டின் இரு கண்கள். கடின உழைப்புக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் உயிர் கொடுத்த சமூகப் பின்புலம் கொண்ட பெண்கள் இளமைப் பருவத்தில் பெற்றோர் மற்றும் தோழிகளுடன் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். சங்க காலப் பெண்களின் நிலை, மற்றும்தற்காலப் பெண்களின் நிலையைப் பற்றியும் பின்வரும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

திறவுச் சொற்கள்:

சங்க காலம், பெண்கள், பெண்கள் நிலை, தற்காலம், தற்காலப் பெண்களின் நிலை

Abstract

The Sangam age in Tamil Nadu has never been equal for men and women in the eyes of literature, it has always been dominant in the eyes of men. There are very few women poets who have broken myths and made a permanent mark in Tamil Sangam literature. Various and diverse literary works in the whole history from the beginning to

the middle of the 20th century. It is very much liked and appreciated by women as a way of expressing their feelings and emotions. The article talks about the historical thoughts of women from the Sangam age to the 21st century and the role of women in Tamil literature. Love and lust are the two eyes of culture. Women of social background, who gave life to hard work and discipline, lived a happy life with their parents and friends in their youth. The following article will discuss the status of women in the Sangam age and the status of women in the modern age.

Keywords

Sangam Period, Women, Status of Women, Modern Times, Status of Contemporary Women

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் பெண்கள் ஒன்றாக ஆடி, பாடி, ஓடுதல், நடனம் ஆடுதல், ஆறுகளில் ஒன்றாகக் குளித்தல்,வரிப்பந்தடல் விளையாடுதல் போன்றவற்றில் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சங்க காலத்தில் இளம்பெண்கள் பாடியும் நடனமாடியும் மலையக நிலங்களில் கம்புகளை காத்துக்கொண்டிருப்பதையும், கரையோரங்களில் இளம்பெண்கள் கடல் நண்டுகளை துரத்திச் செல்வதையும், அவள் மலரும் சூழ்நிலை மாறுவதையும் காட்டுகிறது. ஆண்களுடன் சுதந்திரமாக பழகும் வாய்ப்பு முழுமையாக நிறுத்தப்படவில்லை. திருமணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் சிறந்த வரன்களைப் பெற விரதம் மேற்கொள்வார்கள். பெண்களின் கல்வி நிலை மற்றும் ஆதிக்க நிலை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பொதுவான வளர்ச்சிகள் எண்ணங்களாக இருக்கலாம். தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் தனி இடம் உண்டு. தமிழ் முக்கியமாக கலாச்சாரம் மற்றும் பாரம்பரியங்களின் பிறப்பிடமாகக் கருதப்படுகிறது, இது கல்வித் துறையில் பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில் குறிப்பிட்டது. சுதந்திரம் மற்றும் சம்மதத்திற்கான உரிமை, சமய சடங்குகளில் கவனம் செலுத்தும் உரிமை மற்றும் சங்க காலத்திலிருந்து பல்வேறு நூற்றாண்டுகளாக நிலையானது. பண்டைய தமிழ் சமூகத்தில் பெரும்பாலான பெண்கள் மிகவும் இன்றியமையாத இடங்களை வகித்தனர். அவர்கள் சமூகத்தில் ஒரு அதிகாரபூர்வமான பாத்திரத்தை வகித்துள்ளனர் மற்றும் உண்மையில் உயர்ந்த பாராட்டுடன் கருதுகின்றனர். கூடுதலாக, அவர்கள் குடும்ப சடங்குகளின் பாதுகாவலர்களாக அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். 300 BCE முதல் 300 CE வரையிலான சங்க காலத்தில், பெரும்பாலான பெண்கள் தங்கள் கலாச்சாரங்கள், சடங்குகள் மற்றும் அரசியல், இராணுவம் மற்றும் வணிகத்துடன் அடையாளம் காணப்பட்டதை விளக்கி வெளிப்படுத்தினர்.

பாண்டியர்கள், சோழர்கள் மற்றும் சேரர்களின் அரச ஆதரவின் கீழ் 3 சங்கங்கள் செழித்து வளர்ந்தன. இது கிமு 300 முதல் கிபி 300 ஆண்டுகளுக்கு இடையில் நடந்தது. இது தமிழ் வரலாற்றில் சங்க காலம் என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.
இக்காலகட்டத்தில் பல இலக்கியப் படைப்புகள் செழித்து வளர்ந்தன.

1. பழம்பெரும் முனிவர்களும் தேவர்களும் கலந்து கொண்ட முதல் சங்கம் மதுரையில் நடைபெற்றது. ஆனால் இச்சங்கத்தின் இலக்கியப் பணிகள் எதுவும் அப்போது அடையப்படவில்லை.
2. இரண்டாம் சங்கம் அடிப்படையில் கபாடபுரத்தில் நடத்தப்பட்டது ஆனால் தொல்க்காப்பியம் தவிர முழு இலக்கியப் படைப்புகளும் உறைந்தன.
3. மூன்றாம் சங்கம் அடிப்படையில் மதுரையில் நடத்தப்பட்டது. முடத்திருமாறனால் நிறுவப்பட்டு, மற்றும் திறன்மிக்க இலக்கியங்களை உருவாக்கிய பல்வேறு கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

சங்க இலக்கியங்களில் தொல்காப்பியம், அகநானூறு, குறுந்தொகை, புறநானூறு, மதுரைக் காஞ்சி, நற்றிணை, நெடுநெல்வாடை, திருக்குறள், நாலடியார், சிலப்பதிகாரம் எனப் பல பகுதிகள் உள்ளன.

சங்க காலத்தில் பெண்களின் நிலை

பிள்ளையின் கூற்றுப்படி (1968), சங்க காலப் பெண்கள் மீது நிறைய பொறுப்புகள் இருந்தன. அதேசமயம், கணவர் சம்பாதித்த பணத்தை, தன் குடும்பத்தின் எதிர்காலத் தேவைகள் மற்றும் பராமரிப்பிற்காக ஒதுக்குவது பெண்களின் கடமை மற்றும் பொறுப்புகள் இருந்தது. சங்க காலப் பெண்கள் மற்றும் அவர்களின் தரம் தொடர்பான தெளிவான மற்றும் நேர்த்தியான உருவத்தையும் அவர்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியுள்ளனர். சட்ட ரீதியாகவும் சமூக ரீதியாகவும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் இடையே தெளிவான பாரபட்சம் இருந்தது. பெண்களின் கூச்சம், அன்பு மற்றும் மறைமுகமாக ஏற்றுக்கொள்வது மற்றும் பெரியவரின் அறிவுரைகளை எந்தக் கேள்வியும் இன்றி திருப்திப்படுத்துவது போன்றவற்றால் அறியப்படும் பெண்களின் மருத்துவப் பராமரிப்பு", அடிப்படையில் பெண்களுடைய பண்புகளாகும். பயமுறுத்தும், புரிந்துகொள்ளும், நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசுவதும் இந்தப் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருப்பதாக தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பெண்களின் மிக இன்றியமையாத அம்சம் என்பதை தமிழில் உள்ள பெரும்பாலான சமூகங்கள் முன்னிலைப்படுத்தி வருகின்றன. பெண்கள் தங்கள் நகரங்களில் அல்லது கிராமங்களில் நடக்கும் பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ளவும், நடந்த தகவல் பரிமாற்றத்தில் ஈடுபடவும் முற்றிலும் சுதந்திரமாக உள்ளனர். அகநானூறு கோட்பாட்டின்படி, சங்க காலப் பெண்களில் பெரும்பாலானோர் சிறந்த கல்வி மற்றும் கற்றலுடன் சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். உதாரணமாக, சங்க கால இலக்கியத்தில் சுமார் 26 புலவர்கள் இருந்ததாகக் கூறுகிறது. அவ்வையார், கவர் பெண்டு (புறநானூறு), வெள்ளிவீதியார் மற்றும் பொன்முடியார் ஆகியோர் பல பெண் கவிஞர்கள். "அவ்வையார்" இக்காலத்தில் பிரபலமான கவிஞர். சங்க கால இலக்கியத்தில் அவ்வையார் எழுதிய சுமார் 58 செய்யுட்கள் இருந்தன. மாண்டோத்ரியும் சீதாவும் போட்டியாளர்களின் மனைவிகள், அவர்கள் தூய்மைக்காகப் போற்றப்பட்டனர். கார்கி வச்சகன்வி பண்டைய காலகட்டத்தின் பெண்களின் கல்வி மற்றும் கற்றலுக்காக மேற்கோள் காட்டப்பட்டார். தத்துவ விஷயத்தைப் பற்றி விவாதிக்க அறிஞர்கள் கூட்டத்தில் சேரவும் அவர் அழைக்கப்பட்டார். புறநானூற்றில் முடிமழிர் என்று குறிப்பிடப்படும் போர்வீரர் குழுவில் பெண்களும் சேர்க்கப்பட்டனர். பலதரப்பட்ட சமூக மற்றும் மத வசதிகளில் பங்கேற்பதன் காரணமாக பல பெண்கள் இச்சமூக தரத்தின் ஏணியில் மிகப்பெரிய பீடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

சங்க கால காலத்தில் பெண்களின் உள்ளார்ந்த நற்பண்புகள்

சங்க காலத்திலிருந்தே பெண்களின் நிலைகள் முற்காலத்தில் வளர்ந்து வருவதை இலக்கியங்கள் பலமுறை கண்டுயுள்ளன. சங்கத்தின் தமிழ் இலக்கியங்களில் உலகிலேயே அதிக எண்ணிக்கையிலான பெண் கவிஞர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் கவிதைகள் இயற்றும் திறன் மற்றும் கூட்டங்களில் சேர்ந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியமான புறநானூறு போர் அல்லது சண்டையின் போது பெண்கள் வெளிப்படுத்தும் இறுதி தைரியம் தொடர்பான சான்றுகளை வழங்குகிறது. கிமு 105-27 இல், பாண்டிய மன்னர் கைசின வழுதி முதல் தமிழ் சங்கத்தை நிறுவினார், இதில் சுமார் 4449 கவிஞர்கள் இந்த சங்கத்தில் கூடினர். முதுனாரை, முதுகுரு, களரியவிளை போன்ற சில படைப்புகள் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. அஞ்சி ஆட்டை மகா நாகையார், அல்லூர் நன் முல்லையார், ஆதி மண்டியார், உத்தியார், உன்பிட்டையார், ஒக்கூர் மாசத்தியார், அவ்வையார், நன்னகையார், காக்கைப்பட்டினியார், நாச்செள்ளையார், கவர்பெண்டு, குறமகள்

இளவேயிழையார், நக்கன்பள்ளியார், நக்கன்பள்ளியார், நக்கன்பள்ளியார் போன்ற சிறந்த புலவர்கள் , புடப்பாடியன் தேவி, பெருங்கோப்பேழு, பேய்மகழ் ளவேயினி, பொட்டியார், பொண்டைப்பசாலையார், மரொக்காட்டு நப்பசலையார், வருமுளையாரிட்டி, வேழிக்குயட்டியார், வெள்ளிவீதியார், வெறி பதிய கமக்காழியார்.

சங்க காலத்தில் பெண்களின் ஏழு நிலைகள்

இந்த சங்க இலக்கியம் பெண்களின் வாழ்க்கையை 7 கட்டங்களாக வகைப்படுத்துகிறது. பெண்களின் 7 நிலைகள் அவர்களின் குழந்தைப் பருவம் முதல் முதுமை வரை அமைகிறது.
ஏழு பருவ மகளிரும் அந்த கட்டங்களும் பின்வருமாறு:

1) *பேட்டை நிலை (அப்பாவி குழந்தை) 5 முதல் 7 வயது வரை (3 வயது)*
2) *பெடும்பை நிலை (இளம் பெண்) 8 முதல் 11 (4 வயது)*
3) *மங்கை நிலை (இளம் பருவம்)) 12 மற்றும் 13 (2 வயது)*
4) *மாடந்தை நிலை (நுபில் பெண்) 14 முதல் 19 (6 வயது)*
5) *அறிவை நிலை (கன்னி) 20 முதல் 25 (6 வயது)*
6) *தெரிவை நிலை (பெண்மை) 26 முதல் 32 (7 வயது)) மற்றும்*
7) *பேரிளம்பெண் நிலை (அதிக முதிர்ச்சியடைந்த பெண்) 32 முதல் 40 (9 வயது)*

வேத காலத்தில் பெண்களின் நிலை

கிமு 1500-1200 க்கு இடைப்பட்ட வேத கால காலங்கள், பெண்கள் மாய மற்றும் அறிவுசார் சாதனைகளின் சாரமாக இருந்தனர். வேதங்கள் இந்த பெண்களைப் பற்றி விளக்கியுள்ளன, அவர்கள் தங்கள் ஆண் துணைக்கு துணையாகவும் விசுவாசமாகவும் இருந்தனர். ரிக் வேதம் வேத காலத்தில் பெண்களைப் பற்றி பேசுகிறது. சுமார் 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெண்களுக்கும் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. அவர்கள் ஆண்களுடன் சமமாக நடத்தப்பட்டுள்ளனர் மற்றும் முற்றிலும் சமூகத் தடைகளைக் கொண்ட சுதந்திர வகைகளை அனுபவித்தனர். "சக்தி" என்ற பண்டைய இந்து தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கருத்து, ஆற்றலின் பெண்பால் கொள்கையும் இந்த காலகட்டத்தில் ஒரு துணை விளைபொருளாக இருந்தது. முழுமையான மற்றும் பிரபலமான இந்து தெய்வங்களின் பெண்பால் வடிவங்கள் வேத சகாப்தத்தில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. இந்தப் பெண்களின் வடிவங்கள் அனைத்தும்

பிரம்மனின் பல்வேறு பெண் குணங்களையும் ஆற்றல்களையும் காட்ட வந்தன. காளி தேவி அழிக்கும் ஆற்றலையும், துர்கா தேவி பாதுகாப்பு ஆற்றலையும், லட்சுமி தேவி ஊட்டமளிக்கும் உருவத்தையும், சரஸ்வதி தேவி படைப்பு ஆற்றலையும் சித்தரிக்கிறாள். அம்பிர்னியு, ரோமாசா, கோனா, கார்கி மற்றும் வாக் போன்ற வேத யுகத்தின் பெண் கல்வியாளர்கள் மற்றும் முனிவர்களைப் பற்றி வேத சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடுவது இதை உறுதிப்படுத்துகிறது.வேத பகுப்பாய்வின் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் இந்த மிகவும் புத்திசாலி மற்றும் மிகவும் கற்றறிந்த பெண்கள் அனைவரும் 'பிரம்மவாதிகள்'என்றும், திருமண வாழ்க்கைக்குப் பிறகு கல்வியைத் தொடர முடிவு செய்த பெரும்பாலான பெண்கள் 'சத்யோவாதுகள்'என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

சைவம், வைஷ்ணவம் மற்றும் பௌத்த காலத்தில் சிறந்த பெண் கவிஞர்கள்

சைவம் காலத்தில் பெண் கவிஞர்கள்

சைவமதத்தில் ஈர்க்கக்கூடிய பல அசாதாரண பெண்கள் உள்ளனர். பிரபஞ்ச தேவி சக்தியின் தாயிடமிருந்து தொடங்கி, பக்தியின் உண்மையான உருவமாக உலகம் முழுவதும் தோன்றியது. காரைக்கால் அம்மையார் தான் முக்கிய திருப்பதிகத்தைப் பாடினார், இது மூத்த திருப்பதிகம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது, மேலும் புனிதர்களும் அன்பர்களும் இந்த புனித நபருக்கு அசாதாரணமான வழிபாட்டுடன் இதைப் பின்பற்றினர். ஆழ்ந்த நாட்டத்தில் தங்கள் வாழ்க்கையை முழுவதுமாக அர்ப்பணிக்கும் நல்லொழுக்கம் அவர்களிடம் இருந்தது. மங்கையர்க்கரசியார் (50வது நாயன்மார்), இசைஞானியார் (63வது நாயன்மார்), காரைக்கால் அம்மையார் (24வது நாயன்மார்) ஆகியோர் சைவ இலக்கியத்திற்குப் பங்களித்த பெண் நாயன்மார்களை வியக்க வைத்தனர். மங்கையர்க்கரசியார் சிவபெருமான் மீது கொண்டிருந்த பக்தியை, கலைஞரான சுந்தரர் இயற்றிய திருத்தொண்டர் தொகையைப் போலவே சேக்கிழார் கட்டளையிட்ட பெரியபுராணத்திலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. காரைக்கால் அம்மையார், தென்னிந்தியாவில் உள்ள தமிழ் மக்களாலும், சைவர்களான வேறு எங்கோ உள்ள தமிழ் மக்களாலும் தமிழ் சிவபக்தியின் புனித நபராக மதிக்கப்படுகிறார். அவர் இந்து தெய்வீகமான சிவன் (சிவா) மீதான தனது அங்கீகாரம் மற்றும் பக்தியை (பக்தி) தெரிவிக்கும் 143 சரணங்களை இயற்றினார். அற்புதத் திருவந்தாதி என்ற தலைப்பில் 101-சரணங்கள் கொண்ட பாடலும், திரு இரட்டை மணிமாலை என்ற இருபது பாடல் வரிகளும், திருவாலங்காட்டுத் திருப்பதிகம் என்ற தலைப்பில்

பதினொரு சரணங்களில் நல்ல ஒலிப்பதிவுடன் இரண்டு பாடல்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டப்பூர்வமான தமிழ் சிவ-பக்தி பக்தி வழக்கத்தில் (சிவ-பக்தி; சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பக்தி ஒத்துழைப்பு) புனிதமானவர் என்று பெயரிடப்பட்ட மூன்று பெண்களில் இவரும் ஒருவர்.

வைணவ காலத்தில் பெண் கவிஞர்கள்

ஆண்டாள் நாச்சியார், ஆண்டாள் கிருஷ்ணர் மற்றும் வைணவத்தைப் பற்றி பாடல்களை இயற்றிய நீதியான ஆழ்வார் ஆவார். நாச்சியார் திருமொழி, திருப்பாவை ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். நாச்சியார் திருமொழி என்பது வைணவ சமயத்தில் உள்ள பன்னிரு ஆழ்வார்களில் ஒருவரான ஆண்டாள் இயற்றிய 143 பல்லவிகளின் தொகுப்பாகும். இந்த 143 பல்லவிகள் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தின் 4000 வானியல் பாடல்களின் ஒரு பகுதி. குறிப்பாக பதினான்கு தசாப்தங்களாக பிரிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன, காமாவிடம் வேண்டுதல், மணல் அரண்மனையை அழிக்கக்கூடாது, வஸ்தபிரஹரணம், இறைவனுடன் ஐக்கியம் காத்தல், காக்காவைக் குறிப்பிடுதல், அவளை இறைவன் என்று அழைப்பது, கோதையின் திருமணம், விஷ்ணுவின் சங்கு, மேக சண்டேசா, இறைவனைப் பிரிந்த கோமாளித்தனம், பார்ப்பது. இறைவனை நிறைவேற்றும் உதவிக்காகவும், ரங்கநாதரை அங்கீகரிப்பதற்காகவும். திருப்பாவை என்பது முப்பது பாசுரங்களின் (பாசுரங்கள்) ஆண்டாள் (இல்லையென்றால் நாச்சியார் என்று அழைக்கப்படுகிறது), பெருமாளுக்கு (விஷ்ணு) அங்கீகாரம் அளிக்கும் வகையில் தமிழில் எழுதப்பட்டது. பன்னிரு ஆழ்வார்களின் படைப்பான திவ்ய பிரபந்தத்திற்கு இது இன்றியமையாதது மற்றும் தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி ஆகும். திருப்பாவை 'வேதம் அனைத்துக்கும் விடாகும்' என்று கூறுவது, வேதத்தின் விதை என்று பொருள்படும். முழு மரமும் அதிலிருந்து வரும் மரங்களும் கண்ணுக்குத் தெரியாத விதையில் மூடப்பட்டிருப்பது போல, திருப்பாவையில் வேதத்தின் முழுப் பொருளும் மூடப்பட்டிருக்கும், இது ஒரு ஆச்சார்யா அல்லது வேத சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு குருவின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் தனித்துவமாக வெளிப்படும்.

பௌத்த காலத்தில் பெண் கவிஞர்கள்

பௌத்தமும் இலக்கியத் துறையில் முக்கிய அர்ப்பணிப்பைச் செய்தது. இலக்கியத்தின் மிகப்பெரிய மற்றும் மாறுபட்ட தன்மை மக்களின் நன்கு அறியப்பட்ட மொழியில் வழங்கப்பட்டது. பௌத்தர்களின் முக்கிய கலைப் படைப்புகளான திரிபிடகங்களும் ஜாதகாவும் உயர்வாகக் கருதப்பட்டு, அறியப்படாத வெவ்வேறு பேச்சுவழக்குகளாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்தில் இந்தப் படைப்புகள் பெரும்பான்மையினரின் மொழியான பாலியில் எழுதப்பட்டன. பிராமணர்களால் வேதங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பௌத்தர்களால் அவர்களுக்கு ஒத்த நிலைப்பாடு வழங்கப்படுகிறது. பழைய இந்தியாவின் ஆரம்பகால வரலாற்றை இணைக்க உதவுவதால், இந்த படைப்புகள் மிகவும் பதிவுசெய்யப்பட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. புத்தர் காலத்தில், பெண்கள் உபநயனத்துக்கான சலுகைகளை இழந்ததால், கண்டிப்பான மற்றும் போதனையான நன்மைகளை தொடர்ந்து இழந்து வந்தனர். பௌத்த கோரிக்கைக்கு பெண்களின் உறுதிமொழி வணிக மற்றும் உயர்குடி குடும்பங்களில் உள்ள பெண்களிடையே பெண் கற்பிப்பதற்கான காரணத்திற்கு ஒரு அசாதாரண உந்துதலை அளித்தது. பிராமணிய வட்டங்களில் உள்ள பிரம்மவாதனிகளைப் போலவே, ஒரு சில பெண்கள், பௌத்த குடும்பங்களில், மதம் மற்றும் பகுத்தறிவு ஆகியவற்றின் நித்திய உண்மைகளைப் புரிந்துகொண்டு பின்பற்றும் புள்ளியுடன் கற்பு இருப்பை வழிநடத்தினர். சங்கமித்ரா போன்றவர்களில் சிலர் சிலோன் போன்ற வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று புனித நூல்களைக் கற்பிப்பவர்களாகப் போற்றப்பட்டனர். முக்தியைப் பெற்றதாக முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தேரிகதை உருவாக்கியவர்களில், 32 திருமணமாகாத பெண்கள் மற்றும் பத்து திருமணமானவர்கள். முந்தைய சுபாவில், அனோபமா மற்றும் சுமேதா ஆகியோர் பணக்கார குடும்பங்களுடன் இடம் பெற்றனர், அவர்கள் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் பணக்கார கப்பல் செய்பவர்களால் வசீகரிக்கப்பட்டனர். மகத்தான அளவிலான இளம் பெண்கள் மதம் மற்றும் கோட்பாட்டின் நாட்டத்தில் மதுவிலக்கு இருப்பதைத் தூண்டும் கட்டத்தில் அவர்களிடையே பயிற்சி அதிகமாக இருக்கலாம் என்று கருதுவது சாதாரணமானது.

சமண காலத்தில் பெண் கவிஞர்கள்

தமிழில் சங்க காலத்தில் சில பகுதிகள் சைவ படைப்பாளிகளுக்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்க காலத்தில் இந்துத்துவ சிந்தனைகளை

முன்வைக்கின்றன என்ற அடிப்படையில் சட்டப்பூர்வத்தன்மை மற்றும் செருகல்கள் சந்தேகத்திற்குரியவை. ஒரு சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் சங்க இலக்கியத்தின் சமணப் பகுதிகள் கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரோ அல்லது அதற்குப் பின்னரோ சேர்க்கப்பட்டன என்றும் அவை பழைய அடுக்கு அல்ல என்றும் தெரிவிக்கின்றனர். ஏழாவது மற்றும் எட்டாவது நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் வரை சித்தன்னவாசல் மூழ்கி புனித ஸ்ரமண வசிப்பிடமாக இருந்தது. எஞ்சியிருக்கும் கல் படுக்கைகளில் பிச்சைக்காரர்கள் பெயர் பொறிப்புகள், உதாரணமாக, தொல் குன்றத்து கடவுலன், திருநீலன், திருப்பூரான், திட்டைச்சாரணன், ஸ்ரீ பூர்ணசந்திரன், திருச்சாத்தான், இளங்கோத்தமன், ஸ்ரீ உலகத்திதன், நித்யகரன் பட்டகாளி போன்றோர் அர்ச்சகர்களாக உள்ளனர். தமிழ் ஜெயின் செய்திகள், எடுத்துக்காட்டாக, சீவக சிந்தாமணி மற்றும் நளத்தியார் ஆகியவை திகம்பர ஜெயின் படைப்பாளிகளுக்கு வரவு வைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் சமண இலக்கியம், துண்டாஸின் கூற்றுப்படி, "ஜைனர்களைப் போலவே இந்துக்களால் நீண்ட காலமாக அன்புடன் படிக்கப்பட்டு குறிப்பிடப்படுகிறது" (துகோல், 1980). சிலப்பதிகாரம் உட்பட இரண்டு தமிழ் கதைகளின் கருப்பொருள்கள் சமணத்தின் உட்செலுத்தப்பட்ட தாக்கத்தை கொண்டுள்ளன. சமண இலக்கியங்கள் வாய்மொழி வழக்கத்தால் அனுப்பப்பட்டதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. பெண் ஆராய்ச்சியாளர்களின் வழக்கம் புராணங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகிறது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, பாகவதம், தக்ஷாயணத்தின் இரண்டு சிறுமிகளை மத தத்துவம் மற்றும் கோட்பாட்டில் நிபுணர்களாகக் குறிப்பிடுகிறது.ஜைன ஆண் பயிற்றுவிப்பாளர் பட்டாரா என்றும் சில சமயங்களில் ஆச்சார்யா என்றும் அழைக்கப்பட்டார், இது அவர் ஒரு நம்பமுடியாத ஆராய்ச்சியாளர் என்பதைக் குறிக்கிறது. பெண் பயிற்றுவிப்பாளர் குறத்தி என்ற சொல்லால் அறியப்பட்டார். ஆண்களின் கீழ்படிப்புகளை மணக்கார் என்று அழைத்தனர். பெண்கள் கீழ்படிப்பவர்கள் மனங்கையர் மற்றும் பிள்ளைகள் [11] என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

தற்போதைய நூற்றாண்டில் பெண் தமிழ்க் கவிஞர்

பழங்காலத்திலிருந்தே, தமிழ் இலக்கியம் உலகில் மிக உயர்ந்த பெண் எழுத்தாளர்களைக் கொண்டுள்ளது. சொனட்டுகளை உருவாக்குவதற்கும் கலைஞர்களின் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதற்கும் அவர்களுக்கு விருப்பம் இருந்தது பார்க்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை

வித்தியாசமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். பெண்கள் கணிசமான முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், அவர்கள் உண்மையில் பொது மக்களில் பிரிவினையை எதிர்கொள்கிறார்கள், குரல் கொடுக்கும் பெண்மணியைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள் மற்றும் அவர்களுக்கு எதிராக பயங்கரமான மீறல்கள் உள்ளன. மாலதி மைத்ரி, சுகந்தி சுப்பிரமணியன், தமிழச்சி தங்கப்பாண்டியன், பாலபாரதி, பாரதி கிருஷ்ணன், கனிமொழி, தமிழ்நதி, ஃபஹிமா ஜஹான், கீதாஞ்சலி பிரியதர்ஷினி மற்றும் சுகிர்தராணி ஆகியோர் இந்த நூற்றாண்டில் தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க கலைஞர்கள்.

தமிழ் நாட்டில் பெண்களின் நிலை

2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக உருவாக்கி, இன்னும் செழித்துக்கொண்டிருக்கும் பாரம்பரியம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் நம்பமுடியாத பாரம்பரியம் தமிழ்நாடு உள்ளது. தமிழ்நாடு மாகாணத்தின் இந்த அசாதாரண சமூக மரபு, வரலாற்றின் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் மாநிலத்தை ஆட்சி செய்த வம்சத்தின் தரத்தின் மூலம் வளர்ந்தது. சங்க காலத்தில் மூன்று வகையான உறவுமுறைகள் பெறப்பட்டன. முதன்மையானது இரகசியமான காதல் மற்றும் காதல் திருமணத்தைத் தூண்டியது, இரண்டாவது ஒரு காளை சண்டையின் மூலம் பரவியது மற்றும் மூன்றாவது ஏற்பாடு திருமணம். அந்த இளம்பெண்ணின் பாதுகாவலர்களுக்கு கணவன் மனைவி குறிப்பிட்ட அளவு ரொக்கப் பணத்தைச் செலுத்தும் செயல் வழக்கத்திற்கு வந்தது. அதே நேரத்தில் "தாலி" கட்டும் திருமண உருவம் குறித்து எந்த குறிப்பும் இல்லை, பின்னர் அது திருமண சேவையின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாக மாறும்.சங்க காலத்தில் மனிதனை மையமாகக் கொண்ட கலாச்சாரம் இருந்தது. ஆண்களுக்கு நிகரான அந்தஸ்து பெண்களுக்கு இருந்ததாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன; அவர்கள் பல விதிகளை கடைபிடிக்க வேண்டியிருந்தது, அவை ஆண்களை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. தனது சிறந்த பாதியை விட்டுவிட்டு விபச்சாரத்திற்குச் சென்ற மனிதனை மறுத்ததற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. சங்க காலப் பெண்கள் மிகவும் மோசமான முறையில் நடத்தப்பட்டனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன, உதாரணமாக, நாலடியாரில் நன்னன் என்ற தமிழ் ஆட்சியாளர் தனது எதிரியின் மனைவிகளை ஒரு போரில் தடுத்து வைத்தார். அவர்களின் தலைமுடியை மொட்டையடித்து யானையைக் கட்டுவதற்குக் கயிறாகச் செய்தார். பழங்காலத்தமிழ் சமூகம், 'சதி'யின் சுயநினைவு அவரது தேவர்களின் பிரபஞ்சத்தை வழிநடத்தும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டது,

ஆனால் 'சதி'என்ற சொல் அங்கு இல்லை என்றால் அது நெருப்பில் குதிப்பது என்று அறியப்பட்டது. அத்தகைய பெண்கள் நல்லாள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சதிக்கான உத்திகள் சஹாமரானா மற்றும் அனுமரானாநுட்பங்களால் நிகழ்த்தப்பட்டன.நடுத்தர வயதுக் கால கட்டத்தில் தமிழகப் பெண்களின் நிலை கவலைக்குரியது; பெண்கள் உரிமைகளின் மகிழ்ச்சியிலிருந்து விலக்கப்படவில்லை. அவர்களின் அரசியல், சமூக, கண்டிப்பான மற்றும் நிதிப் பயிற்சிகளில் அவர்கள் எந்த வரம்புக்கும் உட்பட்டிருக்கவில்லை, இருப்பினும் அடக்கம் அவர்களின் அருளில் மிகவும் உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. பெண்மை மற்றும் பெண் சிறப்பின் இந்த உயர்ந்த இலட்சியத்தை ஆழ்வார்களின் பாடல்களின் ஒரு பகுதியில் காணலாம், எடுத்துக்காட்டாக, நந்திவர்மனின் சமகாலத்தவரான திருமங்கை ஆழ்வார், திருவல்லிக்கேணி பெண்கள், சென்னையிலுள்ள பெண்கள், பூமியின் நிகரற்றவர்களாக பிரதிபலித்தனர். அவர்களின் மகத்துவம் மற்றும் நற்பண்புகள்.பழங்கால காலத்தில் பெண் குழந்தைகளின் அறிமுகம் ஒரு துன்பமாக கருதப்பட்டது. குழந்தையின் திருமணத்திற்கு பாதுகாவலர்கள் பங்கு செலுத்த வேண்டும் மற்றும் அதற்கு சமமான நிலையில் அவர்கள் மணமகனைப் பார்க்க வேண்டும். இளம்பெண்களுக்கு 10 ஆண்டுகளுக்கு முன் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற வழக்கம் இருந்தது. அதனால் பெண் குழந்தை கொலை நடந்தது. பெண் சிசு கருத்தரித்த தருணத்தில், மது அல்லது ஸ்பர்ஜ் பால், பாலுடன் நெல், மாட்டின் வாயில் திணித்து, உயிருடன் மூடி வைத்து குழந்தையை கொன்றனர். எவ்வாறாயினும், அவர்கள் நடுத்தர வயதில் இந்த தீமையைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றனர், ஆனால் தோல்வியடைந்தனர். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள உசிலம் பட்டி, தர்மபுரி, நாமக்கல் மற்றும் தமிழ்நாட்டின் சேலம்போன்ற குறிப்பிட்ட இடங்களில் இந்த சமூகக் கீழ்நிலை தொடர்ந்து இருந்தது.

சமஸ்கிருதத்தில் 'தேவாரடியாள்'என்ற தமிழ் வார்த்தையின் மொழிபெயர்ப்பு தேவதாசி. இந்த வார்த்தையின் முக்கியத்துவம் 'கடவுளுக்கு அடிமை'. இது கடவுளின் அடிமைத் தொழிலாளி, கடவுளின் பணிப்பெண், அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அடிமை இளம் பெண், சரணாலய இளம் பெண், சரணாலய கலைஞர் மற்றும் சரணாலய எஜமானி எனப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. தேவதாசிகள் சரணாலயங்களின் நிர்வாகத்தில் கடமைப்பட்டிருக்க வேண்டிய பெண்களின் ஒரு வகுப்பினர். அடையாளமாக அவர்கள் சில கடவுளுடன் திருமணம் செய்து கொண்டனர். 'பொட்டுக்கட்டு அல்லது திருக்கரங்கள் கட்டுதல்'எனப்படும் அடிப்படை

விழாவின் போது, இளம்பெண்ணை கருவறையில் உள்ள கடவுளுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தார்; அவள் கடவுளின் நிர்வாகத்திற்கு தன்னைக் கொடுக்க வேண்டும். புனிதமான திருமணத்திற்குப் பிறகு, அவர்கள் எந்த மனிதனுடனும் மேலும் திருமணம் செய்து கொள்ள அனுமதிக்கப்படவில்லை.

பெரியார் ஈ.வெ.ரா.வின் நிர்வாகத்தில் தமிழகத்தில் சுயமரியாதை வளர்ச்சி. நிற்கும் திருமணத்திற்கும் விதவை உறவுகளுக்கும் இடையே தேவையை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி தள்ளியிருந்தது. வளர்ச்சியானது குழந்தை திருமணம் மற்றும் தேவதாசி கட்டமைப்பின் தீமையின் நிழல்களுக்கு எதிராக சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி உள்ளது. இது விதவைகளின் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கான பிரகடனத்தைத் தொடங்கியது. டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி அவ்வை இல்லத்தில் தொடங்கினார். அவர் ஒரு காலத்தில் முதல் பெண் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தார். மேலும் என்னவென்றால், அவர் தேவதாசி சட்டம் 1947 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. தமிழ்நாட்டின் இளம் விதவையான சுபுலட்சுமி அம்மாள் குழந்தை உறவுகள் மற்றும் பல்வேறு தவறுகளில் ஆர்வம் காட்டினார். அவர் சாரதா மகளிர் சங்கம், விதவைகள் இல்லம் மற்றும் சாரதா வித்யாலயா ஆகியவற்றை நிறுவினார். பழங்காலத் தமிழ் ஆதாரங்கள் தமிழ்நாட்டின் பெண்களின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கான உரிமைகள்

ஆண்களைப் போலவே கல்வியிலும் கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெறுதல்:

திருமணமான பெண்களுக்கு ஆண்கள் வாழ்க்கை என்றாலும், கிரேக்க திருமணமான பெண்கள் மற்றும் ஆரியப் பெண்கள் போலல்லாமல் அவர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குள் பூட்டப்படவில்லை. இல்லத்தரசிகளாக, மாஸ்டரிங் செய்து, வீட்டை அலங்கரித்து, விருந்துகள் செய்து கணவனைப் புகழ்ந்து பேசுவார்கள். சங்க காலப் பெண்கள் தங்கள் கணவர் தவறு செய்யும் போது அவர்களைக் கடிந்துகொள்ளவும், பொழுதுபோக்கிலும், விளையாட்டுக்களிலும் பங்கெடுக்கவும் உரிமை பெற்றிருந்தனர்.

நவீன காலத்தில் பெண்களுக்கான உரிமைகள்

பெண் உரிமைகள் இயக்கங்கள் வலுப்பெற்று வருகின்றன, ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் எல்லாத் துறைகளிலும் சமமாக இருக்க முடியும் என்பதை நிரூபித்து வருகின்றனர். காவல் துறை, ராணுவம், அரசியல் என பல துறைகளிலும் பெண்கள் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகின்றனர். தமிழக

உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களுக்கு 30% இடம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்றைய சமூகம் பெண் காவல் நிலையங்கள், மகளிர் பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் மகளிர் கல்லூரிகள் மூலம் பெண்கள் அதிகாரம் பெறுவதில் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளது ஆனால் இன்னும் பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகரான நிலையை அடைந்துள்ளனர் என்று கூற முடியாது.

சங்க கால திருமணங்கள்:

காதல் திருமணம் திருட்டு திருமணமாகவே கருதப்பட்டது. இது ஒரு சமூக ஒழுக்கமாக கருதப்பட்டதால், இது காலவொழுக்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. எனவே ஒரே வயதுடைய இளைஞர்களும் பெண்களும் ஒருவரையொருவர் காதலித்து திருமணம் செய்துகொண்டது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது.அதே சமயம் இதற்கு எதிர்ப்பும் கிளம்பியது. எதிர்த்தால், ஓடிப்போவது அல்லது காதலியை வீட்டில் அடைத்து வைப்பது. தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையில், கிராம மக்கள் ஒன்று கூடி திருமணம் செய்து கொள்வதும், காதலனிடம் தங்கள் நண்பர்கள் மூலம் காதலை வெளிப்படுத்துவதும் நடந்தது.காதலர்கள் தங்கள் திருமணத்திற்கு முன்பே உடலுறவு கொண்ட நிகழ்வுகள் உள்ளன, அத்தகைய இணைவுக்குப் பிறகு காதலன் தனது காதலியை விட்டு வெளியேறிய நிகழ்வுகள் உள்ளன. அதனால்தான் தொல்காப்பியர் "பொய்யும்வாழ்வும்தோன்றியாபின்னர்" வனநில மக்கள் விவசாயத்தில் வெற்றி பெற்ற பின்னரே திருமணம் செய்து வைக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். திருமணத்தை முடிவு செய்யும் பெற்றோரும் நடைமுறையில் இருந்தனர், மணமகள் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு வரதட்சணை (நகைகள், பொருட்கள், பணம் மற்றும் பல) கொடுப்பது நடைமுறையில் இருந்தது. மனைவி மலடியாக இருந்தபோது, மறுமணம் செய்யும் நடைமுறைகளும் இருந்தன. மன்னர்கள் போர்களில் வெற்றி பெற்று மணமக்களை பெற்றுக் கொள்வார்கள், பெற்றோர்கள் தங்களுக்குள் பத்து ஒற்றுமையை காண்பார்கள். தொல்காப்பியர் (மெய்-25) இதனைத் தெளிவாக விளக்குவார்3, குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடங்க உண்மையான அன்பு இன்றியமையாதது என்பதை அகப்பத்து மூலம் நமக்குத் தெரியும், அதைப் புரிந்துகொண்டால்தான் அவர்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்தனர். அந்தக் காலத்தில் காதலுக்குப் பிறகுதான் திருமணம் நடந்தது.

இன்றைய திருமண நடைமுறைகள்

தரகர்களைப் பயன்படுத்தி மணமகளைத் தேடும் நிலை மாறி, திருமணப் பத்திகளைப் பார்ப்பது போலவும், மணப்பெண்களைத் தேட இணையம் வந்துவிட்டது. தமிழ் மக்கள் இந்து திருமணங்கள், கிறிஸ்தவ திருமணம், முஸ்லீம் திருமணங்கள், பதிவு திருமணம் மற்றும் சீர்திருத்த திருமணங்களில் எந்த சடங்குகளும் இல்லாமல் தங்கள் மதம் தொடர்பான சடங்குகளைப் பின்பற்றுகிறார்கள், ஆனால் பெரியவர்களின் ஆசீர்வாதத்துடன் மட்டுமே இந்த காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்நடத்தப்படுகின்றன. பழங்காலத்தில் தமிழர் திருமணங்கள் மணமக்கள் இல்லத்தில்தான் நடந்தன. இப்போதெல்லாம் திருமண மால்களில் திருமணங்கள் நடத்தப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் கல்வி

அது ஆண்களும் பெண்களும் அறிஞர்களாகவும், எண் கணிதத்தில் முதிர்ச்சியடைந்தவர்களாகவும், வானியல் வளங்களால் நிரம்பியவர்களாகவும், பெண்கள் கல்வி கற்கும் உரிமையைப் பெற்றவர்களாகவும், ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றாகக் கற்கவும் கூடிய காலகட்டம் அது. அடிப்படைக் கல்வியைக் காட்டிலும் பெண்களுக்கு உரிமை இருந்ததால், அடிப்படைக் கல்விக்குப் பிறகு ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றாகக் கற்றுக்கொண்டனர், பெண்களுக்கு இசை, நாடகம் மற்றும் மனையில் தனித்தனி கல்விப் பயிற்சி இருந்தது. ஓவியம் வரைதல், எழுதுதல், நடனம் மற்றும் பாடுவதில் ஆண்களுடன் பெண்களும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கான சான்றுகள் பழைய இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

அவ்வையார், மருகத்து நாபசலையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், நக்கண்ணையார் என 30க்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பாடல்கள் எழுதியுள்ளனர். எனவே சங்க காலத்தில் கல்வி சிறந்ததாக இருந்தது என்று கணக்கிடுவதில் எந்தத் தீங்கும் இல்லை.

நவீன காலத்தில் கல்வி

நவீன கல்வியின் வளர்ச்சியால், கல்வி அனைவருக்கும் பொதுவானதாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. பெண்கள் வீட்டில் மட்டுமே வேலை

செய்ய வேண்டும், இப்போது கல்வி கற்கிறார்கள், வேலைக்கு அலுவலகம் செல்கிறார்கள், நிதி வாழ்க்கையில் பங்கேற்கத் தொடங்கி செயல்படத் தொடங்கினர், அலுவலகம் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வது வாழ்க்கை முறையாகக் கருதப்படுகிறது .

சங்க கால சடங்குகள், விழாக்கள் மற்றும் திருவிழாக்கள்

பிரசவத்தில் சுத்தமின்மை இருப்பதை கண்டறிந்தனர். எனவே அவர்கள் பிரசவத்திற்குப் பிறகு ஒரு சுத்திகரிப்பு சடங்கு செய்தார்கள், அதே போல் ஒரு பெண் குழந்தை பருவமடையும் போது, அவர்கள் பூப்புனிதநீராடு என்று அழைக்கப்படும் நீராட்டு சடங்கு செய்தார்கள். "தைத்திங்கள் தங்கயம் போல" என்பது பருவமடைந்த பெண்களுக்கானது. தை மாதத்தில் இளம்பெண்கள், அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து, பூக்கள் வைத்து, குடும்ப நலம் வேண்டி இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்வர்.

நவீன கால சடங்குகள், விழாக்கள் மற்றும் திருவிழாக்கள்

காது குத்துதல், குலதெய்வ வழிபாடு ஆகியவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. குழந்தையை மாமா மடியில் அமர வைத்து காது குத்துதல், மாமா மாலை அணிவித்தல், மாமா சீர் கொண்டு வருதல் போன்றவை நாட்டுப்புற தாலாட்டுப் பாடலில் குறிப்பிடப்படும் சித்திரை மாதம் 12 நாட்கள் சித்திரை திருவிழா தேர் இழுத்து வெகு விமரிசையாக கொண்டாடப்படுகிறது.

சங்க கால பொழுதுபோக்குகள்

ஆண்கள் மட்டுமல்ல, பெண்களும் தைரியமாக இருந்தனர். மாடுகளுடன் விளையாடுவது, தலையில் முல்லை பூ வைத்து, முளைப்பான்பாடி, வீடு திரும்பும் எருது, கன்றுகள், பசுக்களைப் பராமரித்தல், வழிகளில் கண் இமைக்காமல் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவது பெண்களின் சிறப்பு.சங்க காலப் பெண்களின் விளையாட்டுகளில் பூ விளையாடுதல், புனல் ஆட்டம், பந்து விளையாட்டு, கழங்கு ஆட்டம் போன்றவை குறிப்பிடத் தக்கவை. சங்க காலப் பெண்கள் தங்களை மறந்து பொம்மைகளுடன் விளையாடுகிறார்கள். தாங்கள் உருவாக்கிய அழகான பொம்மைகளுக்கு பிந்தி வைத்து, பூ வைத்து,அந்த பொம்மைக்கு பட்டு வஸ்திரம் அணிவித்து, பெயர் சூட்டி, அந்த பொம்மைகளுக்கு திருமணம் கூட நடத்துகிறார்கள். (புரம் 36). கஜாங்கு என்பது மற்றொரு வகை விளையாட்டு. கழங்கு விளையாடுவது

பெண்களின் முக்கிய பொழுதுபோக்கு. நற்றிணையில் ஒரு கவிஞன் இத்தகைய விளையாட்டுகளை ஏற்க முடியாது என்று எச்சரித்துள்ளார்.

ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆடைகள்

ஆண்களும் பெண்களும் ஆபரணங்களை விரும்பினர். தங்க ஆபரணங்கள், வெள்ளி ஆபரணங்கள் இருந்தன. பெண்கள் பல்வேறு வகையான ஆபரணங்கள் அணிந்தனர், அவர்கள் காதுகளில் தோடுகள், கழுத்தில் மாலை, மார்புக்கு கற்களால் மார்பகங்கள், தோள்பட்டைக்கு மோதிரங்கள், மேகலையும்நோடிகளும், கணுக்கால்களும், வளையல்களும் அணிந்தனர். பெண்கள் இடுப்பில் புடவை அணிவார்கள் என்றும், மார்பகங்களை ஆடைகளால் மூடும் பழக்கம் இல்லை என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். முல்லைக்கலி 11-16-19 ல் இருந்து சந்தனப் பொட்டு, மலர்களால் மார்பகங்களை மறைத்திருப்பதை உணரலாம். பெண்கள் அணியும் ஒரே தையல் ஆடை ரவிக்கை மட்டுமே.

சங்க காலத்தில் விருந்தோம்பல்

பெண்களும் ஆண்களுடன் சேர்ந்து உழைத்து தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தனர். தானியங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் விருந்தோம்பல் ஆகியவை பெண்களின் முக்கிய வேலைகள். விருந்தினருக்கு பால் மற்றும் தயிர் வழங்குவது நல்ல உறவை மேம்படுத்தும் ஒரு அற்புதமான செயல். சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் விருந்தோம்பலை தங்கள் வாழ்க்கை நோக்கமாகக் கருதினர். ஆம்! நள்ளிரவிலும் விருந்தாளிகளுக்கு விருந்து வைக்கும் குணம் அக்காலத்தில் பெண்களுக்கு இருந்தது. (நற்றிணை 142). சுருங்கச் சொல்வதென்றால், அந்த காலத்து பெண்களின் தரம் என்னவென்றால், எந்த விருந்தினருக்கும் தங்கள் வீட்டிற்கு பசியுடன் வந்தாலும் உணவளிப்பது.

நவீன காலத்தில் விருந்தோம்பல்

விருந்தினர்கள் வந்தவுடன், தங்கள் சாமான்கள் மற்றும் சாமான்களை எடுத்து வைத்துக்கொள்வது, பயணம் செய்து வந்தவர்களுக்கு தண்ணீர் கொடுப்பது, ஆண்கள் உட்காருவதற்கு நாற்காலிகள் போடுவது, பெண்கள் உட்கார பாய் விரிப்பது, மெத்தை, தலையணைகள் போன்றவற்றை விரிப்பது. சுகமான உறக்கம், சாப்பிட தின்பண்டங்கள் வழங்குதல், மற்றும் காய்கள் வழங்குதல், படிக்க ஏற்ற இலக்கியங்கள், அறநெறி புத்தகங்கள், செய்தித்தாள்கள் போன்றவற்றை பெண்கள் சமைக்கச் செல்லும் முன்

செய்து வந்தனர். இன்றும் தமிழ்க் குடும்பங்கள் தங்களுடைய விருந்தினர்களை இப்படித்தான் உபசரிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

தற்போது, பெரும்பாலான பெண்கள் சங்க கால இலக்கியத்தில் பல்வேறு துறைகளில் தங்கள் வாய்ப்புகளை எதிர்கொண்டுள்ளனர் மற்றும் அவர்கள் பெண்கள் என்று பிரிந்துள்ளனர். பெண்களுக்கு எதிரான ஆழ்ந்த விருப்பங்களும் கடுமையான வறுமையும் இரக்கமற்ற தீர்ப்பு செயல்முறையை உருவாக்கியது, அது அவர்களின் முழு திறனையும் முழுமையாக திருப்திப்படுத்துகிறது. 21 ஆம் நூற்றாண்டு முழு மாற்றத்திற்கான நூற்றாண்டு என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த பூகோளம் "யுகங்களின் மாற்றத்திற்கு" தயாராக உள்ளது. இந்த சகாப்தத்தில், அன்பும் கருணையும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மற்றும் அனைத்து பெண்களும் தனது இயல்பான அக்கறையின் பண்புகளுடன் உலகளாவிய மாற்றத்திற்கான விதைகளை சிதறடிப்பார்கள். இந்த மாற்றங்கள் அனைத்தும் ஏற்கனவே தொடங்கியுள்ளன, விரைவில் அவை ஒரு அசாதாரண வேகத்தைப் பெறும். 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அவளுக்கு இழைக்கப்பட்ட வரலாற்று அநீதிகளைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த "கும்ப யுகத்தின்" பாத்திரத்தை வலுப்படுத்த, எல்லாவற்றையும் அவளுக்குப் பின்னால் வைத்து, அவளைப் பார்க்க வேண்டிய நேரம் இது. இருந்தபோதிலும், பெண்கள் சங்கம் மற்றும் பொதுநலத் திட்டங்கள் தமிழ்நாட்டின் பெண்கவிஞர்களின் தரத்தை முக்கியமாக இலக்கியத் துறையில் வளர்த்துள்ளன என்பது பல்வேறு இலக்கியங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.சங்க காலத்தில் பெண்கள் ஆண்களால் போற்றப்பட்டனர். இந்த கட்டுரையில் பெண்களின் சமூக உரிமைகள், கல்வி, திருமண வாழ்க்கை மற்றும் விளையாட்டு பற்றி பார்த்தோம். இதைப் பார்த்ததன் மூலம் அவர்கள் நவீன காலத்திற்கு சமமாக வாழ்ந்தவர்கள் என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம்.

References:

1. Agesthialingom, S. *"Women in Tamil Society (The Classical Period)"*, The Journal of Asian *Studies, Vol.30, No.4, 1971, pp.907-908.*
2. *Iyengar. S. P. T.History of Tamils from the earliest times to 600 A. D., New Delhi, 1982, p.242.*
3. *Pillai, V. Pen Kalvi,SaivaSiddhanta Publishing Society, Tirunelveli, 1970, p.15.*

4. *Vedhi.Selvam, TamizhagaVaralarumPanpaadum, Chennai, 1976,pp. 63- 66.*
5. *Munaivar. M.Santhanam, TamizharPanpaadu, Madurai, 1998,pp. 29-64.*
6. *Dr.A.Swaminathan, TamizharPanpaadu , Chennai, 1988,pp. 35-42*
7. *H.A.Kaan, Pugzhal Petra Penmanigal,Chennai, 2003,pp. 24 – 78.*
8. *Dr.M.Arokyaswami, TamilnattuVaralaur, Chennai, 2007, pp. 41-42,*
9. *T.Arulbathmarasan, Tamil PanpaaduArimugam, Chennai, 2004, pp. 21,36,*
10. *P.Poongavanam, Kudumbavuravugalorupennilainokku ,Puducheeri, 2008.Pp.153,*
11. *Prof.A.Rajendran, NattupuraPanpattupalamperumpanbugal,Chennai, 2012, pp. 20-25.*
12. *A.M.Paramasivanantham, Tamilagavaralaaru, Chennai, 2010, pp. 101-102.*
13. *Rosapoo and KalyanaSundari, India Mahaliriyal,Madurai, 2005, p.12.*
14. *A. Swaminathan, History of Tamil Nadu, Chennai, 2004, p.71.*
15. *R. VijayaLakshmi, TamilakaMakalirTotakaKalamuthal Aram NurrantuVarai, Chennai, 1997, p.7.*

சங்க இலக்கியங்களில் புழங்குபொருட்களும் அவற்றின் பயன்பாடும்

MATERIALS AND THEIR USE IN SANGAM LITERATURE

முனைவர் ச. லெனின்குமார், உதவிப்பேராசிரியர், மொழிகள் துறை(தமிழ்,)
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல், மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம்,
வல்லம்-தஞ்சாவூர்-613403.
முனைவர் செ.அனுசுயா (எ) பிரியா உதவிப்பேராசிரியர், கல்வியியல் துறை,
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல்,மற்றும் தொழில்நுட்ப நிறுவனம்,
வல்லம்-தஞ்சாவூர்-613403.
ORCID https://orcid.org/0009-0006-6156-5357
ORCID https://orcid.org/0009-0005-1386-4160
மின்னஞ்சல் : leninkumar@pmu.edu

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித இனம் சிந்தித்து செயல்படும் அறிவாற்றலாலும், இயற்கை வழங்கிய அருங்கொடைகளைத் தமது ஆளுகைக்கு உட்படுத்திப் பயன்படுத்துவதாலும், மற்ற உயிரினங்களில் இருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. பண்டைய சமூகம் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்வை மேற்கொண்ட, சிறப்பினைப் புழங்கு பொருட்கள் உணர்த்துகின்றன. மண், கல் மரம் போன்ற இயற்கை சார்ந்த பொருட்களை தமது அன்றாட வாழ்விற்குப் பயன்படும்விதமாக அமைத்துக் கொண்டதையன்றி, அப்பொருட்களைக் காலம் கடந்து வாழும் விதமாக பண்பாட்டோடுத் தொடர்புபடுத்தி பயன்படுத்தியிருப்பது தமிழர்களின் தார்மீக வாழ்க்கைக்குச் சான்றாகச் சுட்டலாம்.

திறவுச் சொற்கள்

சங்க இலக்கியம், தமிழர் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, புழங்குபொருட்கள், பயன்பாடு

Abstract

Human beings are distinguished from other species by their ability to think and act, and by their ability to control nature's gifts. The materials represent the speciality with which ancient society lived in harmony with nature. The use of natural materials such as soil, stone and wood in their daily

life, rather than using them in a way that transcends time and culture, can be cited as evidence of the moral life of the Tamils.

Keywords
Sangam literature, Tamil history, Tamil culture, materials, usage

உரல்

தமிழர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு நாட்டுப்புற இலக்கியங்களையும், எட்டிலக்கியங்களையும் ஆதாரப்பூர்வமாகச் சுட்டலாம். தமிழர்கள் பயன்படுத்திய புழங்கு பொருட்கள் பற்றிய குறிப்புகளும், பல்வேறு நிலைகளில் பயன்படுத்திய செய்திகளும் இவ்விரண்டிலும் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன. விளைந்த நெல்லினை, அரிசி, உமி எனத் தனித்தனியாக பிரித்தெடுக்க பயன்படுத்திய பொருளை 'உரல்' என அழைத்தனர். உரல், கல் உரல், மரஉரல் என இரு பொருளால் செய்யப்படுகின்றது.

"முகைவரல் சாந்துரல் முத்துஆர் மருப்பின்"[1]

நன்கு முற்றி விளைந்த தாழ்ந்து நிற்கும் கதிரை உருவி, அரும்பி வளர்ந்த சந்தனமரத்தால் ஆன உரலில் இட்டு இடித்தனர் எனக் கலித்தொகை உரல் மரத்தால் இருந்ததைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

உரலினை வாங்கிவந்து அதனை வீட்டின் உள்ளோ, வெளியோ அப்படியே வைத்து இடிக்கும்பொழுது, சாய்ந்து போவதற்கோ அல்லது நழுவி நழுவி நகர்ந்து போவதற்கோ வாய்ப்புகள் உண்டு. நழுவாமலோ சாயாமலோ இருக்க உரலினை நிலத்திலே குழிதோண்டி புதைத்து, அதன் மேல் உலக்கையைக் கொண்டு நெல் குற்றினர். இதனை

"நீழுல் முன்றில் நிலஉரல் பெய்து பத்து"[2]

எனும் பத்துப்பாட்டால் அறிய முடிகின்றது. இம்முறை மரபு ரீதியாக தொடர்ந்து வருவதனை, நாட்டுப்புறங்களில் காணமுடிகின்றது.

வீட்டின் முற்றத்தில் உரலை வைத்து நெல் இடித்தனர் எனும் செய்தியினை,

"புதுவை வேய்ந்த கவி குடில் முன்றில்
அவல்எறி உலக்கைப் பா:விறந்து"[3]

எனும் பத்துப்பாட்டால் அறியமுடிகின்றது.

"துளை அரை சீறுரல் தூங்கத் தூக்கி"[4]

பெண்யானையின் முடிந்தாளை ஒத்தும், துளையிடப்பட்ட அறையை உடையதுமாகிய சிறிய உரல் என பத்துப்பாட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.

"உரல்போல் பெருங்காலட இலங்குவாள் மருப்பின்
பெருங்கை மதமாப் புகுதரின்"[5]

உரல்போன்ற பெரிய காலையையும், ஒளியுடைய தொம்பையும் பெரிய துதிக்கையையும் மதத்தையும் உடைய யானைகள் என, யானையின் தன்மையினையும், வலிமையினையும் விளக்க உரல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை பதிற்றுப்பத்து படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

"புழல் தலைப் புகர்க்காலை உருட்டி உரல்தலைக்
கேழல் பன்றி வீழ"[6]

துளை பொருந்திய கொம்பையுடைய கலைமானை வீழ்த்தியது பின் உரல் போலும் தலையையுடைய கேழாகிய பன்றியைக் கொன்றது என அம்பின்வலிமையைக் குறிப்பிடும் இடத்து, உரலை போன்று தலையுடைய பன்றி என புறநானூறு சுட்டுகின்றது.

"உரல்போல் அடிய உடம்பு உயங்கு யானை"[7]
"பால் மருள் மருப்பின் உரல்புரை பாவுஅடி"[8]

என கலித்தொகையில் உரலைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஒப்புமைப் பொருளிலும், உபயோகப்படுத்தும் பொருளிலும் உரல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

"ஆடுகழை நெல்லை அழை உரலுள்பெய்து"[9]

மூங்கிலினது நெல்லை பாறையாகிய உரலுள் செய்து குற்றினர். மேலும்,

"ஐவன வெண்நெல் அறை உரலுள் பெய்து"[10]

ஐவனமாகிய வெண்நெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே இட்டு இடித்தனர் என, உரலானாது கல்லிலே இருந்ததனைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் ‘சாந்துரல் மூத்தார் மருப்பின்’ என சிலப்பதிகாரம் உரலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

இலக்கியங்களில் உரலைப் பற்றிய குறிப்புகள் நிரம்பக் காணப்படுவதால், அக்காலத்தில் மக்கள் வாழ்வில் உரல் எத்தகைய சிறப்பு பெற்றிருந்தது என்பதனை அறிய ஏதுவாகிறது.

அரிவாள்

அறுபடாத பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியாக பன்னெடுங்காலமாய் மக்களின் வாழ்வோடும் பண்பாட்டோடும் பின்னிப் பிணைந்து காணப்படும் புழங்கு பொருள் அரிவாள் என்று பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றது. நாகரிகத்தை விரும்பும் மக்களின் கைகளில் அதற்கு ஏற்றாற் போல எத்தனையோ நவீன பொருள் புழங்க தொடங்கிய போதும அரிவாள்; எல்லோராலும் இன்றும் பயன்படுத்தப்படுவது முன்னோரின் அறிவுசார்ந்த ஆற்றலுக்கு சிறந்த சான்றாகும்

“அணில் வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்திட்ட”[11]

அணிலின் மேலுள்ள வரி போல் வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்து இடப்பட்ட விதை என புறநானூறு அரிவாள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது

“எஃகு போழ்ந்து அறுத்த வால்நினக் கொழுங்குறை
மைஊன்பெய்த வெண்ணெய் வெண்சோறு”[12]

அரிளால் பிளந்து அறுத்த வெள்ளிய நிணத்தோடு கூடிய கொழுவிய துண்டாக்கிய ஆட்டின் இறைச்சியை சமைத்து சோற்றில் ஊற்றி உண்டனர் என பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது.

“அரம் போழ்கல்லா மரம்படுதீம்கனி”[13]

அரிவாளால் பிளக்க இயலாத மரத்தை பிளப்பதற்காக விடாமல் வெட்டிக்கொண்டு இருந்ததனை சுட்டுகின்றது.

அடுப்பு

நாட்டுப்புறப் புழங்கு பொருட்களான, அம்மி, ஆட்டுக்கல், தொம்பை போன்ற எண்ணற்றப் பொருட்களெல்லாம், எல்லோருடைய வீடுகளிலும் இருக்கும் என்பதனை உறுதியாக சுட்டமுடியாதபோதும், எல்லோருடைய வீடுகளிலும் இருக்கும் என உறுதியாக சுட்டும்பொருள் 'அடுப்பு' என்ற புழங்கு பொருள் மட்டுமே. பண்டையக் காலந்தொட்டு பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் இப்புழங்கு பொருட்களை இலக்கியங்களும் சிறப்பித்து சுட்டுகின்றன.

"முடித் தலை அடுப்பு ஆக
புனற் குருதி உலைக் கொளிஇ"[14]

பகைவர்தம் முடித்தலைகளை அடுப்பு போல அமைத்து, குருதியாகிய உலைநீரில் உணவு சமைத்ததாக, அரசனுடைய வீரம் சுட்டப்படுகின்றது.

"ஆடு நனிமறந்த கோடுஉயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்ப தேம்புபசி உழவர்"[15]

உணவு சமைத்தலை மிகவும் மறந்து, உயர்ந்து ஓங்கிய அடுப்பில் காளான் பூத்துள்ளது என வறுமையை சுட்டும் கருத்திலும் அடுப்பு பயன்பட்டதாக புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

"கூந்தல் விறலியர் வழங்குக அடுப்பே"[16]

புகழுதலுக்குரிய பிற பருப்பு வகைகளை அடுப்பிலே ஏற்றி சமைத்தார்கள் என்ற செய்தினை பதிற்றுப்பத்து சுட்டுகின்றது.

"பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇ"[17]

பல கொண்டைகளையுடைய அடுப்பின்கண் பாலை உலையாக வார்ப்பர் என்னும் கருத்தில் அடுப்பின்கண் காணப்படும் கொண்டையைப் பற்றிய குறிப்புகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

இலக்கியக் காலந்தொட்டு இன்று வரையிலும் அடுப்பு மிகுந்த பயன்பாட்டு பொருளாகவும், பண்பாட்டு பொருளாகவும் புழங்கப்பட்டு வருகின்றன. ஒற்றை அடுப்பு, கொடி அடுப்பு என இரண்டு வகையாக

அடுப்பு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அடுப்பின் பயன்பாடு நாள்தோறும் இருப்பதினால், இதனை மக்கள் மிக கவனமாகப் பாதுகாக்கின்றனர்.

ஒற்றை அடுப்பு (ஒத்த அடுப்பு)

தேவையான அளவு மண்ணினை எடுத்து 1/2 இஞ்ச் அளவிற்கு கீழே சமப்படுத்துகின்றனர். பிறகு மண்ணை படிப்படியாக மேல்நோக்கி அமைத்து, மேல்பக்கம் மூடாமல், திறந்த நிலையில் அமைக்கின்றனர். முன்பக்கம் திறந்தும், பின்பக்கம் மூடியும், உட்பக்கம் மண்ணைச் சற்று சாய்வாக வளைந்த நிலையில் செய்கின்றனர். அடுப்பின் மேல்பகுதியில் மூன்று கொண்டைகளை அமைக்கின்றனர். ஏதேனும் ஒரு பாத்திரத்தைக் கொண்டு சோறோ, குழம்போ ஏதேனும் ஒரு உணவு வகையை மட்டுமே ஒற்றை அடுப்பில் சமைக்க முடியும். 1/2 அடி நீளமும்,1/4 அடி அகலமும் ஒற்றை அடுப்பு அளவாக இவர்கள் சுட்டுகின்றனர்.

அடுப்பு (கொடி அடுப்பு)

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வகையான உணவுப்பொருள் சமைக்க கொடி அடுப்பு பயன்படுகின்றது. ஒற்றை அடுப்பு அமைப்பு போலவே இதன் அமைப்பும் அளவு காணப்படுகின்றது. ஒற்றை அடுப்பின் இடது பக்கம்நடுவில் துளைபோட்டு அத்துளையை ஒட்டியே மற்றொரு அடுப்பு அமைக்கப்படுகின்றது. கொடி அடுப்புக்கு ஒரு வாய்ப்பகுதி மட்டுமே காணப்படும். ஒற்றை அடுப்பில் விறகு வைத்து எரிக்கும்பொழுது, இதில் உள்ள ஓட்டை வழியே கொடி அடுப்பிற்குவெப்பம் செல்வதால், கொடி அடுப்பில் இரண்டாவதாக உள்ள அடுப்பிலும் உணவு சமைக்க முடிகின்றது. இதனால் உணவு செய்யும் நேரம் குறைக்கப்படுவதோடு, விறகும் குறைந்த அளவே பயன்படுவதினால், பெரும்பாலான இல்லங்களில் கொடி அடுப்பே அதிகம் காணப்படுகின்றது. இவ்விரண்டு அடுப்பும் வீட்டின் ஏதேனும் சுவற்றை ஒட்டியே அமைக்கப்படுகின்றன.

புற்றுமண் அடுப்பு

நாட்டுப்புற மக்கள் தாங்களாகவே செய்யும் அடுப்பு, புற்றுமண் அடுப்பாகும். ஒற்றை அடுப்போ, கொடி அடுப்போ வாங்கிவந்து வீட்டின் ஏதேனும் சுவற்றினை ஒட்டியே புற்றுமண்ணைக் கொண்டு அமைக்கின்றனர். இம்முறை ஒற்றைக்கு இரட்டை வேலை என்பதினால், தாங்களே கறையான் புற்று மண்ணை வெட்டி வந்து உடைத்து காயவைத்து, சிறிது தண்ணீரை விட்டு நன்கு பிசைந்து, வீட்டின் சுவற்றை ஒட்டி 1‰2

இஞ்ச் அளவிற்கு அடிமட்டம் போட்டு, மேலே மேலே மண்ணை வார்த்து அடுப்பு செய்கின்றனர். பெரும்பாலும் கொடி அடுப்பு போன்றே புற்றுமண்அடுப்பு அமைக்கப்படுகின்றது. இதனால் இவர்களுக்குச் செலவு தவிர்க்கப்படுவதோடு, தாங்கள் விரும்பும் எண்ணத்திற்கு அடுப்பினை அமைத்து கொள்கின்றனர்.

அடுப்பிலே கால் பட்டுவிட்டாலே, உடனே தொட்டுக் கும்பிடும் பழக்கம் இம்மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. வெள்ளி, செவ்வாய் ஆகிய நாட்களில் அடுப்பிலே சாணம்பூசி மொழுகி, கோலம் போட்டு மஞ்சள், குங்குமம் பொட்டு இடுகின்றர். சிலர் தீப ஆராதனை சுவாமி படங்களுக்கு காட்டும்பொழுது அடுப்பிற்கும் காட்டுகின்றனர். கடவுளுக்கு நிகராக 'அடுப்பு' பண்பாட்டுப் பொருளாக, தமிழர்களுடைய வாழ்வில் ஒன்றாக கலந்திருப்பது, பண்பாட்டுப் பொருண்மையை எடுத்துரைக்கும் சிறப்புவாய்ந்த செயல்பாடாகும்.

எத்தனையோ பொருட்கள் உணவுசமைக்க பயன்படுத்தப்பட்டாலும், உணவு சமைக்க மூல வடிவமாக, பொருளாக அடுப்பு அமைந்திருப்பதால் 'அடுபபங்கரை' என்றே அழைப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. கேஸ் சிலிண்டர் எண்ணிக்கை மிகுந்த பொழுதும், அரசு இலவசமாக கொடுத்தபோதும், அடுப்பினையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்துகின்றனர். அவசர தேவைக்கு மட்டுமே எரிவாயு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சிலிண்டரின் விலை 700, 800 ரூபாயாக இருப்பதினால், பெரும்பாலும் அடுப்பினையே பயன்படுத்துகின்றனர். நவீனப் புழங்குபொருள் எத்தனை வந்தாலும் அடுப்பின் பயன்பாடு என்றும் குறையாது என்றே மக்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மோர் பானை (தயிர் பானை)

பண்டைய தமிழர்கள் ஆடு, மாடுகளை தெய்வத்துக்கு நிகராக மதித்து வணங்கி போற்றி வந்தனர். ஆடு, மாடுகளைக் கொண்டே செல்வ நிலையை மதிப்பிட்டு வந்தனர், ஆடு, மாடு இவற்றினால் கிடைக்கும் பாலினைக் கடைந்து தயிராக எடுத்து உண்டனர்.

"தயிர்கொடு வந்த தசும்பொன் நிறைய"[18]

பாலினைக் கடைந்து தயிராக்கி அவற்றினைத் தயிர்ப்பானையில் நிரப்பி, தலையிலே சும்மாடு வைத்து தூக்கிக்கொண்டு வீதி வீதியாகச் சென்று விற்றனர் என புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றன.

"வெண் கோள் தோன்றாக் குழசியொடு
நூள் உறை மத்துஒலி கேளா தேனே"[19]

பாலைக் கறந்து அதனை நன்கு காய்ச்சி பிறகு சிறிது தயிரிட்டு உறைய வைப்பர். பின்பு பானையுள் மத்தினைவிட்டு கடைவர். அவ்வாறு கடையும்பொழுது தயிர் உண்டாகும். அத்தகைய தயிர்கடையும் ஓசை கேட்பதற்கு முன்னதாகவே விரைந்து சென்று, இரப்போர்க்கு பொருள் கொடுக்கக்கூடிய தன்மையை உடைய அரசன் என புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக சங்ககாலம் முதற்கொண்டு, இன்றளவும் தயிர்பானையின் பயன்பாடு மிகுந்த பயன் உள்ளதாகவே அமைந்துள்ளது. தமிழர்களின் பண்பாட்டுத் தளத்தில் தயிர்பானை நிலையான இடத்தினைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. தயிர் கடையும் வேலையில் பெரும்பாலும் பெண்களே ஈடுபடுகிறார்கள் கடைந்து விற்பவளை இலக்கியம் 'ஆய்மகள்' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

மத்து

இலக்கிய காலந்தொட்டு இன்றளவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் புழங்கு பொருள் 'மத்து' என அழைக்கப்படுகின்றது. தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுக்க மத்து இன்றும் நிரம்ப இல்லங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

"புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி"[20]

உறையிட்டு இறுகிய தயிரைப் புலிபோன்ற முழக்கத்தையுடைய மத்தினை ஆரவாரிக்கும்படி கயிற்றால் இழுத்து வெண்ணெய் உண்டாக்கியதனை பத்துப்பாட்டு சுட்டுகின்றது.

"நுரைதெரி மத்தம் கொளீஇ நிரைப்புறத்து"[21]

வெண்ணெய்யை வெளிக்கொணரும் தயிர்கடையும் மத்தினைக் கவர்ந்து சென்றார்கள் என அகநானூறு சுட்டுகின்றது. மேலும்

"தீம்தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்"[22]

தயிரைக் கடைந்த திரண்ட தண்டினையுடைய மத்து என அகநானூற்றுத் தலைவியினால் புழங்கப்பட்டதனைச் சுட்டுகின்றது.

இலக்கிய காலம் முதல் அமைப்பும் பயன்பாடும் சிறிதும் மாறாமல், புழங்;கப்பட்டு வரும் மத்து, நகர்ப்புறங்களில் அழிந்த போதும், நாட்டுப்புற மக்களால் இன்றும் புழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

வெட்டுக் கட்டை

பெரிய பெரிய விறகினை வைத்து நறுக்கவும், கழித்த கருவ மரத்திலே எஞ்சிய முட்களை நறுக்கவும், ஆடு, கோழி, போன்ற இறைச்சி பொருளை வெட்டவும், இளநீர், பனங்காய் போன்றவற்றை வெட்டவும் நாட்டுப்புற மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட புழங்கு பொருளை வெட்டுக்கட்டை என்ற பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். இவ்வெட்டுக்கட்டையைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

"ஊனத்து அழித்த வால்நினைக் கொழுங்குறை
குய் இடுதோறும் ஆனாது ஆர்ப்ப"[23]

தமது இல்லத்திலே உண்ணும் பொருட்டு, ஆட்டு வணிகர், இறைச்சியைக் கட்டையின் மீது வைத்து கொத்திய ஆட்டு இறைச்சியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதனை பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது.

"வளைதலை மாத்த தாழ கருத்பாசவர்
எஃகுஆடு ஊனம் கடுப்ப மெய்சிதைந்து"[24]

இறைச்சி விற்பவருடைய வெட்டும் அரிவாளால், ஊனைக் கொத்தும்போது மரக்கட்டையானது எவ்வாறு சிதையுமோ அது போல, உடம்பு சிதைந்து போனதாக பதிற்றுப்பத்து தலைவனின் வீரத்தை பறைசாற்றி நிற்கின்றது.

மண் குதிர் (அல்லது) தொம்பை

மண்பாண்டத் தொழிலே மிகவும் பெரியதாகக் காணப்படுவது குதிர் அல்லது தொம்பை ஆகும். பண்டைய காலத்தில் இறந்தவர்களின் உடலை பெரிய மண்பானையில் இட்டு புதைத்ததாக இலக்கியங்களும், ஆய்வாளர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகையப் பானையினை 'முதுமக்கள் தாழி' என்று அழைக்கின்றனர். அதனைப் போல பல மடங்கு பெரிய உருவமாய் காட்சி அளிப்பது மண்குதிர் அல்லது தொம்பை ஆகும். பறக்க பறக்க எவ்வளவுதான் சிரமம் மேற்கொண்டு உழைத்தாலும், அந்த உழைப்பினால் கிடைத்த பொருளைப் பாதுகாக்கவில்லையென்றால், எதிர்காலவாழ்க்கை சிரமம் கொண்டதாய் அமைந்துவிடும் என்பதனை அறிந்த நாட்டுப்புறமக்கள், பயன் கருதி, எதிர்கால நலன் கருதி தொம்பை அல்லது குதிரை என்ற மண்பொருளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்குதிரில்நெல், கம்பு, சோளம், வரகு போன்ற தானிய வகைகளை இட்டுப் பாதுகாத்துள்ளனர்.

மண்தொம்பை, மரத்தொம்பை,மண்குதிர், மரக்குதிர் என மண்ணாலும் மரத்தாலும் அமைவன இப்புழங்கு பொருளாகும். பெரும்பாலும் இல்லத்தின் உள்ளேயும் திண்ணையிலும் அமைந்திருப்பனவாகும். சேமிப்புக் கிடங்கு என்று அழைக்கப்படும் இத்தொம்பையும் குதிரும் நாட்டுப்புற கலைஞனின் எண்ணத்தில் உருவான வண்ணத்தின் வெளிப்பாடாகும். கலை நுணுக்கமும், கற்பனை நயமும் ஒன்றாய் பிணைந்து, கலைஞனின் உள்ளத்திலுள்ள பிரதிபலிப்பை கைகள் செய்து காட்டுகின்றன. ஒப்பறிவு இல்லாமலே உலகத்தை அளந்தவர்கள் நாட்டுப்புற கைவினைக் கலைஞர்களாவர். எந்தப் பொருளும் மக்களுக்கு பயன்படுவதோடு, பண்பாட்டோடும் தொடர்பு கொண்டனவாய் இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு கூடிய சிறந்த கலைப்படைப்பு மண்குதிர் அல்லது தொம்பை எனில் அது மிகையாகாது.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாய்க் காணப்படும் சங்க இலக்கியத்தில் மண்குதிர் அல்லது தொம்பைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

"பிடிக்கணத்து அன்ன குதிருடை முன்றில் பத்து"[25]

முற்றத்தின்கண் பெண்யானைத் திரள் நின்றாற் போன்ற நெற்கூடுகள் நிற்கும் என்றும்,

"குமரி மூத்த கூடுஓங் நல்இல்"[26]

பழைய நெல்லையும் உடையனவாய்க் கண்ணிமையோடு உயர்ந்து நிற்கும் முதிர்ந்த நெற்கூடுகள் அவ்வில்லங்களில் காணப்படும் என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றன. இதனை ஆராயுமிடத்து, மண்தொம்பை அல்லது குதிரின் பழமை நன்கு புலனாகின்றது.

உலக்கை

பயன்பாடு குறைந்த பொழுதும், பண்பாட்டோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டமையால், இறந்தும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உன்னதமானப் புழங்கு பொருள் உலக்கை ஆகும். எழுதா இலக்கியத்தில் உருப்பெற்று, ஏட்டிலக்கியத்தில் நடைபழகி, இன்றைய இலக்கியம், பாடல், காட்சி என பன்முக பாவத்தோடு, அறுபடாமல் தொடர்ச்சியாய் பண்பாட்டோடு பின்னிப்பிணைந்து காணப்படும் இப்பொருளைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன.

"அடுமகள் அளவா வெண்நெல்
தொடிமான் உலக்கைப் பரூஉக் குற்று அரிசி"[27]

சோறாக்கும் பெண்முகந்து கொணர்ந்த அளக்கப்படாத வெண்ணெல்லையுடைய, பூணிடப்பட்ட பருத்த உலக்கையால் குற்றி உண்டான அரிசி கொண்டு, புறநானூற்றுத் தலைவி உணவு சமைத்ததனைக் குறிப்பிடுகின்றது. உலக்கைக்கு இரும்புப் பூண் போடும் வழக்கம் இன்றும் தொடர்வதனைக் காண முடிகின்றது.

"தொடிமான் உழக்கைத் தூண்டு உரல்பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோடு இரட்டும்"[28]

பூண்மாண்ட உலக்கையில் உயர்த்திக் குற்றும், உரலினின்று அழும் ஒலிநீண்ட பெரிய பக்க மலையிலுள்ள ஆந்தை ஒலியோடு மாறிமாறி ஒலிக்கும்.

"பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கை"[29]

பெரிய வயலிடத்து விளைந்த நெல்லின் விளைந்த கதிரை முறித்துக் கரிய நிறமுடைய வயிரம் பாய்ந்த உலக்கையால் பச்சை அவலை இடிப்பாள் என அகநானூறு சுட்டுகின்றது. உலக்கையை மேலே கீழே ஏற்றி இறக்கி

குற்றும் போது உண்டாகும் ஒலி அனைவரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதோடு, நல்ல இசையையும் கொடுகின்றது.

"குறுங்காழ் உலக்கை ஓச்சி நெடுங்கிணற்று"[30]

தாம் கொணர்ந்த புல்லரிசியைப் பெய்து, குறிய வயிரமேறிய உலக்கையால் அதைக் குற்றினர் என பத்துப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. உலக்கை நன்கு வயிரமேறிய மரத்தால் செய்யப்படுவதால், அதன் வாழ்நாள் அதிகரிப்பதோடு, குற்றப்படும் பொருளும் எளிதில் நைந்து மாவுபோல் ஆகிவிடுகின்றது.

"குதிரைத்தொடி மழுகிய உலக்கை வயின்தோறு
அடைச்சோம்பு எழுந்த ஆடுறும் மடாவின்"[31]

பூண்மழுங்கிய உலக்கைகளை உடைய சமைக்கும் இடங்கள் என பதிற்றுப்பத்து, சமையல் செய்யும் இடங்களில் உலக்கை இருந்ததனைச் சுட்டுகின்றது.

"அவல்எறி உலக்கை வாழைச் சேர்த்தி"[32]

பச்சை அவலை இடித்த உலக்கையை அருகிலுள்ள வாழை மரத்தில் சார்த்தி வைத்தனர் என பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது.

"குற்று ஆனா உலக்கை யான்
கலிச் சும்மை வியல் ஆங்கண்"[33]

நெல்முற்றும் உலக்கையால் உண்டான ஆரவாரத்தையுடைய சமையலிடம் என சுட்டுகின்றது.

"வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சி"[34]

"கோடு உலக்கையாக நல்சேம்பின் இலைசுளகா"[35]

"சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்"[36]

எனக் கலித்தொகையில் உரலைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இலக்கியங்களில் நிரம்ப எடுத்துக்கையாண்டு இருப்பதினால், உலக்கை அக்காலத்தில் எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்பட்டு இருப்பதனை உறுதி செய்ய ஏதுவாகின்றது.

உலக்கையும், பண்பாடும்

பெண்களுக்கு ஏற்படும் மாதவிடாய் காலங்களில் பெண்கள் வீட்டிற்குள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை, மேலும் அவர்கள் வீட்டிற்கு வெளியே மட்டுமே உறங்கவும் செய்கின்றனர். இத்தகைய காலத்தில், பேய், பிசாசு, போன்ற அசுத்த ஆவிகள் தீண்டா வண்ணம் கால் பக்கத்திலோ, அல்லது வலது இடது ஏதேனும் ஒரு பகுதியிலோ உலக்கையைப் போட்டு படுத்துக் கொள்கின்றனர். இதனால் அசுத்த ஆவிகளிடம் இருந்து பாதுகாக்கப்படுவதாக மக்கள் நம்புகின்றனர். இத்தகைய அறுபடாத பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியை இன்றும் நாட்டுப்புறங்களில் காணமுடிகின்றது. நகரத்தில் மாற்றம் காணப்பட்ட பொழுதும் நாட்டுப்புறங்களில் பல இல்லங்களில் இம்முறை கடைபிடிக்கப்படுகின்றது.

தங்கள் இல்லங்களில் தேவைக்காக, மாடுகள் வாங்கி வரும்பொழுது, உலக்கையை போட்டுத் தாண்டிய பிறகே தங்கள் இல்லங்களுக்குள் அனுமதிக்கின்றனர். இவ்வாறு செய்வதால், மாடுகளுக்கு ஏற்படும் நோய்நொடிகள் களையப்படுவதோடு, செல்வமும் பெருகுமெனஇம்மக்கள் முழுமையாக நம்புகின்றனர். சிலர் திருமணம் முடிந்து முதன் முதலில் ஆடவரின் இல்லத்திற்கு வரும்பொழுது, புதுப்பெண்ணை உலக்கையைப் போட்டுத் தாண்டிய பிறகே உள்ளே அனுமதிக்கின்றனர். இவ்வாறு உலக்கையைப் போட்டுத்தாண்டி, வலது காலை எடுத்து வைத்து வீட்டிற்குள் வந்தால், குடும்பம் விருத்தியாவதோடு, பெண்களுக்கு ஏதேனும் பேய், பிசாசு அண்டியிருந்தால் அவை ஓடிவிடுமென உறுதியாக நம்புகின்றனர்.

தங்களின் வேண்டுதலுக்காகவும், தெய்வங்களின் நேர்த்திக் கடனுக்காகவும் ‘மாவிளக்கு’ போடும் வழக்கம். அனைத்து இன மக்களிடமும் பரவலாக காணப்படுகின்றது. அவ்வாறு மாவிளக்கு போடும் மக்கள், உரல் உலக்கையைக் கொண்டு இடித்து மாவிளக்கு போடுகின்றனர். இல்லையெனில் தெய்வகுத்தம் ஆகுமென மக்கள் நம்புகின்றனர்.

மக்களின் வாழ்வோடும் பண்பாட்டோடும் பின்னிப்பிணைந்து காணப்படும் உலக்கை, தமிழ் மக்களால் பெரிதும், போற்றப்படும் புழங்கு பொருளாக காட்சியளிக்கின்றது. நல்ல நாளில் உலக்கையைக் கழுவி சுத்தம் செய்து மஞ்சள் குங்குமமிட்டு வணங்கிடும் வழக்கமும் மக்களிடம் காணப்படுகின்றது.

முடிவுரை

அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மக்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களை, மண், கல், மரம் இரும்பு இரும்பும் மரமும், ஓலை என மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு வகைப்படுத்தி வாழ்ந்துள்ளனர். மேலும், பெண்களின் ஈடுபாடு, பண்பாட்டோடு கொண்ட தொடர்பு என பல்வேறு நிலைகளில் செம்மாந்த வாழ்க்கையை சங்கத்தமிழர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கலி	*-(குறி–40–4)*
2. பெரும்	*- 96*
3. மேலது	*- 225 – 226)*
4. மேலது	*- 225 – 226)*
5. மேலது	*- 64)*
6. பதி	*- 43(3)*
7. புறம்	*- 152(3 – 4)*
8. கலி	*-(பாலை 21 – 1)*
9. மேலது	*- (குறி – 41 – 3)*
10.மேலது	*- குறி (43 – 4)*
11.புறம்	*-246 (4)*
12.பதி	*-12 (16 17)*
13.மேலது	*-60 (5)*
14.புறம்	*- 26 (8-9)*
15.மேலது	*-164 (1-2)*
16.பதி	*-18(6)*
17.புறம்	*- 33*
18.மேலது	*- 257 (12-13)*
19.பெரும்	*-156*
20.அகம்	*- 101 (8)*
22.மேலது	*- 87 (1)*
23.பதி	*- 21 (101 – 11)*
24.மேலது	*- 67 (16-17)*
25. பெரும்	*-186*
26.மேலது	*- 247*
27.புறம்	*- 399 (1-2)*
28.அகம்	*- 9 (12-13)*
29.மேலது	*- 141 (180*
30.பெரும்	*- 97*
31.பதி	*- 24 (19-20)*

MAHIZH PATHIPAGAM

*32.*மேலது - *(29) (1)*
*33.*புறம் -*(22 (18-19)*
*34.*கலி - குறி *(40-5)*
*35.*மேலது -குறி*(41–2)*
*36.*மேலது - குறி *(43 –)*

தமிழரின் வாழ்வியல் அறங்கள் (நான்மணிக்கடிகை)

THE LIVES OF THE TAMILS (NENMANIKKADIKAI)

முனைவர் அ. ரஞ்சனி
உதவிப்பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை
சீதாலட்சுமி இராமசுவாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி – 620002.
அலைபேசி – 9751890842
மின்னஞ்சல் – ranjanimohan1027@gmail.com
ORCID NO – 0009-0007-4650-3710

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நான்மணிக்கடிகை எல்லாக் காலத்திலும் மனித வாழ்வுக்கு ஏற்றவாறு அறக்கருத்துக்களை நான்கு வரிகளில் பதிவு செய்திருக்கும் உயரிய நூலாகும். இதில் மனிதன் தன் வாழ்நாளில் தன்நிறைவுடன் வாழ்வதற்கு ஏற்ற கருத்துக்களை இக்கட்டுரையின் வழி ஆய்வதுடன் மேலும் சில கடமைகளையும் ஆற்றவே படைக்கப்பட்டுள்ளான். ஒவ்வொரு மனிதனும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டுமானால் அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும். நான்மணிக்கடிகையில் கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துக்கள் மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவதற்கு உதவி வருகின்றன. நிலையில்லாத இந்த வாழ்வில் நிலையான செல்வம் அறம். அத்தகைய வாழ்வியல் அறச் சிந்தனைகளை நான்மணிக்கடிகை நூல் வழி ஆய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

நான்மணிக்கடிகை, அறம், வள்ளுவர் இல்லறம், கொடை, ஈகை.

Abstract

Nanmani Kadigai is the greatest book ever written in four lines on the virtues of human life. In this article, man has been made to perform some other duties along with exploring the ideas that are suitable for him to live his life with satisfaction. Every human being should live a life of righteousness. Many of the ideas presented in the hourglass are helping to streamline human life. Wealth is a constant in this life. The purpose of this paper is to explore these biographical concepts.

Keywords

Nanmani Kadigai, Dharma, Valluvar Household, Gift, Charity.

முன்னுரை

ஒரு மனிதன் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதையே நீதி நூல்கள் கூறுகின்றன. உயிர்களின் தோற்றத்திற்கு காரணமான இவ்வுலகம் உயிர்களின் இன்ப துன்பத்திற்கு மட்டுமின்றி, உயிர்களின் அறிவு, தெளிவு, ஒழுக்கம் போன்ற செயல்பாடுகளுக்கும் காரணமாகின்றன. அதனால்தான் ஒவ்வொரு அறநெறிகளைப் பிறரும் மேற்கொண்டு இன்புறுதல் வேண்டும் என எண்ணினர். அதன் பொருட்டு அறம் நிறைந்த நல்ல நூல்களை இயற்றினர். அனைத்து காலகட்டத்திலும் வாழும் மக்களுக்கான அறங்களை நான்மணிக்கடிகை கூறியுள்ளது.

அறம்

தமிழில் நீதியை உணர்த்தும் விதமாக அக, புறத்திணை இலக்கியங்களிலேயே செய்திகள் அமைந்துள்ளன. இலக்கியங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களைத் தான் ஏற்றுக் கொண்ட கருப்பொருள்களுக்கு ஏற்ப விளக்கும் தன்மை உடையவை. நான்கு உறுதிப் பொருள்களுள் முதலாவதாகக் கூறப்படும் அறமே எல்லாவற்றிக்கும் தொடக்கமாக அமைகிறது. அறநெறியில் வாழ்ந்து தவறு செய்தால் அறமே தண்டிக்கும் இயல்புடையது. இலக்கியமானாலும் சரி, வாழ்க்கையானாலும் சரி அறம் சார்ந்தே இயங்க வேண்டும். எல்லா உயிர்களாலும் விளம்பி நுகரப்படுவது இன்பம். அந்த இன்பத்திற்குக் காரணமாக அறிவுடைய மக்களால் ஈட்டப்படுவது பொருள். பிறருக்குத் தீங்கு நினையாத மாசற்ற மனத்தால் பொருள் செய்தொழுகும் முறை அறமாகும்.

அறம் - விளக்கம்

மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே , அவற்றின் முழு நிறை வடிவமே அறம் எனக் கூறுவர் " பிறவி தோறும் மனிதனைப் பற்றிக் கொண்டு வரும் தீவினையை அறுத்தெறிவதே அறம்" என ஆன்மிக விளக்கமும் இதற்குக் தரப்படுகின்றன.

அறத்தின் பொருள்

அறம் என்பது அன்பால் உணரப்படுவது, அறிவால் தெளிந்து ஆற்றப்படுவது. பொறாமை, ஆசை, சினம், கடுஞ்சொல் ஆகிய நான்கு குற்றங்களுக்கும் இடங்கொடாமல் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வது ஆகும் தனிமனிதனுக்கு அறம் சொல்லும் முறை ஓங்கி நிற்கிறது. அற வழியில் நின்று அன்பு வழியில் வாழ்வது தான் வாழ்வு. அதுவே குற்றமற்ற வாழ்வாகும். அற வழியில் அன்பைக் கடைபிடித்து வாழ்பவர்களே வாழ்பவராகக் கருதப்படுவர் அறநூல்களில் மனிதன் கடைபிடிக்க கூடிய மற்றும் கடைபிடிக்க கூடாதச் செயல்கள் பல காணப்படுகின்றன.

அறத்தின் அடிப்படை

அறம் என்பது செயலா, சொல்லா, எண்ணமா என்று பார்க்கும் போது செயலுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது எண்ணம், எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால்தான் சொல்லும் செயலும் தூய்மையாக அமைய முடியும். எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால்தான் சொல்லும் செயலும் தூய்மையாக அமைய முடியும். எண்ணம் எழுவதற்கு இருப்பிடமாக உள்ள மனம் மாசு இல்லாததாக இருப்பதே அறம் என்பதை திருவள்ளுவர்,

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற" **குறள் - 34**

என்றுக் கூறியுள்ளார். அறநூல்களுக்கு உயிராக இருப்பது கருத்து. அறக்கருத்துக்களை இலக்கியச் சுவை கலந்து கொடுக்கும் போது அற இலக்கியம் ஆகின்றன. தனிமனித ஒழுக்கத்திற்கும், சமுதாய வாழ்விற்கும் காலங்காலமாக அற இலக்கியங்கள் வழி வகுக்கின்றன.

அறத்தின் பயன்

ஒருவர், தன்னுடைய வாழ்க்கையின் அறம் செய்வதால் பல்வேறு நன்மைகள் கிடைக்கின்றன.

16. அறம் ஒருவனுக்கு சிறப்பும் செல்வமும் தரும் எனவே அறத்தை விட உயிருக்கு நன்மை தருவது வேறு இல்லை என்பதை திருவள்ளுவர் (குறள் - 31) வலியுறுத்தியுள்ளார்.
17. அறம் செய்வதால் வருவதே உண்மையான இன்பமாகும்.
18. அறம் செய்வதால் பாவச் செயல்கள் நீங்கும் என்பதை இனியவை நாற்பதின் ஆசிரியர் புதஞ்சேந்தனார் (பாடல் எண்-1) கூறியுள்ளார்.

19. அறநெறியில் வாழ்பவர் தெய்வத்திற்கு ஒப்பாக மதித்துப் போற்றப்படுவர்.

அறமுடையவரின் பண்புகள்

அறநெறியில் நடப்பவர்களிடம் மூன்று பண்புகள் காணப்படும். அந்தப் பண்புகள் எவை என்பதை திரிகடுகத்தின் ஆசிரியர் நல்லாதனார்.

"இல்லார்க்கு ஒன்றுஈயும் உடைமையும் இவ்வுலகில்
நில்லாமை உள்ளும் நெறிப்பாடும் எவ்வுயிர்க்கும்
துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையும் இம்மூன்றும்
நன்றறியும் மாந்தர்க் குள"[5] பா.எ 68

- செல்வத்தைத் தனக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தாமல் இல்லாமையால் வருந்தும் எளியோர்க்கு வழங்கி, அவர்கள் துன்பத்தை நீக்கி இன்பம் அடைவார்கள்.
- உலகில் தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் நிலையில்லாமல் அழியக் கூடியன என்பதால் இறப்பதற்கு முன்பு நல்லறம் செய்யும் எண்ணம் அவர்கள் உள்ளத்தில் இருக்கும்.
- எவ்வுயிரையும் துன்புறுத்தாமல்
  வாழும் நற்குணம் அறமுடையாரிடம் காணப்படும்.

அறனுடையார் செய்யாதவை

அறனுடையார் எவை எல்லாம் செய்யமாட்டார் என்பதை ஆசாரக்கோவையின் ஆசிரியர் பெருவயின் முள்ளியார்

"**பிறன்மனை கள்களவு சூது கொலையோடு**
அறனறிந்தார் இவ் ஐந்தும் நோக்கார்"[6] பா.எ.37

என்கிறார் அதாவது பிறன்மனை நயத்தல், கள்ளுண்டல், களவு செய்தல், கொலை செய்தல், சூதாடுதல் என்ற ஐந்தினையும் அறனறிந்தார் செய்யமாட்டார். அறனுடையார், அறியாத அறங்களை உணர்ந்து அறிந்து சொல்லும் அறநூலையும், பொருள் நூலையும் கேட்டுத் துன்பங்கள் உண்டாக்கும் பாவங்கள் செய்யமாட்டான் என்பதை இன்னிலை ஆசிரியர் பொய்கையார் (பாடல் எண்.1) கூறியுள்ளார்.

அறம் செய்யாதவர் நிலை

அறத்தை மறப்பதை விட கெடுதியான ஒன்று இவ்வுலகில் எதுவுமில்லை அறத்தோடு பொருந்தாமல் வரும் எந்த செயல்களும் இன்பத்தையும், புகழையும் அளிக்காது. அறம் செய்யாததால் வருவது பழிச்சொல்லே ஆகும்.

ஒருவனுடைய வாழ்க்கைக்கு அறத்தைவிட நன்மையானது இல்லை. அறத்தைப் போற்றாமல் மறப்பதை விட, தீமையானதும் இல்லை என்பதைத் திருவள்ளுவர் (குறள்-32) வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அறநெறியைப் பின்பற்றாமல் வறிதே மூப்பினை எய்தியவன் மறுமை செல்வத்திற்குப் பொலிவிழந்து நின்றவன் போல பொலிவிழந்தவன் என்பதை கலித்தொகை பாடலில்,

"அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்கான்"[7]

பா.எ 19

என்றுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலக்கியங்களில் அறம்

மனிதன் தனது வாழ்வினை முறைப்படுத்தி வாழவும், தனது சந்ததியினரின் வாழ்க்கையினை முறைப்படுத்த எண்ணி வாழும் போதும் அறவுணர்வுகள் தோன்றுகின்றன. இத்தகைய அறவுணர்வை இலக்கியங்களின் வாயிலாகப் புலப்படுத்த மனிதன் விரும்பினான். எனவே சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும், காப்பிய இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும், பக்தி இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் அறத்தை வெளிப்படுத்தினான். ஆறம் அமிர்தத்திற்கு இணையானது. ஆவ் அறக்கருத்துக்களை எவர் கூறினாலும் செவிமடுத்தல் என்பது அரிதேயாகும். ஆறம் கூறுபவர் கூட அறத்தின்பால் ஒழுகுதல் கடினமாகும்.

கல்வியிச் சிறப்பு

கல்வியினால் அறியாமை நீங்கும். அறிவுள்ளவன் இவ்வுலக இயல்பை அறிவான். உலக இயல்பை அறிந்தவான். உலக இயல்பை அறிந்தவன் உண்மை நெறியிலேயே செல்வான், உண்மை நெறியில் செல்பவன், இவ்வுலகில் புகழும், மறுமையில் மோட்சமும் பெறுவான் என்பதை நாண்மணிக்கடிகை,

**“கற்பக் கழிமடம் அஃகும் மடம் அஃகப்
புற்கம்தீர்ந்த இவ்வுலகின கோள்உணரரும் கோள் உணர்ந்தான்
தத்துவ மான நெறிபடரும் அந்நெறி
இப்பால் உலகின் இசைநிறீஇ உப்பால் உயர்ந்த உலகம் புகும்”[16] பா.எ 28**

என்கிறது. இதே கருத்தை நீதி நெறி விளக்கத்தில்,

**“தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்
மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி”[17] பா.எ 2**

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒரு குடும்பத்துள் பிறந்தோருள் கல்வியின்றி மூத்திருப்பவனை மதிக்காமல், கல்வி கற்றோன் இளைஞனாயினும் அவனை மதிப்பர் என்பதை நாண்மணிக்கடிகையில்,

**“ஒரு குடியில் கல்லாது மூத்தானைக் கைவிட்டுக் கற்றான
இளமை பாராட்டும் உலகு”[18] பா.எ 64**

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேவரை ஒத்தவர்கள் கற்றறிந்த புலவர்களும், அப்புலவர்கள் வாழும் ஊாரிலேயே வாழ்கின்றவர்கள் தேவர்களின் உறவினர்க்கு ஒப்பாவார் அப்புலவர்களைப் போற்றி வணங்குகின்றவர்கள், அவர்களின் அருளைப் பெற்றவர்களைப் போன்றவர்கள். படித்தவர்களை விரும்புகின்றவர்கள் கற்றவர்க்குச் சமம் ஆவா ா ்கள் என்பதை நான்மணிக்கடிகையில் விளம்பிநாகனார்

**“தேவர் அனையர் புலவரும்; தேவர்
தமர் அனையர் ஓர் ஊர் உறைவார்; தமருள்ளும்
பெற்றன்னர் பேணி வழிபடுவர்; கற்றன்னர்
கற்றாரை காத லவர்”[20] பா.எ 74**

என்கிறார் கல்வி கற்பதன் மூலம் சமுதாயத்தில் மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கும்.

கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கமுள்ள நல்லவர்க்கும் தம்முடைய ஊர் இல்லை. தவநெறியிலே நடக்கின்றவர்களுக்கும் தம்முடைய ஊர் உன்று ஒன்றும் இல்லை. நல்லவர் அல்லாத கிழ்மக்களுக்கும் தமது சொந்த ஊர் என்று சொல்லிக் கொள்ளக்கூடிய ஊர் இல்லை. எந்த ஊரும் இவர்களுக்கும் சொந்த ஊர் என்பதை நான்மணிக்ககையில்,

"நல்லர்க்கும் தம்ஊர்என்று ஊர்இல்லை; நன்நெறிச்
செல்வார்க்கும் தம்ஊர்என்று ஊர்இல்லை அல்லாக்
கடைகட்கும் தம்ஊர்என்று ஊர்இல்லை தம்கைத்து
உடையார்க்கும் எவ்வூரும் ஊர்" பா.எ 81

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் அறம்

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் மொழியை வளர்த்த காலத்தைச் சங்ககாலம் என்பர். புத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய இரு தொகை நூற்களும் சங்க இலக்கியங்கள் எனப்படும்.

அறநெறியின் வழியாகச் செய்கின்ற ஆட்சியே அரசனுக்குப் பெருமை தரும் என்பதை புறநானூற்றில்,

"அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்"[8] பா.எ55

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அறநெறியில் வாழ்கின்ற அந்தணர் சொல்லை மக்கள் தங்களது வாழ்வில் கடைபிடித்து வாழ்வர் என்பதை பதிற்றுப்பத்தில் (பா.எ 24) கூறப்பட்டுள்ளது.

அறநெறிப்பட்ட ஆட்சியே அரசனுக்குப் பெருமை தரும் எனவே மறத்தை நீக்கி அறத்தை நிலை நிறுத்திய செங்கோல் வேண்டும் என்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

"அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்"[9] பா.எ 36

காப்பியங்களில் அறம்

அறம், பொருள். இன்பம். வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருட்களும் அமையப் பாடப்பெறும் நூல்கள் காப்பியங்கள் எனப்படும். காப்பியங்களிலும் அறம் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் மூன்று நோக்கங்களில் ஒன்றாக அரசாட்சியில் சிறிது பிழை செய்தாலும் அவர்களுக்கு அறக்கடவுள் எமனாகும் என்பதை,

"அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்று ஆவதூஉம்"[10] பா.எ 55

எனக் கூறியுள்ளார்.

மணிமேகலை காப்பியத்தில் சீத்தலைச் சாத்தனார், அறம் எனப்படுவது உலகில் வாழும் உயிரினங்களுக்கு உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, தங்குவதற்கு ஏற்ற உறைவிடம் ஆகியவைக் கொடுப்பது ஆகும் என்பதை,

"அறமெனப்படுவது யாதெனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும், உடையும் உறையுளும் கண்டதில்"11
(மணி 25, காதை 27-30)

எனக் கூறியுள்ளார்.

இலக்கண நூல்களில் அறம்

இலக்கிய மரபுகளை வெளிப்படுத்தவும், இலக்கியங்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளவும் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூற்களிலும் அறம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. கிடைத்த இலக்கண நூல்களுள் தொன்மையானதும், இலக்கியப் பழமைக்குச் சான்றாக இருப்பதுமாகிய தொல்காப்பியத்தில் இன்பம், பொருள், அறம் என்றமைந்த வாழ்வு அன்பினால் புணர்ந்த ஐந்திணையிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதை தொல்காப்பியர்

"**இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு**
அன்போடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்"[12] பா.எ. 1038

எனக் கூறியுள்ளார்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் கற்பவர் அடைவர் என்பதை நன்னூலின் ஆசிரியர் பவணந்தி முனிவர்

"அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையும் கற்பவர் அடைவர் என்பதை நன்னூலின் ஆசிரியர் பவணந்தி முனிவர்

"அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல் நூற்பயனே"[13]

பா.எ. 10

என்று கூறியுள்ளார்.

பிற்கால இலக்கியங்களில் அறம்

கால மாற்றத்திற்கேற்பவும், நாகரீக மாற்றத்திற்கேற்பவும் பல்வேறு நீதிநூல்கள் இக்கால கட்டத்திலும் தோன்றி உள்ளன. இக்காலத்திற்கு ஏற்பக் கூறப்படும் புரட்சிக் குரல்கள் பல உள்ளன. பிற்காலத்திலும் அறம் கூறுவதற்கென தனிநூல்கள் தோன்றியுள்ளன. முற்காலப் புலவர்களைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத்திலும் புலவர்கள் அறநூல்களை இயற்றினர், அறநெறிச்சாரம் என்று நூலில் அறம் செய்வதற்குக் காலம் உண்டு எனக் கருதாது கிடைக்கும் போதெல்லாம் அறம் செய்ய வேண்டுமென்பதையும், யார் யாருக்கும் அறம் கூறக்கூடாது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. எப்படி வாழ வேண்டும். ஒரு மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டிய பண்புகள் எவை, விலக்க வேண்டிய பண்புகள் எவை என்பனவற்றையும் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

பத்து வகை அறங்கள் எவை எவை என்பதை அறநெறிச்சாரம் நூலின் ஆசிரியர் முனைப்பாடியார், வாய்மை, பொறுமை, பெருமை, அறம், தவம், அடக்கம், நடுவுநிலைமை, தனக்கு என ஒன்று இல்லாமை, பற்று அறுதல், நல்லன செய்தல், மாறுபடாத நோன்புகளை மேற்கொள்ளுதல் ஆகிய அறங்கள் பத்தும் மேலான குணங்களாகும் என்பதை,

> **"மெய்ம்மை பொறையுடைமை மேன்மை தவம் அடக்கம்**
> **செம்மை ஒன்றுஇன்மை துறவு உடைமை நன்மை திறம்பா**
> **விரதம் திரித்தலோடு இன்ன**
> **அறம் பத்தும் ஆன்ற குணம்"[14] பா.எ 12**

எனக் கூறியுள்ளார்.

அறநூல்களின் சிறப்புகள்

அறநூல்கள் செறிவும் நுட்பதிட்பமும் கொண்டு வாழ்வு நெறி காட்டும் வளமையுடையன. அறநூல்கள் இயற்றுவதை தமிழர்கள் பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தனர் எனப் போப் ஐயர் போன்றோர் போற்றுமளவிற்கு நீதி நூல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. தமிழர் சால்பும்,

உணர்வொழுக்கங்களின் உயர்வும் எடுத்தோதும் ஒளிவிளக்கங்களாக இவை ஒளிர்கின்றன. அறநூல்கள் குறிக்கோள் நிலையினைக் கொண்டவை. மாந்தர் துன்பமின்றி வாழ்ந்து சிறக்க வேண்டும் என்பதே அறநூல்களின் நோக்கமாகும். வாழ்வின் நிலையாமை, அறம் செய்யத் தூண்டுதல், வினை போன்ற பொதுத் தன்மைகள் இவற்றினூடே நிழலாடிச் செல்கின்றன.

நீதி நூற்காலம்

சங்க காலத்திற்கு அடுத்துவரும் சங்கம் மருவிய காலத்தில் பல்வேறு அறக்கருத்துக்களைப் பெரிதும் விளக்கும் நீதி நூல்கள் மிகுதியாகத் தோன்றின எனக் கருதப்படுகிறது. கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டு முதல் 6ம் நூற்றாண்டு வரை இத்தகைய நீதிநூல்கள் தோன்றின. எனவே இந்த காலகட்டத்தை நீதிநூற்காலம் என்பர். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை நாம் நீதிநூல்கள் பெருகிய காலம் எனக் கூறினாலும் தமிழ் நூல் பரப்பு முழுவதும் இவ்வறம் ஊடுருவி நிற்கவே செய்கிறது. காப்பியங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கையும் புகல்வனவாக அமைதல் வேண்டும். காப்பியம் அறநெறியை விட்டு அகலாது இருத்தல் வேண்டும். புலவர் நீதிக்குப் புறம்பாக தம் திறனை எதிலும் புனைதல் கூடாது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் பொழுது காலந்தோறும் அறநூல்கள் செல்வாக்குப் பெற்று திகழும் என உணர முடிகிறது.

நீதிநூல்கள்

நீதியை மட்டும் உணர்த்தும் நோக்குடன் எழுந்த நூல்களை நாம் நீதிநூல்கள் எனலாம். தொல்காப்பியர் காஞ்சித் திணையிலும், பாடாண் திணையிலும் கூறிய பல துறைகள் நீதிநூலாகவும், தத்துவ நூலாகவும் மாற வழி வகுத்தன. சங்கப் பாடல்களிலும் சிறந்த அறிவுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வேர்களிலிருந்து கிளைத்து வளர்ந்தனவே பிற்கால நீதிநூல்களாகும்.

இங்ஙனம் வேர்விட்டு வளர்நத ஒரு வகைமைக்குப் புத்த சமணச் செல்வாக்கும் சிறந்த தூண்டுகோலாயிற்று. அச்சமயங்களால் தனிப்பட்ட சமயநெறி போதிக்கும் நீதிநூல்கள் பெருகிவிடாமல் பொது வகை நீதிகளையே பெரும் பகுதி இயம்பும் நூல்கள் தமிழில் பெருகின. சங்கம் மருவிய காலத்து மட்டுமின்றி பிற்காலத்தும் நீதிநூல்கள் தோன்றியவண்ணம் இருந்தன. பொதுவாக மதச்சார்பின்றி நீதிகூறுவது

தமிழ் நூல் மரபு. இயற்கையை காட்டி அவை பெரும் பகுதி அறம் பேசும். சங்க காலத்திலும், இடை காலத்திலும், இக்காலத்திலும் பல்வேறு நீதிநூல்கள் தோன்றி மக்களிடையே அறக்கருத்துக்களைப் பரப்பி வருகின்றன.

பண்டையத் தமிழரின் வாழ்வியல் அறம்

சமூக நெறிமுறைகளை அறம் பொருள் இன்பம் என மூன்றாகப் பகுத்துக் கூறுவது பண்டையத் தமிழ் மரபு. இதில் அறம் என்பது தலைசிறந்த ஒன்றாக விளங்கியது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. எனவே தான்

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு"

(தொல்.களவியல்.நூற்பா.எண் :1)

என்று கூறுகிறது தொல்காப்பிய நூற்பா. இவ்வுலகில் வாழும் அனைத்து உயிர்களும் இன்பத்தைத் தழுவி நிற்கும். இன்ப நுகர்ச்சிக்குத் தேவைப்படுவது பொருள். அப்பொருள் அறவழியில் வரவேண்டும் இத்தகைய பண்டைய தமிழரின் வாழ்வியல் அறநெறிப்பட்டயாகும். இல்லறம் மேற்கொண்ட தலைவன் தான் ஈட்டிய பொருளைத் தக்கார்க்குப் பகுத்துக் கொடுத்து வாழும் வாழ்க்கையே சிறந்த அறமுடைய வாழ்க்கை என்று கருதினான். அதனை விடுத்துத் தன் தாயத்தால் வரும் செல்வத்தைக் கொண்டு இன்பம் நுகர்வானாயின் அவன் இறந்தவனாகவே கருதப்படுவான. மேலும் இச்செயல் இரந்து உண்டு வாழ்வதை விட இழிவானதாகும் என்று கருதினர். எனவே தான் இத்தகைய அறவாழ்வினை **மேற்கொண்டனர். இதனைக் குறுந்தொகை**

"உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப்படாஅர்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளயிவுஎனச்

சொல்லிய வன்மை தெளியக் காட்டிச்

சென்றனர் வாழி தோழி" ***(குறுந்தொகை.பா:எண்:283)***

எனக் கூறியுள்ளார்.

மேலும் பொருள் இல்லார்க்கு ஈதலே சிறந்த அறம் அதனை விடுத்துத் தான் துய்ப்பது அறமற்ற செயல் என்று கருதியதோடு அத்தகைய வாழ்க்கையை வாழ்ந்தும் காட்டினர் என்பதனை

"ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோக்கு இல்எனச்

சேயவினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு

அம்மா அரிவையும் வருமோ?"

(குறுந்தொகை.பா.எண்.63:1-3)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டிக்காட்டுவதை வழி அறவாழ்வின் மாண்பினை அன்றைய மக்கள் வாழ்வின் நனிநாகரீகமாக மேற்கொண்டு வாழ்தனர்.என்ற மக்களின் உயர்ந்த பண்பாட்டினை அறியமுடிகின்றது. அத்தகைய அறத்தை 'அறம் செய்ய விரும்பு'என்ற ஔவையின் வாக்குகொண்டு அறிகிறோம். இதனைத்தான் வள்ளுவர் (ஔவையார்.ஆத்திச்சூடி.பா.எண்.1)

"சிறப்புஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினூஉங்கு

ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு" (குறள் எண்:31)

என்று அறத்தின் இலக்கணம் இயம்புகிறார்.

அதாவது அறம் சிறப்பையும் அளிக்கும். சேல்வத்தை அளிக்கும். ஆகையால் உயிர்க்கு அத்தகைய அறத்தை விட நன்மை தருவது வேறு எதுவும் இல்லை என்ற உறுதிப்பொருளை எடுத்துகாட்டுகிறார் வள்ளுவர். எனவே ஒரு நாட்டை ஆளும் அரசனது இயல்பைக் கூறும்போது

"படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு" (திருக்குறள்.எண்:381)
என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் என்று கூறப்படும் ஆறு அங்கங்களையும் உடையவனேஅரசருள் ஆண் சிங்கம் போன்றவன். என்று அரசனது பிற இயல்புகளைக் குறிப்பிடும் வள்ளுவரின் சிந்தனையில் அறம் செய்யும் அரசனே இத்தகை பிறவற்றை பெறமுடியும் என்பதனை சுட்டுகிறார்.

இன்பத்தின் இருப்பிடம் வள்ளுவம்

ஒரு இல்லறம் நல்லறமாக அமைய வேண்டுமெனில் அவ்வில்லத்தில் பெண் அறஉணர்வும் ஒழுக்கமும் நிறைந்தவளாக இருக்கவேண்டும். இதனையே வள்ளுவர்

"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை" (குறள்.எண்:53)

என்று பெண் மாண்புடையவலானாள் அவ்வில்லத்தில் இல்லாதது எதுவுமே இல்லை என்று உயர்த்திக்காட்டும் பெண்ணின் பெருந்தகைமை குணங்கள் இன்றும் என்றும் எல்லோரும் ஏற்கத்தக்கதாகும்.

முடிவுரை

"வாழ்தல் வேண்டிப் பொய் கூறேன் மெய் கூறுவல்" என்பது அன்று நம் முன்னோர்கள் கண்ட வாழ்வியல் அறமாகும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டுமானால் அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும். நான்மணிக்கடிகையில் கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துக்கள் மனித வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவதற்கு உதவி வருகின்றன. இதுகாறும் கூறியவாற்றான் வாழ்வியல் அறங்கள் சில நம் முன்னோர் கண்ட வாழ்க்கைத் தெளிவினை உணர்த்தி நிற்கக் கண்டோம். தொல் பழங்குடியினராகிய தமிழர்கள் தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையினைப் பின்வரும் வழித்தோன்றல்களும் தெரிந்த பினபற்றி வாழ்வு சிறக்க வாழ வேண்டும் எனும் உயரிய நோக்கத்துடன் கவிதையில் வடித்துச் சென்றனர் என்றும் ஒருவாறாக உய்த்துணர்ந்த அறியலாம்.

பார்வை நூல்கள்

8) திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை. 1973.
9) குறுந்தொகை, போ.வே.சோமசுந்தரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். சென்னை – 600008.
10) திருக்குறள். ச.வே.சுப்பிரமணியம் மணிவாசகர் பதிப்பகம். சென்னை.1998.
11) ராசாராம், பதிணென் கீழ்க்கணக்கு – 3, முல்லை நிலையம், சென்னை.
12) ராசாராம், பதிணென் கீழ்க்கணக்கு – 1 முல்லை நிலையம், சென்னை.
13) சாமி சிதம்பரனார், நான்மணிக்கடிகை பாட்டும் உரையும்.
14) சா.வே. சுப்பிரமணியன், புறநானூறு முலமும் உரையும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 2000.
15) சா.வே. சுப்பிரமணியன், குறுந்தொகை முலமம் உரையும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 2000.

16) சு.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் தெளிவுரை, மாணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை – 2010
17) அ.சா.குருசாமி, ஔவையாரின் அறநூல்கள் ப-6.
18) ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் நீதிநூல்கள்

MAHIZH PATHIPAGAM